

**КОНСТАТУЈЕ СЕ да су на главни претрес приступили:**

- заменик тужиоца за ратне злочине Милан Петровић,
- оптужени Грујић и Поповић,
- браниоци оптужених, адв. Миломир Шалић и Проле Светислав,
- пуномоћници оштећених, Наташа Кандић и Славица Јовановић, те
- позвани сведоци, Миленко Ристановић и Пејић Љубиша.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Прво Ристановић. Хоћете жваку да извадите, није лепо у судници то да гледамо. Хвала.

**Суд доноси**

**Р Е Ш Е Њ Е**

**Да се главни претрес НАСТАВИ и да се у наставку доказног поступка испита сведок Миленко Ристановић.**

**НАСТАВАК ДОКАЗНОГ ПОСТУПКА**

**ИСПИТИВАЊЕ СВЕДОКА  
Сведок МИЛЕНКО РИСТАНОВИЋ**

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добар дан.

Сведок МИЛЕНКО РИСТАНОВИЋ: Добар дан.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Седите, пошто, претпостављам да нећемо баш тако брзо да завршимо, седите слободно. Ви сте Ристановић Миленко, јел тако?

Сведок МИЛЕНКО РИСТАНОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесу ли исти лични подаци као у истрази код истражног судије Алимпића 06. марта 2007. године?

Сведок МИЛЕНКО РИСТАНОВИЋ: Па, јесу исти.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Све је исто, добро.

**Сведок Миленко Ристановић, са личним подацима као у истрази.**

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте ли можда у сродству или у завади са оптуженима?

Сведок МИЛЕНКО РИСТАНОВИЋ: Па, нисам ја, Брану Грујића као Брану Грујића можда сам га пар пута само видео на улици, али нисам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нисте у роду неком или у завади?

Сведок МИЛЕНКО РИСТАНОВИЋ: Нисам, нисам.

**Несродан, није у завади.**

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви сте као сведок дужни да говорите истину. Давање лажног исказа је кривично дело. Запрећена је и казна затвора до пет година за лице које да лажни исказ. Нисте дужни да одговарате на поједина питања, уколико сматрате да бисте се одговором на та питања изложили тешкој срамоти, знатној материјалној штети или кривичном гоњењу. Значи, само у том случају нисте дужни да одговорите, и то на одређена питања.

Ви сте положили заклетву пред истражним судијом, па ћу Вас ја опоменути да садржина и суштина заклетве и даље важи.

Сведок МИЛЕНКО РИСТАНОВИЋ: Важи.

**Сведок упозорен, опоменут, након што је опоменут на текст заклетве, наводи:**

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Испред Вас се налази један списак са лицима чија имена и презимена нећете спомињати, уколико буде потребе, већ то слово, односно псеудоним који се налази уз то име. Могуће је да нека од тих лица знате, па уколико Вас ми будемо питали или Ви будете имали потребу то име да поменете, немојте говорити пуно име и презиме.

Пред овим судом Тужилаштво за ратне злочине, које представља господин Милан Петровић, као заменик тужиоца, је

подгило две оптужнице против оптужених Грујић Бранка и Поповић Бранка, алиас Павловић Марка, како се он звао у рату 1992. године у Зворнику због већег броја догађаја у којима је страдало на стотине Муслимана из Вашег краја 1992. године у пролеће, то су Дом културе Челопек, значи локалитете ћу Вам рећи, пољопривредно добро Економија, затим Суд за прекршаје, Црни Врх и оптужница за догађај у Техничком школском центру, у Дому културе Пилица и Герина кланица поводом узимања за таоце више стотина Муслимана из села Клиса, Ђулићи, Сјенокос, Тршић, Хајдаревићи, укупно седамнаест села, да их сада не набрајамо, претпостављам да знате о чему се ради. Обзиром да сте Ви овде рекли да сте били стражар каракајске чете, а због начела непосредности поступка, односно главног претреса, прво ћу Вас питати, да ли остајете при изјавама које сте до сада дали?

Сведок МИЛЕНКО РИСТАНОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да? Е да нам поновите све шта је Вама познато о овоме, значи, прво да Вас питам, да ли знате за ове друге догађаје или да одмах пређемо на ово, а претходно ћу Вам указати отприлике на смер и правац Вашег сведочења. Наиме, крените мало раније око Вашег војног ангажмана, значи када сте мобилисани, у коју јединицу, ако сте мењали јединицу, чету, одељење, како се већ звало, ко Вам је био командант, у ком периоду или командир и уколико нека сазнања имате непосредна, реците да су то таква сазнања. Уколико сте нешто од некога чули, реците нам од кога и када. Значи да бисмо могли да направимо разлику, шта сте видели, а шта сте чули. Изволите.

Сведок МИЛЕНКО РИСТАНОВИЋ: Мобилисан сам 06.04.1992. године. Нормално сам, овај, био ми је командир чете, колико се ја сећам, Милан Благојевић, знам да је био. Ништа више, не сећам се ја тога много, јер много је времена прошло иза мене, много се не сећам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Господине Ристановићу, почните да дајете исказ.

Сведок МИЛЕНКО РИСТАНОВИЋ: Па, немам, не знам шта да дам више.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Исказ о сазнањима везаним за ово све што сам Вам рекла. Дали сте исказ у Тузли, пред хашким истражитељима.

Сведок МИЛЕНКО РИСТАНОВИЋ: Нисам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Дали сте исказ пред истражним судијом.

Сведок МИЛЕНКО РИСТАНОВИЋ: Нисам давао, само сам дао исказ у овом суду, а не у Тузли, нисам у Тузли био.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, дали сте пред хашким истражитељима, није? Добро, дали сте код истражног судије, ето. Поновите нам то што сте рекли код истражног судије.

Сведок МИЛЕНКО РИСТАНОВИЋ: Па, знаш како је, ја хоћу да причам, ту сам, овај, досељеник био, ја нисам лично ту рођен у Зворнику, Зворничанин.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Какве то има везе са сазнањима?

Сведок МИЛЕНКО РИСТАНОВИЋ: Па ја ту много не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нисам рекла много или мало, оно што знате, испричајте, јер сте заклетву положили, да не смете ништа прећутати и да ћете рећи истину и све што знате.

Сведок МИЛЕНКО РИСТАНОВИЋ: Шта знам више, ништа не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Знате да Вам је Милан Благојевић био командант 06. априла?

Сведок МИЛЕНКО РИСТАНОВИЋ: Да, јесте

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И ништа друго не знате?

Сведок МИЛЕНКО РИСТАНОВИЋ: Ништа.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте били стражар каракајске чете?

Сведок МИЛЕНКО РИСТАНОВИЋ: Јесам био.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То нам испричајте ако не знате између период.

Сведок МИЛЕНКО РИСТАНОВИЋ: Знаш како је, када, ти људи када су дошли, ја нисам, ја сам био кући, рецимо у ту школу. Толико знам. Одредио ме неко да стражарим код школе, од школе, од ћошка школе тамо према Зворник-путевима, десет до двадесет метара. И тако сам ту стражарио, када је дошла смена, отишао сам кући на одмор.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли се Ви плашите од некога?

Сведок МИЛЕНКО РИСТАНОВИЋ: Па, не плашим се.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не плашите се? Изволите, тужиоче.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли можете да нам кажете, где живите, кога имате од породице, од чега се издржавате и тако даље?

Сведок МИЛЕНКО РИСТАНОВИЋ: Живим у Каракају, општина Зворник.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Мало гласније, ово нам не ради.

Сведок МИЛЕНКО РИСТАНОВИЋ: Живим у Каракају, општина Зворник, општина Зворник, да, а претходно сам, мислим ту становао, радио у «Инжињерингу», нормално, био теренац човек

који сам долазио у петнаест или двадесет дана кући, суботу и недељу, толико да се видим са породицом у два дана и одем, опет радим петнаест, двадесет дана.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Кога имате од породице?

Сведок МИЛЕНКО РИСТАНОВИЋ: Имам два сина, снаху и жену.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Колико су они стари, кога годишта су?

Сведок МИЛЕНКО РИСТАНОВИЋ: Жена 1964. годиште, син старији 1983. годиште, млађи син 1989. годиште, снајка 1989. годиште.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Јесте ли служили војску и где?

Сведок МИЛЕНКО РИСТАНОВИЋ: Јесам.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Када?

Сведок МИЛЕНКО РИСТАНОВИЋ: 1980. године.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Где?

Сведок МИЛЕНКО РИСТАНОВИЋ: У Параћину.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: И где Вас је затекао рат?

Сведок МИЛЕНКО РИСТАНОВИЋ: Ту у Зворнику.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Где, у?

Сведок МИЛЕНКО РИСТАНОВИЋ: У Зворнику.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Шта сте радили тада?

Сведок МИЛЕНКО РИСТАНОВИЋ: Тада сам дошао са терена ја, са терена сам дошао на одмор, тако да ме затекао ту рат.

НАТАША КАНДИЋ: Мало гласније, не чујемо.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Ако можете мало гласније.

Сведок МИЛЕНКО РИСТАНОВИЋ: Није проблем, није проблем.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да чује веће овде. И како се нађосте у тој војсци?

Сведок МИЛЕНКО РИСТАНОВИЋ: Па, тако, становао сам ту приватно сам становао, тако да су ме нормално, мобилисали ту и остао сам ту, а иначе сам ја требао да припаднем, рецимо, овај, горе општини Братунац, пошто ме је ту затекао рат, али нисам био пријављен ту у општини Зворнику. Становао сам приватно и ради, па сам се 2002. године пријавио у општини Зворник. Тако сам дао изјаву претходни пут када сам долазио ту.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Како је то мобилисано, пошто нисте били пријављени? Да ли сте добили позив или Вас је неко лично звао или сте се добровољно јавили, како?

Сведок МИЛЕНКО РИСТАНОВИЋ: Па, лично ме звао, лично ме звао, јер сам ту становао, а након извесног времена су ме тражили рецимо у војни одсек у Братунац, па пошто су те моје

комшије рекле, горе где ја живим у Каракају, да сам припао доле зворничкој тој команди.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Ко Вас је ту лично звао?

Сведок МИЛЕНКО РИСТАНОВИЋ: Па, неко је дошао, верујте ми, ја те људе мало сам и познавао, неко ми је дошао, а сада да ја кажем тај и тај када сам људе мало познавао.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Где сте узели униформу, оружје, ко Вам је то дао?

Сведок МИЛЕНКО РИСТАНОВИЋ: Неко ми је и то дао и униформу и пушку, а ко је, не знам ни ја. Углавном сам оно пре Титино, Титина она стара војска, стара униформа, ту сам носио.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: И када сте узели униформу и оружје, где сте отишли?

Сведок МИЛЕНКО РИСТАНОВИЋ: Па, ја мислим, не мислим, већ тачно, отишао сам на неко брдо Врањачу.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: На којој је то страни, шта је, које је ближе место?

Сведок МИЛЕНКО РИСТАНОВИЋ: Па, једна страна, рецимо то, то је, пут.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Је ли то део Каракаја или?

Сведок МИЛЕНКО РИСТАНОВИЋ: Па, део Каракаја, део Каракаја.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Окренуто према Зворнику или?

Сведок МИЛЕНКО РИСТАНОВИЋ: Према Каракају брдо.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да.

Сведок МИЛЕНКО РИСТАНОВИЋ: Према Каракају.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Колико је то удаљено од Зворника?

Сведок МИЛЕНКО РИСТАНОВИЋ: Па, ето, колико, та три километра рецимо од Зворника.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли сте упознали некога на том положају на Врањачи?

Сведок МИЛЕНКО РИСТАНОВИЋ: Па, јесам, некога сам упознао.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Кога сте упознали?

Сведок МИЛЕНКО РИСТАНОВИЋ: Па, упознао сам те неке људе.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Како се зову?

Сведок МИЛЕНКО РИСТАНОВИЋ: Рецимо, познавао сам покојног Миленка, «Дасу», покојнога Душана Стевановића, њих сам највише.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Јесте познавали некога ко није покојни?

Сведок МИЛЕНКО РИСТАНОВИЋ: Па, јесам.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Хајде, реците њега.

Сведок МИЛЕНКО РИСТАНОВИЋ: Добро, рецимо, да кажем, рецимо, на пример, тог комшију Стеву сам познаво, Стево Васиљевић.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: И колико сте остали горе на Врањеву?

Сведок МИЛЕНКО РИСТАНОВИЋ: На Врањачи?

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да.

Сведок МИЛЕНКО РИСТАНОВИЋ: Једно три дана, тако мислим, три дана да сам остао.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Шта се после дешава, где сте отишли?

Сведок МИЛЕНКО РИСТАНОВИЋ: Па, даље сам отишао, колико се ја сећам, да ли на Црни Врх, да ли, верујте ми да не знам та сада рецимо места, сто-посто.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Добро, колико сте остали на том Црном Врху?

Сведок МИЛЕНКО РИСТАНОВИЋ: Ја мислим, јебем му, сада не могу се сетити да ли седам, десет дана, не могу причати напамет, верујте ми, мислим, много сам и заборавио тога, много сам заборавио.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Где сте после отишли?

Сведок МИЛЕНКО РИСТАНОВИЋ: После и не знам сам где сам отишао, верујте.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: А сећате се када сте отишли кући?

Сведок МИЛЕНКО РИСТАНОВИЋ: Са Врањаче, са?

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Са тог места где сте били, одакле сте отишли кући?

Сведок МИЛЕНКО РИСТАНОВИЋ: Са Црног Врха сам отишао кући, рецимо када сам био на Црном Врху, неки дан, па сам отишао кући на одмор, па сам опет се враћао.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Како, откуд одосте кући, ко Вам рече, како?

Сведок МИЛЕНКО РИСТАНОВИЋ: Па, дошла је рецимо, смена, смена дошла да одем ја да се окупам, да променим нешто веша и то.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: И како дође до тога да идете у Техничко-школски центар да стражарите?

Сведок МИЛЕНКО РИСТАНОВИЋ: Ја сам био, сада се, ја мислим да сам био ту кући, па неко је дошао, хајде дошли су ти људи.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: А знате ли, одакле сте дошли кући па сте после позвани да идете у Техничко-школски центар?

Сведок МИЛЕНКО РИСТАНОВИЋ: Са ког ратишта?

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да.

Сведок МИЛЕНКО РИСТАНОВИЋ: Не знам, не сећам се, не сећам се, не могу да се сетим.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: И како, ко је дошао?

Сведок МИЛЕНКО РИСТАНОВИЋ: Неко је дошао.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли неко од тих познатих са којима сте били или је неко непознат?

Сведок МИЛЕНКО РИСТАНОВИЋ: Неко је дошао и рекао, хајде, одредио ме ту да стражарим, рецимо од једног ћошка школе, ту сам, једно десет метара од ћошка школе, ту сам дежурао.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: А шта Вам рече, што да стражарите код школе?

Сведок МИЛЕНКО РИСТАНОВИЋ: Па, рекли, неко ми је рекао, имају људи, али толико ме, овај.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Који људи?

Сведок МИЛЕНКО РИСТАНОВИЋ: Па, као неки, рецимо ту, као да су дошли ту у школу.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Је ли рекао, јесу Срби, Муслимани?

Сведок МИЛЕНКО РИСТАНОВИЋ: Није ми нико ништа рекао, само ми је рекао да ту дежурам, стражарим, нико ми није ништа рекао више.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: И?

Сведок МИЛЕНКО РИСТАНОВИЋ: Ту сам дежурао негде, јер сат никада нисам носио, нити волим да носим негде, око можда осам сати, како сам ја ту дежурао, после је неко дошао да ме замени, отишао сам кући на одмор, рецимо да се одморим, па сам опет тај дан други дошао, дежурао сам то дванаест или два сата, небитно је, опет сам отишао на одмор кући.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Је ли то било по дану, по ноћи?

Сведок МИЛЕНКО РИСТАНОВИЋ: Било је, један сам дан био по ноћи, један дан по дану.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Сећате ли се, то по дану, јел то било преподне, послеподне?

Сведок МИЛЕНКО РИСТАНОВИЋ: Преподне, преподне.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Преподне? А ово по ноћи, када сте?

Сведок МИЛЕНКО РИСТАНОВИЋ: Па, тако можда, од једно осам сати, до, мислим до једно два, три сата по ноћи.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: И где сте стражарили код школе, на којој страни?

Сведок МИЛЕНКО РИСТАНОВИЋ: До Зворник путева и до Зворник, пут Зворник-Тузла, ту сам дежурао на тој страни, а од школе сам десет метара од ћошка школе, ту сам дежурао.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Је ли то овај, према тамо улазу у школу или је овамо на другој страни, где је то?

Сведок МИЛЕНКО РИСТАНОВИЋ: На другој страни, на другој страни.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: А са те стране, тај објект шта има, има ли врата, прозоре?

Сведок МИЛЕНКО РИСТАНОВИЋ: Ја знам да су била једна врата.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Каква су била?

Сведок МИЛЕНКО РИСТАНОВИЋ: Па, ја мислим метална да су била.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Јесу била двострука, велика, мала?

Сведок МИЛЕНКО РИСТАНОВИЋ: Ја не знам, не знам ни ја да ли су била двострука или мала, не знам, јер нисам ту тим вратима ни прилазио.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Улази ли неко на та врата?

Сведок МИЛЕНКО РИСТАНОВИЋ: Тада?

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да, док сте Ви на стражи?

Сведок МИЛЕНКО РИСТАНОВИЋ: Нисам ја то много ни обраћао пажњу да ли улази ко, да ли долази ко, уопште нисам обраћао пажњу, јер сам ја ту одређен тај дан на то место и стражарим.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Шта то значи, стражарим?

Сведок МИЛЕНКО РИСТАНОВИЋ: Па, рецимо, да не дође неко други, са стране, примера ради, то.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Откуд знате сада да улази, не излази, када на то не обраћате пажњу, а кажете, стражарите?

Сведок МИЛЕНКО РИСТАНОВИЋ: Не, не, овамо, на улазу врата да неко дође, само ми је битно да неко не дође са стране, одакле ја стражарим.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Па, служили сте војску, знате шта је стражар?

Сведок МИЛЕНКО РИСТАНОВИЋ: Знам.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Знате дужности, које су?

Сведок МИЛЕНКО РИСТАНОВИЋ: Молим?

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Које су дужности стражара када стражари?

Сведок МИЛЕНКО РИСТАНОВИЋ: Па, моја је дужност стражара да не приђе мени, да ме, нормално, не убије, да, и да не дође неко са стране други тамо да уђе.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: То можете да будете код куће Ваше па да, овај, водите рачуна да неко не приђе да Вас не убије. Шта радите Ви ту, што сте дошли код школе?

Сведок МИЛЕНКО РИСТАНОВИЋ: Па толико да обезбеђујем ту школу, да, ко је ту био.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли Ви требате да штитите те неке људе који су ту дошли?

Сведок МИЛЕНКО РИСТАНОВИЋ: Па, нормално.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да њих неко не убије, не малтретира?

Сведок МИЛЕНКО РИСТАНОВИЋ: Са моје стране, са моје стране да не дође неко, одакле сам ја.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Па, како онда не знате да ли је неко улазио на та врата, излазио?

Сведок МИЛЕНКО РИСТАНОВИЋ: Па, нисам ни видео, нисам видео, верујте да нисам ни видео.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Па, јесте гледали?

Сведок МИЛЕНКО РИСТАНОВИЋ: Па, тако, када бацим поглед, тада није нико долазио.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Не, мислим као стражар, да ли Ви пратите шта се ту дешава где сте на стражи?

Сведок МИЛЕНКО РИСТАНОВИЋ: Па, када рецимо, овај, пратим, у то време није нико долазио, у моје време, рецимо када ја не морам да гледам нон-стоп да ли ко долази, да ли.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Рекли сте, више сати сте ту били?

Сведок МИЛЕНКО РИСТАНОВИЋ: Па, добро, јесам више сати.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Више смена?

Сведок МИЛЕНКО РИСТАНОВИЋ: Па, две смене.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Нисте видели или се не сећате да сте га видели?

Сведок МИЛЕНКО РИСТАНОВИЋ: Нисам, па рекао бих, нисам видео и нема шта, мислим.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: А што нисте видели, неки објект има па заклања та зграда?

Сведок МИЛЕНКО РИСТАНОВИЋ: Не заклања.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Него?

Сведок МИЛЕНКО РИСТАНОВИЋ: Па, не заклања, било је можда једно два, три дрвета тако да, колико се ја сећам, да је било то где сам ја стражарио.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли то дрвеће заклања врата?

Сведок МИЛЕНКО РИСТАНОВИЋ: Па, даље сам ја, знаш како, овај, на тој школи, колико ја знам, да су на средини негде врата. Ја сам од те школе, велика је та школа, можда још једно десет, двадесет метара од школе, разумете, од тог ћошка.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Види ли се неки предмет на двадесет метара, уопште овако причамо?

Сведок МИЛЕНКО РИСТАНОВИЋ: Па, добро, види се.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли би видели човека на двадесет метара?

Сведок МИЛЕНКО РИСТАНОВИЋ: Па, бих.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Како је могуће да тада, овај, не видите ништа шта се ту дешава?

Сведок МИЛЕНКО РИСТАНОВИЋ: Па, верујте да нисам видео, верујте, у то време када, рецимо, ја окренем се да нико није пролазио.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Ја бих Вама веровао да се то не види да сви причају да се не види, али други причају да су видели.

Сведок МИЛЕНКО РИСТАНОВИЋ: Па, ја нисам видео, ја не могу да, мислим, ја не могу да, мислим, ја сам пред судом, ја причам оно што знам и што сам видео.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Може ли да се приђе тим вратима возилом?

Сведок МИЛЕНКО РИСТАНОВИЋ: Па, може, може.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Је ли долазило возило неко ту?

Сведок МИЛЕНКО РИСТАНОВИЋ: Па, долазило је, долазило је возило али, ко је ту излазио, ја не нисам ни видео.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Које возило, трактор, путничко возило, камион?

Сведок МИЛЕНКО РИСТАНОВИЋ: Ма, није камион, није камион.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Него?

Сведок МИЛЕНКО РИСТАНОВИЋ: У мојој смени није долазио камион, ауто, рецимо, ауто, сада небитно које марке, није камион, није.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Је ли било људи у том возилу?

Сведок МИЛЕНКО РИСТАНОВИЋ: Када рецимо дође?

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да.

Сведок МИЛЕНКО РИСТАНОВИЋ: Када дође, једног човека или два, толико видим, не видим више и више ни не изађе.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: И шта раде они, куда одоше? Да ли иду да са Вама разговарају или улазе у тај објект?

Сведок МИЛЕНКО РИСТАНОВИЋ: Улазе у објект.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Јесу ти људи у униформи или у цивилу?

Сведок МИЛЕНКО РИСТАНОВИЋ: Када сам ја видео, у цивилу да је ушао, не у униформи.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Јесте познали те људе?

Сведок МИЛЕНКО РИСТАНОВИЋ: Нисам.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: У објекту, да ли знате шта се дешава, да ли се чује нешто из објекта, тамо ти људи који су унутра?

Сведок МИЛЕНКО РИСТАНОВИЋ: Па, чује се, чују се људи, нормално да се тамо чују људи.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Како, причају или певају или кукају?

Сведок МИЛЕНКО РИСТАНОВИЋ: Па, причају, није нико ни кукао, само знам да су причали, мислим чује се да су причали, али није нико кукао.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Је ли било можда пуцања у објекту?

Сведок МИЛЕНКО РИСТАНОВИЋ: Не.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: А да је било, да ли бисте чули?

Сведок МИЛЕНКО РИСТАНОВИЋ: Па, бих и било би кукања, чуо бих да је било пуцања, чуо бих, нормално.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли сте Ви стајали или сте шетали на стражи?

Сведок МИЛЕНКО РИСТАНОВИЋ: Стајао.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Баш буквално стајао?

Сведок МИЛЕНКО РИСТАНОВИЋ: Мало сам и шетао, али нисам много шетао, рецимо да сам ја то ишао можда два, три метра лево, десно и тако, нисам.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Сећате ли се, ко је још био са Вама на стражи у истој смени?

Сведок МИЛЕНКО РИСТАНОВИЋ: Не сећам се, не сећам се.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Никога баш?

Сведок МИЛЕНКО РИСТАНОВИЋ: Не сећам се, јер сам много заборавио, верујте да сам заборавио много, ако искрено причам.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Откуд то много, је ли нешто Вам се десило, нисте се разболели или?

Сведок МИЛЕНКО РИСТАНОВИЋ: Па јесам био доста и болестан и.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Од чега?

Сведок МИЛЕНКО РИСТАНОВИЋ: Па, разболео сам се 1996. године, много сам био болестан од свачега, свачега и прошле сам се године исто разболео од ушију, много сам болестан.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: И како дође да више не будете на стражи?

Сведок МИЛЕНКО РИСТАНОВИЋ: Како је дошло? Тада сам чуо да ти људи да су отишли са неким аутобусима и где су отишли, отишли су, толико ја знам да су отишли преко Високе улице, али где су отишли даље, не знам.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: А што су отишли?

Сведок МИЛЕНКО РИСТАНОВИЋ: Па, ја не знам, највероватније у размену су отишли.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли се тим људима ту давала храна?

Сведок МИЛЕНКО РИСТАНОВИЋ: Па, јесте, јесте, давала се храна.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Када је то долазила, то када сте били по дану у смени?

Сведок МИЛЕНКО РИСТАНОВИЋ: Па, знам негде око, сада временски, да ли је девет, десет сати ујутру и нормално да је даван и ручак и вечера тим људима.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Знате ли шта је било од те хране?

Сведок МИЛЕНКО РИСТАНОВИЋ: Па, вероватно су наресци, паштете те биле.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Ко је то делио?

Сведок МИЛЕНКО РИСТАНОВИЋ: Одакле ја знам ко је делио.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Како је храна долазила, неко донесе пешке или?

Сведок МИЛЕНКО РИСТАНОВИЋ: Са аутом.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Са аутом?

Сведок МИЛЕНКО РИСТАНОВИЋ: Са аутом.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Који је то ауто био?

Сведок МИЛЕНКО РИСТАНОВИЋ: Откуд се ја сећам који је ауто био, али није било војно.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Путнички ауто или?

Сведок МИЛЕНКО РИСТАНОВИЋ: Па, путнички ауто, путнички ауто.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: То лице које довезе храну, да ли је било у униформи или?

Сведок МИЛЕНКО РИСТАНОВИЋ: Па, не сећам се много да ли је било у униформи, да ли у цивилу, не сећам се.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: И како они ту храну дотуре тамо до тих људи у објекту?

Сведок МИЛЕНКО РИСТАНОВИЋ: Сада ја не знам, ја нисам улазио тамо, како дотуре.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Мислим, да ли они уђу или дају Вама па Ви унесете?

Сведок МИЛЕНКО РИСТАНОВИЋ: Па, они уђу, они уђу тамо, хвала Богу, тамо у објекат, неће мени дати, рецимо, као стражару да ја идем тамо улазити.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли улазе на та врата метална?

Сведок МИЛЕНКО РИСТАНОВИЋ: На та врата.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли можете да приђете овде да се подсетите?

Сведок МИЛЕНКО РИСТАНОВИЋ: Може.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: То је фотографија, да ли можете мало да то појасните, да се сећате.

Сведок МИЛЕНКО РИСТАНОВИЋ: Мислим да је са ове стране био улаз, колико ја знам.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да су са ове стране метална врата? Сведок показује фотографију број 1 и каже да мисли.

Сведок МИЛЕНКО РИСТАНОВИЋ: Па не знам тачно.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да су метална врата са те стране на овој фотографији. А погледајте ову фотографију број 19. Према којој страни је окренут овај објекат?

Сведок МИЛЕНКО РИСТАНОВИЋ: Ја мислим да је према северној страни, ја мислим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не чује се.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Можете ли да кажете у односу на.

Сведок МИЛЕНКО РИСТАНОВИЋ: Према северу мислим.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да, а та северна страна је према школи или са супротне стране од школе?

Сведок МИЛЕНКО РИСТАНОВИЋ: Према школи.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Ево на овој фотографији се виде нека врата. Можете ли сада да се сетите?

Сведок МИЛЕНКО РИСТАНОВИЋ: Мислим да су та врата.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Мислите да је на фотографији број 23 и 24 где су фотографисана и врата, та врата на којој сте Ви страни били и куда се улазило у тај објекат?

Сведок МИЛЕНКО РИСТАНОВИЋ: Да.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Добро, хвала.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Само тренутак. Јесте Ви стајали код оних врата која гледају на главни улаз у школу, супротно од улице?

Сведок МИЛЕНКО РИСТАНОВИЋ: Не, не, са друге стране.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Са задње стране.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где су ушли затвореници?

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Другачије сте причали у истрази.

Сведок МИЛЕНКО РИСТАНОВИЋ: Не знам, не верујем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Стајао је код оних трокрилних, сивих металних врата?

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да.

Сведок МИЛЕНКО РИСТАНОВИЋ: Али не баш код врата тих металних да сам стајао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: На тој страни, значи супротно?

Сведок МИЛЕНКО РИСТАНОВИЋ: На тој страни, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ту где Ви стојите, не види се ова фирма?

Сведок МИЛЕНКО РИСТАНОВИЋ: Не види, не види, то је звани «Житопромет», одакле, мислим, види се, силос се види.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, не, фирма, где пише Техничко-школски центар Каракај?

Сведок МИЛЕНКО РИСТАНОВИЋ: Назив школе? Не види се.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ту где сте Ви, не види се?

Сведок МИЛЕНКО РИСТАНОВИЋ: Не види се.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Онда сте Ви били са ове стране где су главна дешавања, онда ћете морати све поново да причате шта сте видели.

Сведок МИЛЕНКО РИСТАНОВИЋ: Не, ја причам стварно оно што сам видео.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јер сте под заклетвом, знате.

Сведок МИЛЕНКО РИСТАНОВИЋ: Ја причам оно што знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви како причате, као да сте били са супротне стране?

Сведок МИЛЕНКО РИСТАНОВИЋ: Са ове стране сам био до Зворник путева сам био, до Зворник путева.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па нисте били на овој страни где се види Школски центар?

Сведок МИЛЕНКО РИСТАНОВИЋ: Па, нисам ја ту.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Него са друге стране?

Сведок МИЛЕНКО РИСТАНОВИЋ: Па, са друге стране.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Људи кажу да су ту ушли затвореници, да су ту увођени и све.

Сведок МИЛЕНКО РИСТАНОВИЋ: Али, нисам ја био када су дошли ти затвореници.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, после када су извођени, враћани, улазили.

Сведок МИЛЕНКО РИСТАНОВИЋ: Исто када су отишли ти људи ја сам био на одмору кући.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Причамо док нису отишли, док су ту били, ту су сви излазили, то сви сведоци говоре. И преживели и оштећени говоре да су ту ушли и изашли. Значи, све што се дешавало, дешавало се са стране где сте Ви били, зато Вас питам где сте стајали. По Вашем исказу испада да уопште нисте били са те стране, него са ове стране где је фирма, зато Вас питам.

Адв. МИЛОМИР ШАЛИЋ: Он каже на путу, а тај пут није са те стране.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Знам, гледала сам ја и филм, али ова страна, ови једни што кажу, ништа, са бочне стране, а врата су ближе, јел тако?

Сведок МИЛЕНКО РИСТАНОВИЋ: Тако сам и био, са те стране сам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И колико има до ових, до тих врата са друге стране супротне?

Сведок МИЛЕНКО РИСТАНОВИЋ: Па, како да ти кажем, па нисам ја мерио, ето ја кажем, онако, једно двадесет метара, нема више.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је то много двадесет метара да ништа не видите, то питам?

Сведок МИЛЕНКО РИСТАНОВИЋ: Оно што сам видео, ја сам видео и рекао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Знам ја за бочну страну, све ми је јасно, добро.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли је неко причао тада или евентуално касније да је неко страдао у том Техничком школском центру док су ови људи били?

Сведок МИЛЕНКО РИСТАНОВИЋ: Мени као мени нико није ништа причао.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Колико дана проведоше уз тој школи ти људи?

Сведок МИЛЕНКО РИСТАНОВИЋ: Ја сам био, рецимо, ту ноћ, један дан и отишли су, трећи дан су ваљда ти отишли на размену.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Знате ли, како одоше?

Сведок МИЛЕНКО РИСТАНОВИЋ: Па, знам, малопре сам рекао да су отишли са два аутобуса обична и један зглобни, преко такозване Високе улице.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Јесте били Ви тада на стражи?

Сведок МИЛЕНКО РИСТАНОВИЋ: Нисам, нисам био.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: А откуд знате да су била два аутобуса?

Сведок МИЛЕНКО РИСТАНОВИЋ: Причали су.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Ко је причао?

Сведок МИЛЕНКО РИСТАНОВИЋ: Један човек ту који је рецимо био на тој стражи када су отишли, испраћени лепо, нико их није малтретирао ни тукао, ништа.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Колико је људи било у тој школи на крају?

Сведок МИЛЕНКО РИСТАНОВИЋ: Па, не знам.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: А можете ли онако приближно да кажете, да ли је било доста људи или мало?

Сведок МИЛЕНКО РИСТАНОВИЋ: Откуд ја знам сада, ето да причам лаички, није било више од 300 до 400 људи, толико ја могу да направим неку ту процену.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Ко је дошао по њих?

Сведок МИЛЕНКО РИСТАНОВИЋ: Ко је дошао?

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да.

Сведок МИЛЕНКО РИСТАНОВИЋ: Откуд бих ја знао ко је дошао.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Па, мислим откуд да се предају некоме, ко је био главни?

Сведок МИЛЕНКО РИСТАНОВИЋ: Неко је дошао по њих, али не знам ко је дошао.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Ко је ту док сте Ви стражарили одређивао те смене, ко је Вама рекао када ћете и коју смену да будете, од колико до колико?

Сведок МИЛЕНКО РИСТАНОВИЋ: Па, нормално да ми је рекао командир чете.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Ко је то био?

Сведок МИЛЕНКО РИСТАНОВИЋ: Милан Благојевић ми је рекао.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Колико је вас било у тој смени стражара?

Сведок МИЛЕНКО РИСТАНОВИЋ: У једној смени?

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Па, да, у једној смени?

Сведок МИЛЕНКО РИСТАНОВИЋ: Па, добро, рецимо, ја сам имао једно стражарско место, можда са друге стране школе, не знам колико је било, можда тих једно четири нас распоређено.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: А колико вас је било у чети?

Сведок МИЛЕНКО РИСТАНОВИЋ: Једно осамдесет, тако да је било.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Ако је било вас четири у једној смени, требало је да та смена траје краће. Откуд сте толико дуго стражарили?

Сведок МИЛЕНКО РИСТАНОВИЋ: Па, ја сам тако стражарио.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Је ли Ви када завршите смену, када дође други човек, војник да Вас замени, њему кажете је ли било нешто у тој смени, како?

Сведок МИЛЕНКО РИСТАНОВИЋ: Не, кажем, он ме пита, је ли било шта, није ништа, све је мирно било и шта.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Када сте Ви долазили, је ли Вама претходни стражар говорио је ли било шта?

Сведок МИЛЕНКО РИСТАНОВИЋ: Није ми ништа говорио, ништа.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Никада није било разговора о томе, да се нешто догодило па да Ви видите или да Вам пренесе да се десило?

Сведок МИЛЕНКО РИСТАНОВИЋ: Тако он дође, замени ме, ја одем кући, нема ту приче да прича он, шта ћемо да причамо, одем кући да се одморим.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Е сада, када су они отишли па Ви нисте били у смени, тако сам Вас разумео, ко Вама рече, немојте више долазити да стражарите?

Сведок МИЛЕНКО РИСТАНОВИЋ: Нормално, командир чете.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Добро, јел нормално то да је узречица Ваша или Вам је заиста он рекао?

Сведок МИЛЕНКО РИСТАНОВИЋ: Узречица је, узречица је да кажем, нормално је.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли се ту неко појављивао ко је задужен за те људе, Ви стражарите?

Сведок МИЛЕНКО РИСТАНОВИЋ: Па, мени се није нико ни обраћао, ја сам ти обичан војник био и.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли је командир Вама, Вама или уопште припадницима његове чете говорио да је дошло наређење да они иду из школе, да не морате више стражарити, па да Вам каже ко је то, одакле добијате та наређења, ко се ту појављује као главни за те људе?

Сведок МИЛЕНКО РИСТАНОВИЋ: Када сам ја, рецимо, овај, смена била и рекао ми да не долазим више, да су људи отишли. Ко је дошао да то нареди, не знам.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Није Вам говорио ко је дошао то да каже?

Сведок МИЛЕНКО РИСТАНОВИЋ: Није, није.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: А је ли рекао да је неко то њему пренео?

Сведок МИЛЕНКО РИСТАНОВИЋ: Па, неко му је пренео, али, рекао је да му је неко пренео, али он није мени пренео да каже, ко је пренео му.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Знате ли шта би са тим људима после када су отишли из школе?

Сведок МИЛЕНКО РИСТАНОВИЋ: Не знам.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: А да ли су мештани Каракаја негодовали што су људи затворени у школи?

Сведок МИЛЕНКО РИСТАНОВИЋ: Па, нормално да јесу, нормално.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Како, на који начин?

Сведок МИЛЕНКО РИСТАНОВИЋ: Па, није нам то, непријатно је када дођу ту људи, рецимо да ту, као рецимо, како да кажем, заробљеништво, непријатно је, рецимо и ради деце и нас и нормално, свију осталих грађана.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли је то могао бити разлог што су отишли из школе, премештени?

Сведок МИЛЕНКО РИСТАНОВИЋ: Разлог због тога?

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да, да, због негодовања мештана, зашто да се затворе у школу?

Сведок МИЛЕНКО РИСТАНОВИЋ: Вероватно да јесте, вероватно да јесте.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Знате ли некога ко је негодовао и на који начин и како? Да ли је Вама неко причао или?

Сведок МИЛЕНКО РИСТАНОВИЋ: Не знам.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли је Вас неко питао зашто то затварате у школу?

Сведок МИЛЕНКО РИСТАНОВИЋ: Није мене нико питао, шта ће мене ко питати, ја сам обичан човек, шта ће мене.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли се неког другог жалио? Откуд знате то негодовање, било негодовање, то ме интересује, откуд знате, ако се Вама нико није лично?

Сведок МИЛЕНКО РИСТАНОВИЋ: Па, нормално да је било прво као мени, рецимо, мала ми деца била, неугодно је било да су ту људи били. Нормално, и комшије су имале малу децу.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: А зашто они који су имали малу децу, зашто?

Сведок МИЛЕНКО РИСТАНОВИЋ: Неугодно је то и да деца, рецимо, чују за то и свашта нешто. Рецимо, примера ради, да ту имају заробљеници.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ја Вас нисам чула, ако можете да поновите ову што сте рекли, последњу реченицу. Шта је неугодно, нисам чула?

Сведок МИЛЕНКО РИСТАНОВИЋ: Да су деца мала и да нормално, да је неугодно да чују да су ту заробљеници, рецимо, да ли су то заробљеници, да ли обични људи, шта.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како, неугодно што су унутра заробљеници?

Сведок МИЛЕНКО РИСТАНОВИЋ: Да ли су они заробљеници неугодно, нормално.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли су излазили ти заробљеници напоље, па да је за децу неугодно или зашто?

Сведок МИЛЕНКО РИСТАНОВИЋ: Па, нису.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесу ли унутра затворени?

Сведок МИЛЕНКО РИСТАНОВИЋ: Па, тамо су били, нису били затворени.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта је неугодно ако су они унутра, а деца су напољу, шта је ту неугодно?

Сведок МИЛЕНКО РИСТАНОВИЋ: Па, неугодно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Рекли сте на питање тужиоца, нема никаквих звукова, мир, тишина, шта је неугодно ту?

Сведок МИЛЕНКО РИСТАНОВИЋ: Нормално да је неугодно да деца ту рецимо пролазе, нормално да није било никаквих звукова, ништа, деца мала да ту пролазе.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта је неугодно, господине не разумем?

Сведок МИЛЕНКО РИСТАНОВИЋ: Па, неугодно је зато што су ту људи били, ради.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесу напољу били људи?

Сведок МИЛЕНКО РИСТАНОВИЋ: Нису, у школи, ту, деца мислиш?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесу деца била са заробљеницима?

Сведок МИЛЕНКО РИСТАНОВИЋ: Нису.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Зашто је онда неугодно, ако су заробљеници унутра, а деца нису унутра, шта је неугодно, нико никога не изводи, мир, тишина, шта је неугодно?

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли се њима нешто дешава па је то непријатно, па је то?

Сведок МИЛЕНКО РИСТАНОВИЋ: Ништа се није дешавало, ништа се није дешавало.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Мислите, само што су затворени ту па то је неугодно?

Сведок МИЛЕНКО РИСТАНОВИЋ: Па, нормално, да, да.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: А откуд ти мештани знају да су они затворени? Да ли Ви причате када дођете кући својој породици кога чувате?

Сведок МИЛЕНКО РИСТАНОВИЋ: Не, не, нисам причао. Не, па чуло је се то одмах да су, сви су чули ту да су ту неки људи.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Јесте Ви били у тој првој смени стражар, пошто су ови људи доведени или?

Сведок МИЛЕНКО РИСТАНОВИЋ: Нисам, нисам, када су доведени, нисам ја био ту у првој смени када су дошли ти људи, нисам, нисам.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Ви када сте дошли на стражу, јесте ли заменили некога из каракајске чете Ваше или је неко био непознат, ван Ваше каракајске чете?

Сведок МИЛЕНКО РИСТАНОВИЋ: Из наше каракајске чете.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Био је човек из Ваше каракајске чете?

Сведок МИЛЕНКО РИСТАНОВИЋ: Да.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли је тај од кога сте примили ту смену, говорио нешто, када ти људи дођоше, са чим и тако даље?

Сведок МИЛЕНКО РИСТАНОВИЋ: Није, није нико.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: А да ли сте сазнали како су ти људи дошли?

Сведок МИЛЕНКО РИСТАНОВИЋ: После свега тога да ли сам сазнао, нисам, верујте да нисам ни питао никога су чим су дошли, како су дошли, нисам питао.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: А знате ли одакле су ти људи били?

Сведок МИЛЕНКО РИСТАНОВИЋ: Како ћу да знам.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: А у разговору чувате некога а не знате ни ко је ни одакле?

Сведок МИЛЕНКО РИСТАНОВИЋ: Мислите из којих села и то, нисам нисам.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Је ли вама командир чете говорио које су ваше дужности када сте одређени за стражу, шта требате да радите?

Сведок МИЛЕНКО РИСТАНОВИЋ: Па рекао ми је да рецимо не пређу са моје стране, са мог стражарског места, нико.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Јесу ти људи могли да изађу из објекта јел се та врата закључавају, не закључавају, знате ли то?

Сведок МИЛЕНКО РИСТАНОВИЋ: Па нису вамо излазили, врата су нормално била отворена, они су имали тамо нормално ВЦ и да пију воду, да изађу до ВЦ-а да се напију воде нормално, а вамо вани нису излазили они.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Откуд знате да су они имали тамо ВЦ, воду?

Сведок МИЛЕНКО РИСТАНОВИЋ: Па био сам ја претходно у тој школи, разумијете прије тога, знам.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Е шта се налазило пре него што су ти људи затворени ту у том објекту гдје сте ви стражарили?

Сведок МИЛЕНКО РИСТАНОВИЋ: Па радионице, радионице рецимо аутомеханичара, електричара и то.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Знате ли просторије ту да нам опишете које су.

Сведок МИЛЕНКО РИСТАНОВИЋ: Па не знам много, не знам много, не знам.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Па опишите толико колико знате.

Сведок МИЛЕНКО РИСТАНОВИЋ: Шта да опишем кад не знам много, биле су те просторије.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: А знате ли како се уђе на та врата јел се одмах улази у ту радионицу до ВЦ-а, где је то знате ли?

Сведок МИЛЕНКО РИСТАНОВИЋ: Па знам радионица овако, радионица овамо рецимо са десне стране ВЦ, иде се у ВЦ.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Та врата нешто рекосте да су отворена, јесу та врата стално била отворена или не?

Сведок МИЛЕНКО РИСТАНОВИЋ: Ова врата улазна?

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да, да, улазна?

Сведок МИЛЕНКО РИСТАНОВИЋ: Па повремено су се отварала, затварала сигурно.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Па кад се отворе, затворе, јесте имали прилике па да погледате тамо унутра да видите шта се дешава?

Сведок МИЛЕНКО РИСТАНОВИЋ: Нисам ја ни прилазио тим вратима уопште, кад ми дође моја смена да замени, ја одох право кући.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Знате ли може ли у тај објект да се уђе још на нека врата осим на та метална, са неке друге стране пошто познајете тај објект и пре?

Сведок МИЛЕНКО РИСТАНОВИЋ: Па може овамо са ове стране где се налази фирма «5. јули» ту улазе деца у школу на спрат, може.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Е сад ваше сведочење у поступку истраге било је неповезано, тешко смо уопште успостављали контакт да нам испричате ту причу у свом излагању онако како сте је ви видели и доживели, па ми се намеће једно питање јел ви имате притисак од некога да не кажете?

Сведок МИЛЕНКО РИСТАНОВИЋ: Немам ни од кога, ни од кога немам притисак.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли сте слободни у томе да можете да кажете или имате неки проблем и тако?

Сведок МИЛЕНКО РИСТАНОВИЋ: Па јесам, што знам ја и кажем, што не знам не могу да причам и што сам, много сам рекао сам мало прије много сам много заборавио. Много.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Шта сте завршили од школе?

Сведок МИЛЕНКО РИСТАНОВИЋ: Четири разреда.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Добро. Немам више питања.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хвала.

АДВ.МИЛОМИР ШАЛИЋ: (Бранилац Бране Грујића) Господине Ристановићу, ја ако сам вас разумео ви сте били на две смене тамо?

Сведок МИЛЕНКО РИСТАНОВИЋ: Јесте.

АДВ.МИЛОМИР ШАЛИЋ: Јесу обадве биле пре подне или поподне или у различито време, да ли можете то?

Сведок МИЛЕНКО РИСТАНОВИЋ: Не, не, једна прије подне, једна у току ноћи.

АДВ.МИЛОМИР ШАЛИЋ: Стим што сте рекли да нисте били кад су ова лица доведена ту, значи дошли сте?

Сведок МИЛЕНКО РИСТАНОВИЋ: Нисам био.

АДВ.МИЛОМИР ШАЛИЋ: Колико сте, да ли знате колико сте дошли од тренутка кад су они дошли ту, дан, два или?

Сведок МИЛЕНКО РИСТАНОВИЋ: Не, па можда после тих једно 4-5 сати небитно.

АДВ.МИЛОМИР ШАЛИЋ: Реците ми да ли можете да нам кажете ко је са вама све био у смени од тих ваших и чете? Или ако не можете све, бар нека Сведок МИЛЕНКО РИСТАНОВИЋ: Па ево ја сам мало прије рекао, познавао сам се са рецимо Душаном Стевановићем покојним и са Дацим, Миленком Благојевићем они су покојни, са њима сам се ту највише и мењао.

АДВ.МИЛОМИР ШАЛИЋ: Је ли био са вама у смени овај Пејић Љубиша?

Сведок МИЛЕНКО РИСТАНОВИЋ: У мојој смени није.

АДВ.МИЛОМИР ШАЛИЋ: Није ниједном значи. Добро. Хвала.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хвала, изволите, нема нико више. Е дођите сад код мене да видимо ову скицу и лепо да ми нацртате, писмени сте је ли тако? Па добро ваљда можете да уцртате себе, значи ово је школа, гледали сте слику вам је показивао, фотографију, тужилац оно фотоапаратом кад се слика, а ово је скица нацртана, значи ево га овде оно где је школа главна, је ли тако, где је пут Зворник-Бијељина, реците ми је ли овде, где је «5. јули».

Сведок МИЛЕНКО РИСТАНОВИЋ: Не разумијем се вјерујте ми.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ево је школа, учионице одозго знате.

Сведок МИЛЕНКО РИСТАНОВИЋ: Ја.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ево га Техничкошколски центар, ево овде ми покажите, где је тај, значи ово је супротно од улице, ово не гледа на улицу.

Сведок МИЛЕНКО РИСТАНОВИЋ: Ово је улица, улица овим путем ја пролазим пише Техничко-школски центар, ту, а ово је вамо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То је главни улаз?

Сведок МИЛЕНКО РИСТАНОВИЋ: Ово је вамо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И сад где сте ви, ево та велика врата, ви кажете метална, трокрилна врата што вам је показао тужилац, је ли тако.

Сведок МИЛЕНКО РИСТАНОВИЋ: Ја.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где су та врата? Је ли то ово?

Сведок МИЛЕНКО РИСТАНОВИЋ: Ту.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Је ли то то, то је овде, то је ту?

Сведок МИЛЕНКО РИСТАНОВИЋ: Ја.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где ви стојите? Рекли сте у истрази 10 метара од тих врата, где стојите овде или овде? Ближе овамо?

Сведок МИЛЕНКО РИСТАНОВИЋ: Овде. Овако.

Сведок МИЛЕНКО РИСТАНОВИЋ: Па добро сам вас ја разумела.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Је ли ту пут Зворник-Бијељина?

Сведок МИЛЕНКО РИСТАНОВИЋ: Па да Зворник, Зворник-Тузла.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Зворник-Тузла?

Сведок МИЛЕНКО РИСТАНОВИЋ: Ја.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи ту стојите и видите ова врата трокрилна је ли тако?

Сведок МИЛЕНКО РИСТАНОВИЋ: Ја па видим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Видите та врата?

Сведок МИЛЕНКО РИСТАНОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА:

**Констатује се да сведок показује фотографију број 24 на којој су трокрилна сива врата и каже да је стајао близу тих врата.**

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У истрази сте рекли на 10 метара, је ли толико?

Сведок МИЛЕНКО РИСТАНОВИЋ: Па да, валда ја мислим да има.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: До ћошка?

Сведок МИЛЕНКО РИСТАНОВИЋ: Па ја.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте на ћошку?

Сведок МИЛЕНКО РИСТАНОВИЋ: Па мало и даље од ћошка, нисам баш близу ћошка.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Али тако да се виде врата, а не овамо бочно?

Сведок МИЛЕНКО РИСТАНОВИЋ: Виде се, виде се.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА:

**И објашњава да је стајао близу ћошка, али тако да се виде та улазна трокрилна врата што показује на скици број 2, скица лица мјеста у књизи број 5 истраге овог предмета, а поред места на коме је означена учионица број 22.**

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Е тужилац вас је питао је ли има још негде врата, претпостављам да је мислио на ова врата овамо, је ли ту неко стајао? Ова горе врата? Друга страна?

Сведок МИЛЕНКО РИСТАНОВИЋ: Са, улазна врата друга страна.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте?

Сведок МИЛЕНКО РИСТАНОВИЋ: Па нисам ја ту могао да видим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И колико ви стојите, где, колико стојите ту, само на једном месту или шетате?

Сведок МИЛЕНКО РИСТАНОВИЋ: Шетам два, три метра и рекао сам сад.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, добро, седите. И ко шета ту уз вас?

Сведок МИЛЕНКО РИСТАНОВИЋ: Ко шета? Па ја шетам као стражар.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Уз вас има ли још неко да шета од стражара, то питам?

Сведок МИЛЕНКО РИСТАНОВИЋ: Па има нормално и даље од мене нормално колико метара сад ја не могу ти то рећи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте виђали Чаругу ту?

Сведок МИЛЕНКО РИСТАНОВИЋ: Нисам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, а Милана Благојевића, тих дана?

Сведок МИЛЕНКО РИСТАНОВИЋ: Некад, некад је долазио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Сви кажу да никад није био ту, и он каже да је он био тад наставник и да уопште ту није долазио, Милан Благојевић, да је био раније, ви сте рекли да вам је 04. априла он био командир чете?

Сведок МИЛЕНКО РИСТАНОВИЋ: Па валда је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесу се мењали ти командири или нису?

Сведок МИЛЕНКО РИСТАНОВИЋ: Па јесу мењали су се.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: До кад сте ви били у тој чети?

Сведок МИЛЕНКО РИСТАНОВИЋ: У тој чети, па од почетка до краја.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта је то до краја?

Сведок МИЛЕНКО РИСТАНОВИЋ: До краја рата, до завршетка рата, до демобилизације.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Сте припадали тој чети?

Сведок МИЛЕНКО РИСТАНОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И је ли вам био неки Чаруга командир чете?

Сведок МИЛЕНКО РИСТАНОВИЋ: Јесте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када, је ли знате?

Сведок МИЛЕНКО РИСТАНОВИЋ: Па не сећам се сад ту у које време.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ми имамо писмени доказ у коме стоји да је он био командир ове чете, каракајске чете?

Сведок МИЛЕНКО РИСТАНОВИЋ: Па јесте био, јесте био али.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И он каже могуће да је био кад је прочитао тај.

Сведок МИЛЕНКО РИСТАНОВИЋ: Не сећам се ја ту много.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И да он каже није уопште долазио ту?

Сведок МИЛЕНКО РИСТАНОВИЋ: Могуће да сам и ја заменио мислим не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Рекли сте да је командир вашег вода био Шакотић, то сте рекли?

Сведок МИЛЕНКО РИСТАНОВИЋ: Јесам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А ови што су били у воду Шакотића, кажу да су били при одласку, кад су одлазили заробљеници тим аутобусима «Дринатранса» у пратњи полиције?

Сведок МИЛЕНКО РИСТАНОВИЋ: Али добро, тај вод рецимо ја сам био мене је неко други, неки други војник замјенио да сам ја, да ја нисам ту. Да нисам, да није био цео вод.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Осим Шакотић Милана ко је још био командир?

Сведок МИЛЕНКО РИСТАНОВИЋ: Не сећам се много.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Је ли знате регије, ваш презимењак, Таса, Драган покојни.

Сведок МИЛЕНКО РИСТАНОВИЋ: Знам, знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Је ли био он?

Сведок МИЛЕНКО РИСТАНОВИЋ: Па јесте, јесте, знам ја сам већ и заборавио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Је ли био неки Бобо ту стражар?

Сведок МИЛЕНКО РИСТАНОВИЋ: Код мене мислите, јел у тој смени.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У каракајској чети? Је ли био неки Бобо, Божо?

Сведок МИЛЕНКО РИСТАНОВИЋ: Бобо, не сећам се много.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А мало јел се сећате?

Сведок МИЛЕНКО РИСТАНОВИЋ: Па ето ја колико се сећам толико причам и то што знам, то знам, што знам то причам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Је ли био Јовановић Радован?

Сведок МИЛЕНКО РИСТАНОВИЋ: Радован.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да.

Сведок МИЛЕНКО РИСТАНОВИЋ: Па вјероватно да јесте, вјероватно да јесте, али кад мислим госпођо судија не сећам се много тих људи и не знам их јер сам ја ушао у ту рецимо како да кажем баш непознато друштво и рат нас увати нисам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па пре рата сте у Каракају живели, је ли тако?

Сведок МИЛЕНКО РИСТАНОВИЋ: Па рекао сам ја мало прије да сам био човек теренац и да мало знам те људе.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, а је ли знате Танић Драгана?

Сведок МИЛЕНКО РИСТАНОВИЋ: Танић.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Драган, да.

Сведок МИЛЕНКО РИСТАНОВИЋ: Верујте да не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, а је ли знате неког Пелемиш Богољуба, јесте чули за тако неку личност?

Сведок МИЛЕНКО РИСТАНОВИЋ: Па јесам, јесам чуо за неког Пелемиш Богољуба.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кад сте чули? Јесте чули у време ове школе или кад?

Сведок МИЛЕНКО РИСТАНОВИЋ: Па не, не, касније, касније.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Касније, а јесте чули за Готовац Драгана, оног што је био судија па је сада адвокат.

Сведок МИЛЕНКО РИСТАНОВИЋ: Па чуо сам за њега.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Је ли вам он био неки командант, командир, нешто.

Сведок МИЛЕНКО РИСТАНОВИЋ: Мени није ништа.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Вама није.

Сведок МИЛЕНКО РИСТАНОВИЋ: Ништа, није био.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко је вама храну доносио, тих дана? Ко вас је снабдевао?

Сведок МИЛЕНКО РИСТАНОВИЋ: Где ту на?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Као стражаре, не мислим на заробљене, на стражаре.

Сведок МИЛЕНКО РИСТАНОВИЋ: Па, доносио нам је рецимо, ко је доносио и то не могу да се сјетим, донесе ми нарезак или паштету и то је то.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко, ко?

Сведок МИЛЕНКО РИСТАНОВИЋ: Па не сећам се ко је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Одакле, ко вас снабдева храном, вашу јединицу? Одакле то стиже?

Сведок МИЛЕНКО РИСТАНОВИЋ: Вјерујте да не знам одакле је то стизало.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не знате, а је ли знате неког Мишка Араповића?

Сведок МИЛЕНКО РИСТАНОВИЋ: И њега не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не знате, добро. Помињали сте неке паравојне јединице у истрази, па вас пита нешто судија ко је ту био пре вас, а ви кажете неке паравојне јединице? Јесте ви дошли да су ту стражарили?

Сведок МИЛЕНКО РИСТАНОВИЋ: Па неке паравојне јединице су биле, а које су ја не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како знате да су паравојне, на основу чега то закључујте да су паравојне? Је ли се разликују од ваших или не?

Сведок МИЛЕНКО РИСТАНОВИЋ: Иста је униформа била.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Каква је била ваша, каква је била њихова, пошто су исте? Каква је то била униформа?

Сведок МИЛЕНКО РИСТАНОВИЋ: Моја је била она, чојано оно одело.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Оно једнобојно је ли?

Сведок МИЛЕНКО РИСТАНОВИЋ: Једнобојно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И они исто такву униформу имају?

Сведок МИЛЕНКО РИСТАНОВИЋ: Исто, исто.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А како знате онда да су паравојни.

Сведок МИЛЕНКО РИСТАНОВИЋ: Па чуо сам тако.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Од кога?

Сведок МИЛЕНКО РИСТАНОВИЋ: Па неко ми је рекао, а ко не сећам се.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесу то неки ваши Босанци, ту зворничани?

Сведок МИЛЕНКО РИСТАНОВИЋ: Па не знам који су. Не знам који су.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Одакле су, јесу из Босне?

Сведок МИЛЕНКО РИСТАНОВИЋ: Па одакле знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како говоре, како причају?

Сведок МИЛЕНКО РИСТАНОВИЋ: Нисам ја са њима ни причао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нисте? Не схватам како знате да се они разликују од вас ако имају исте униформе, а не причате са њима, то ми није јасно, рекли сте биле су неке паравојне.

Сведок МИЛЕНКО РИСТАНОВИЋ: Па јесам рекао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Многи сведоци су помињали неког Пиварског, неког Нишког, неког Црног, неког Слона, Бандеру, јесте ви чули за такве људе да су ту долазили?

Сведок МИЛЕНКО РИСТАНОВИЋ: Па јесам чуо, али.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта сте чули? Причајте нам, јесте видели ви некада такав неки долази на та врата?

Сведок МИЛЕНКО РИСТАНОВИЋ: Само сам чуо а верујте ми госпођо судија да нисам је те људе ни видио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта сте чули то вас питам.

Сведок МИЛЕНКО РИСТАНОВИЋ: О тим паравојним јединицама.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: О овим именима, овим надимцима, јесте чули за ове надимке што сам вам сада рекла.

Сведок МИЛЕНКО РИСТАНОВИЋ: Јесам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта сте чули и кад и у ком контексту? Под којим околностима?

Сведок МИЛЕНКО РИСТАНОВИЋ: Па чуо сам тако од људи, каже има Пивски, има не могу да набрајам не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где има?

Сведок МИЛЕНКО РИСТАНОВИЋ: Па кажу тако сам чуо каже дошли, дошли ти људи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где дошли?

Сведок МИЛЕНКО РИСТАНОВИЋ: Па ту у Зворник.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: О школи причамо, техничком центру, то вас питам, је ли ту они, ја вам.

Сведок МИЛЕНКО РИСТАНОВИЋ: Ту нису, па нису ту долазили.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви нисте чули да су ту долазили?

Сведок МИЛЕНКО РИСТАНОВИЋ: Нисам чуо да су ту долазили.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Вама то нико није рекао?

Сведок МИЛЕНКО РИСТАНОВИЋ: Није.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Има ту један сведок «М» на том списку код вас, је ли га знате, немојте му име прочитати, што каже да је сакупљао лешеве у Зворнику?

Сведок МИЛЕНКО РИСТАНОВИЋ: Тог човека ја не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Је ли знате неког Глуваћа?

Сведок МИЛЕНКО РИСТАНОВИЋ: Не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не знате ни Глуваћа.

Сведок МИЛЕНКО РИСТАНОВИЋ: Не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Јесте чули за ове друге локалитете где су били заробљеници Дом културе Челопек током јуна месец дана да су ту били заробљени са Дивича мушкарци, то је ту близу Каракаја, ви сте из Каракаја, шта о томе можете да нам кажете?

Сведок МИЛЕНКО РИСТАНОВИЋ: Шта могу да кажем кад не знам ништа.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте чули да су ту били заробљеници?

Сведок МИЛЕНКО РИСТАНОВИЋ: Па чуо сам да су били људи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, кад сте чули?

Сведок МИЛЕНКО РИСТАНОВИЋ: Не знам како мислите у току дана ја сам чуо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нисам мислила у колико сати, него кад временски јесте тад чули док су ти људи били ту заробљени месец дана у Дому културе тамо на улици Зворник-Бијељина?

Сведок МИЛЕНКО РИСТАНОВИЋ: Чуо сам да има, али уопште не знам ни колико су били.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: Господине Ристановићу је ли ви имате неки проблем да суду овде кажете?

Сведок МИЛЕНКО РИСТАНОВИЋ: Немам никакав проблем да кажем овом суду.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: Оно упозорење што вам је председник већа дала да нисте дужни да одговарате на питања уколико би себе изложили гоњењу, да ли је то проблем да?

Сведок МИЛЕНКО РИСТАНОВИЋ: Па није, ја причам оно што знам и нико ме не гони да што знам причам и.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: Ево ја вас пажљиво слушавам и нисам сазнала од вас ни ко је те људе довео, ни ко је те људе одвео?

Сведок МИЛЕНКО РИСТАНОВИЋ: Па зато што ја не знам ни ко их је довео ни ко их је одвео.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: А како објашњавате то да не знате ни ко их је довео ни ко их је одвео. Је ли имате неко објашњење да то не знате? Зашто их онда чувате ако не знате ни ко их је довео ни ко их је одвео? Да ли је оптужени Брано Грујић некад долазио овде?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У школу?

Сведок МИЛЕНКО РИСТАНОВИЋ: Нисам ја га никад видео Брану.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: Да ли сте чули да је долазио.

Сведок МИЛЕНКО РИСТАНОВИЋ: Нисам чуо, ја сам само Брану толико пре рата упознао и оно после рата кад је завршио да ми је рекао човек мој другар рецимо кад идемо улицом да је то Брано Грујић, а никаквих сусрета нисам имао са Браном Грујић ја, никад.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: Јесте ли чули за опт.Бранка Поповића?

Сведок МИЛЕНКО РИСТАНОВИЋ: Нисам чуо и не знам тог човека.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: Јесте ли чули тада у том периоду за неког Марка Павловића?

Сведок МИЛЕНКО РИСТАНОВИЋ: Нисам исто чуо за њега.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: Никад ништа нисте чули?

Сведок МИЛЕНКО РИСТАНОВИЋ: Ништа.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: Јесте ли чули како су ови људи завршили што су били ту затворени а ви их чували?

Сведок МИЛЕНКО РИСТАНОВИЋ: Па не знам како су, нисам чуо не знам.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: Никад нисте чули?

Сведок МИЛЕНКО РИСТАНОВИЋ: Нисам.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: Да вам ми испричамо шта се њима десило, јесте чули некад за то, кад сте први пут чули?

Сведок МИЛЕНКО РИСТАНОВИЋ: Па нисам чуо.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: Никад нисте чули?

Сведок МИЛЕНКО РИСТАНОВИЋ: Никад.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: Како су ови људи завршили?

Сведок МИЛЕНКО РИСТАНОВИЋ: Нисам чуо никад.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: Ево нека вам председник већа предочи како су ти људи завршили да видимо да ли ће.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Је ли ви живите још увек на тим подручјима?

Сведок МИЛЕНКО РИСТАНОВИЋ: Живим у Каракају.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте чули за масовну гробницу Црни Врх и Грбавци?

Сведок МИЛЕНКО РИСТАНОВИЋ: Нисам чуо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нисте никад чули?

Сведок МИЛЕНКО РИСТАНОВИЋ: Нисам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нисте ни чули да су ови људи сви убијени?

Сведок МИЛЕНКО РИСТАНОВИЋ: Нисам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, ви сте под заклетвом, то је ваше. Је ли има још?

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: Не, ако сте сад први пут чули не видим да сте изненађени?

Сведок МИЛЕНКО РИСТАНОВИЋ: Па нисам чуо. Да сам чуо.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: Јесте се сад изненадили кад сте чули ево председник већа?

Сведок МИЛЕНКО РИСТАНОВИЋ: Па не, да сам чуо ја би рекао.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: Ево председник већа вам сада рече и ви се ништа нисте изненадили, а ипак сте ви те људе чували један период?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Је ли ви нешто ту читате, где ви гледате стално ту у тај ћошак од тог стола.

Сведок МИЛЕНКО РИСТАНОВИЋ: Овде, овако гледам предасе.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па ваљда се људи у очи гледају када причају међусобно, сем ако не причате са неким.

Сведок МИЛЕНКО РИСТАНОВИЋ: Не причам.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: Немам више.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изволите.

ПУНОМОЋНИК ОШТЕЋЕНИХ СЛАВИЦА ЈОВАНОВИЋ: Кажете да нисте рођени у Каракају, него да сте се ту доселили, откад живите у Каракају?

Сведок МИЛЕНКО РИСТАНОВИЋ: Слушај, ја живим ту сам живим од `84. године, ту сам нашао садашњу моју жену када је била девојка и ту смо становали доста приватно и сада после рата сам мало нешто куће направио онолико колико сам могао.

ПУНОМОЋНИК ОШТЕЋЕНИХ СЛАВИЦА ЈОВАНОВИЋ: Колико сте година имали 1984. године?

Сведок МИЛЕНКО РИСТАНОВИЋ: 1984. године, па.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Можда не зна, ја ћу вам рећи, ево 27.

ПУНОМОЋНИК ОШТЕЋЕНИХ СЛАВИЦА ЈОВАНОВИЋ: А које сте послове обављали тада, јесте радили у Каракају?

Сведок МИЛЕНКО РИСТАНОВИЋ: Тада као грађевински радник.

ПУНОМОЋНИК ОШТЕЋЕНИХ СЛАВИЦА ЈОВАНОВИЋ: Грађевински радник у Каракају или негде на.

Сведок МИЛЕНКО РИСТАНОВИЋ: Фирма седиште фирме «Инжињеринг» Зворник, али сам по терену ишао, све сам био по терену.

ПУНОМОЋНИК ОШТЕЋЕНИХ СЛАВИЦА ЈОВАНОВИЋ: Да ли сте за то време док сте живели у Каракају упознали неке Муслимане који живе у околини, у Зворнику и околини?

Сведок МИЛЕНКО РИСТАНОВИЋ: Па јесам, имао сам ја рецимо тих комшија, тих ево рецимо у тој мојој улици те знам те људе.

ПУНОМОЋНИК ОШТЕЋЕНИХ СЛАВИЦА ЈОВАНОВИЋ: Ко је сачињавао каракајску чету, који људи су сачињавали каракајску чету?

Сведок МИЛЕНКО РИСТАНОВИЋ: Нисам разумио.

ПУНОМОЋНИК ОШТЕЋЕНИХ СЛАВИЦА ЈОВАНОВИЋ: Који људи су сачињавали каракајску чету, одакле су били људи који су ту чету сачињавали.

Сведок МИЛЕНКО РИСТАНОВИЋ: Рецимо примера ради из Каракаја било, рецимо неки ту који су долазили, како да кажем, који су ту доселили људи и становали. Разумијете.

ПУНОМОЋНИК ОШТЕЋЕНИХ СЛАВИЦА ЈОВАНОВИЋ: А јесте ви те људе познавали пре него што сте их срели, пре него што сте се нашли у чети?

Сведок МИЛЕНКО РИСТАНОВИЋ: Па нисам госпођо судија, нисам, сад мало прије сам рекао да сам ја човек био теренац, дођем петак вече и недељу се поподне вратим, толико само два дана непуна будем кући.

ПУНОМОЋНИК ОШТЕЋЕНИХ СЛАВИЦА ЈОВАНОВИЋ: Где сте се ви налазили 5 сати, 4-5 сати пре него што сте отишли до школе да чувате стражу?

Сведок МИЛЕНКО РИСТАНОВИЋ: Кући сам ја мојој, кући сам био, кући.

ПУНОМОЋНИК ОШТЕЋЕНИХ СЛАВИЦА ЈОВАНОВИЋ: А ко вас је обавестио да треба да идете до школе на стражу?

Сведок МИЛЕНКО РИСТАНОВИЋ: Па неко је дошао, рекао сам мало прије, рекао сам неко је дошао па ми је рекао, не знам га по имену.

ПУНОМОЋНИК ОШТЕЋЕНИХ СЛАВИЦА ЈОВАНОВИЋ: Која је била прва, прва дужност коју сте обављали кад сте били мобилисани, шта сте прво радили, рекли сте да сте били на брду?

Сведок МИЛЕНКО РИСТАНОВИЋ: Врањача.

ПУНОМОЋНИК ОШТЕЋЕНИХ СЛАВИЦА ЈОВАНОВИЋ: Врањача да.

Сведок МИЛЕНКО РИСТАНОВИЋ: Па чували, чували стражу рецимо, чували стражу.

ПУНОМОЋНИК ОШТЕЋЕНИХ СЛАВИЦА ЈОВАНОВИЋ: Рекли сте кад су дошли ти људи, који људи, знате ли ко се налазио, значи ко се налазио у школи? Који су ти били људи који су били затворени ту у школи?

Сведок МИЛЕНКО РИСТАНОВИЋ: Како мислиш?

ПУНОМОЋНИК ОШТЕЋЕНИХ СЛАВИЦА ЈОВАНОВИЋ: Па ко су били они да ли су били Муслимани или Срби или неки заробљеници, мислим цивили?

Сведок МИЛЕНКО РИСТАНОВИЋ: Па ваљда су били Муслимани.

ПУНОМОЋНИК ОШТЕЋЕНИХ СЛАВИЦА ЈОВАНОВИЋ: Јесте то знали у том тренутку да су били Муслимани?

Сведок МИЛЕНКО РИСТАНОВИЋ: Па нисам одмах знао у том тренутку, рецимо кад сам дошао на стражу, нисам знао.

ПУНОМОЋНИК ОШТЕЋЕНИХ СЛАВИЦА ЈОВАНОВИЋ: Па јел вам неко после рекао да су то Муслимани или како сте сазнали да су Муслимани?

Сведок МИЛЕНКО РИСТАНОВИЋ: Па рекао ми је неко можда, рекао ми је.

ПУНОМОЋНИК ОШТЕЋЕНИХ СЛАВИЦА ЈОВАНОВИЋ: Да ли је ваша дужност била и да пазите да неко не изађе, значи од тих људи, не изађе, не напусти школски центар?

Сведок МИЛЕНКО РИСТАНОВИЋ: Није моја била дужност, моја је дужност била да се само, да не дође неко са моје стране где сам ја дежурао, моја дужност није била тамо где су заробљеници да ли ће ко доћи, да ли изаћи.

ПУНОМОЋНИК ОШТЕЋЕНИХ СЛАВИЦА ЈОВАНОВИЋ: Не, да неко од тих заробљеника не побегне, јесте то требали.

Сведок МИЛЕНКО РИСТАНОВИЋ: Није, није моја била дужност, јер сам ја сад објаснио да сам ја на крају школе од врата 20 и неки метар ту дежурао.

ПУНОМОЋНИК ОШТЕЋЕНИХ СЛАВИЦА ЈОВАНОВИЋ: Значи неко је могао од њих да прође поред вас и ви га не бисте зауставили, неко од тих заробљеника. Да ли су се отварала, да ли сте видели док сте стајали поред тих врата, да ли су се отварала та врата, да ли их је неко отварао?

Сведок МИЛЕНКО РИСТАНОВИЋ: Па рекао сам мало прије да сам мање пута видео да се отвара и затвара, рекао сам мало прије.

ПУНОМОЋНИК ОШТЕЋЕНИХ СЛАВИЦА ЈОВАНОВИЋ: Да ли неко излази и пролази, значи улази излази у објект, да ли видите?

Сведок МИЛЕНКО РИСТАНОВИЋ: Исто сам рекао мало прије тако да ли улази да ли излази кад вјерује у тим моментима кад ја погледам нико и не улази и не излази.

ПУНОМОЋНИК ОШТЕЋЕНИХ СЛАВИЦА ЈОВАНОВИЋ: Да ли је неко изводио неког одатле?

Сведок МИЛЕНКО РИСТАНОВИЋ: То нисам никог ни видио.

ПУНОМОЋНИК ОШТЕЋЕНИХ СЛАВИЦА ЈОВАНОВИЋ: У које време је почела ова дневна ваша смена прва, а у које ноћна, које време сте провели значи на сменама.

Сведок МИЛЕНКО РИСТАНОВИЋ: Знам и рекао сам ја никад нисам волио сат да носим, нисам обраћао на време сат, кад у које време, нисам то.

ПУНОМОЋНИК ОШТЕЋЕНИХ СЛАВИЦА ЈОВАНОВИЋ: Пре подне, поподне, око поноћи?

Сведок МИЛЕНКО РИСТАНОВИЋ: Па рекао сам ја мало прије једна смена је била у ноћи, рецимо рекао сам од 8 па до 2 или 3, а друга је била у току дана.

ПУНОМОЋНИК ОШТЕЋЕНИХ СЛАВИЦА ЈОВАНОВИЋ: Поподне или пре подне?

Сведок МИЛЕНКО РИСТАНОВИЋ: Па пре подне сам рекао, тако мислим.

ПУНОМОЋНИК ОШТЕЋЕНИХ СЛАВИЦА ЈОВАНОВИЋ: Да ли знате колико пре него што је почела ваша смена, колико пре тога су људи доведени ту?

Сведок МИЛЕНКО РИСТАНОВИЋ: Па рекао сам мало прије.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па питала је колегиница.

ПУНОМОЋНИК ОШТЕЋЕНИХ СЛАВИЦА ЈОВАНОВИЋ: Да ли се у то време на том месту налазила само каракајска чета или је било још неких других, неке друге војске?

Сведок МИЛЕНКО РИСТАНОВИЋ: У то време.

ПУНОМОЋНИК ОШТЕЋЕНИХ СЛАВИЦА ЈОВАНОВИЋ: У време док сте ви били на стражи?

Сведок МИЛЕНКО РИСТАНОВИЋ: Па само та, па каракајска чета тај вод рецимо, каракајска чета.

ПУНОМОЋНИК ОШТЕЋЕНИХ СЛАВИЦА ЈОВАНОВИЋ: А да ли је ту било и неких паравојних јединица?

Сведок МИЛЕНКО РИСТАНОВИЋ: Па рекао сам мало прије.

ПУНОМОЋНИК ОШТЕЋЕНИХ СЛАВИЦА ЈОВАНОВИЋ: Налазили су се значи паравојне јединице колико сам ја разумела?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Е сад то ко је шта разумео, то је.

ПУНОМОЋНИК ОШТЕЋЕНИХ СЛАВИЦА ЈОВАНОВИЋ: Јесте. Да ли сте ви присуствовали ситуацији кад су ти људи одведени из школе?

Сведок МИЛЕНКО РИСТАНОВИЋ: Рекао сам да нисам.

ПУНОМОЋНИК ОШТЕЋЕНИХ СЛАВИЦА ЈОВАНОВИЋ: Па шта, хоћете ли мало јасније да ми кажете да ли су у време ваше смене биле присутне ту паравојне јединице, људи из паравојних јединица?

Сведок МИЛЕНКО РИСТАНОВИЋ: Па нису током моје смене, нису.

ПУНОМОЋНИК ОШТЕЋЕНИХ СЛАВИЦА ЈОВАНОВИЋ: Колико је удаљено место где ви станујете у Каракају од школе?

Сведок МИЛЕНКО РИСТАНОВИЋ: Једно 800 до километар, од 800 до километар, до 1000 метара.

ПУНОМОЋНИК ОШТЕЋЕНИХ СЛАВИЦА ЈОВАНОВИЋ: Да ли сте чули да неко, да ли се чуо неки разговор нека вика или нека, да се неки људи расправљају у школи док ви стражарите, да ли сте, шта се чуло?

Сведок МИЛЕНКО РИСТАНОВИЋ: Није, није. У току моје смене није.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да не понављамо.

ПУНОМОЋНИК ОШТЕЋЕНИХ СЛАВИЦА ЈОВАНОВИЋ: Добро, хвала немам више.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изволите.

НАТАША КАНДИЋ: Ја бих вас питала, на питање браниоца сте рекли да сте ви у смену дошли неколико сати после довођења људи. Како то знате да је прошло неколико сати од?

Сведок МИЛЕНКО РИСТАНОВИЋ: Па рекао сам да је дошо по мене човек.

НАТАША КАНДИЋ: Дошао по вас, ал јел вам рекао он да су?

Сведок МИЛЕНКО РИСТАНОВИЋ: Није ми нико, па рекао сам мало пре.

НАТАША КАНДИЋ: Не, не, али ја вас питам, како знате да је од тренутка кад сте ви отишли на стражу, да су они доведени пре неколико сати?

Сведок МИЛЕНКО РИСТАНОВИЋ: Па, валда је.

НАТАША КАНДИЋ: Јел вам је овај који је дошао, јел вам рекао нешто? А кажите ми ко вам је рекао да је следећа смена ваша ноћна?

Сведок МИЛЕНКО РИСТАНОВИЋ: Па рекао.

НАТАША КАНДИЋ: Ко је то одредио и која ноћ је то била, ви сте отишли, јел тако поподне?

Сведок МИЛЕНКО РИСТАНОВИЋ: Јесте.

НАТАША КАНДИЋ: И били тамо до колико сати?

Сведок МИЛЕНКО РИСТАНОВИЋ: Па рекао сам да не носим сат.

НАТАША КАНДИЋ: Добро, али, отишли сте било је касно вече, можда и нека ноћ, јел тако?

Сведок МИЛЕНКО РИСТАНОВИЋ: Па то рекао сам мало пре, око осам сати ја мислим да је то тако било.

НАТАША КАНДИЋ: А онда ко вам каже када ви треба поново да дођете на стражу, да стражарите, ко каже, ко одреди то?

Сведок МИЛЕНКО РИСТАНОВИЋ: Командир вода.

НАТАША КАНДИЋ: Командир вода?

Сведок МИЛЕНКО РИСТАНОВИЋ: Да.

НАТАША КАНДИЋ: Ко је био?

Сведок МИЛЕНКО РИСТАНОВИЋ: Па реко сам мало прије, пуковник Милан Шакотић.

НАТАША КАНДИЋ: Шакотић, он вам то каже?

Сведок МИЛЕНКО РИСТАНОВИЋ: Ја.

НАТАША КАНДИЋ: А колико је прошло, која је то ноћна смена, који је то дан кад ви идете поново на?

Сведок МИЛЕНКО РИСТАНОВИЋ: Нисам разумео.

НАТАША КАНДИЋ: Који је то дан кад ви идете поново, ви сте кажете дошли првог дана кад су они доведени?

Сведок МИЛЕНКО РИСТАНОВИЋ: Јесте био сам ту, сад да ли осам сати, небитно, и други дан сам био тако осам сати и после сам отишо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јел су, извините, пре тих осам ваших првих сати, пошто су смене биле по осам сати, јел тако?

Сведок МИЛЕНКО РИСТАНОВИЋ: Ја.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесу ли они већ ноћили једну ноћ ту, или им је то била прва ноћ?

Сведок МИЛЕНКО РИСТАНОВИЋ: Не, не, па прва ноћ.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Прву ноћ сте ви били дежурни?

Сведок МИЛЕНКО РИСТАНОВИЋ: Да.

НАТАША КАНДИЋ: Поподне и.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па добро, и увече, јел тако?

Сведок МИЛЕНКО РИСТАНОВИЋ: Ја, јесте.

НАТАША КАНДИЋ: Па да, зато што неколико сати зна да је, неко му је рекао да је неколико сати.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па сви ови други стражари причају да је те прве ноћи било неких одвођења, долажења и свашта.

Сведок МИЛЕНКО РИСТАНОВИЋ: Па ја госпођо судија, не могу да причам оно што не знам, ја причам што знам и колико знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Каква је била температура спољашња тог дана, те прве ноћи ваше ту? 01.јуни, сећате се, јел било топло, јел било хладно, јел било?

Сведок МИЛЕНКО РИСТАНОВИЋ: Како да се сјетим кад некад заборавим и како ми је име.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кажу људи да је и пара нека излазила, колико је било врућина, и загушљивост унутра?

Сведок МИЛЕНКО РИСТАНОВИЋ: Ја не знам.

НАТАША КАНДИЋ: А овај, кад сте те друге ноћи, јел ви сте друге ноћи долазите на смену?

Сведок МИЛЕНКО РИСТАНОВИЋ: Не, не, ноћ и други дан.

НАТАША КАНДИЋ: Молим?

Сведок МИЛЕНКО РИСТАНОВИЋ: Осам сати у току ноћи и осам сати у току дана, рецимо био сам.

НАТАША КАНДИЋ: Кад вам је била друга смена?

Сведок МИЛЕНКО РИСТАНОВИЋ: У току дана.

НАТАША КАНДИЋ: А у току дана.

Сведок МИЛЕНКО РИСТАНОВИЋ: Ја.

НАТАША КАНДИЋ: Добро, значи од ујутру, јел тако?

Сведок МИЛЕНКО РИСТАНОВИЋ: Па негде сад, од осам, седам сати.

НАТАША КАНДИЋ: И како то ви сазнајете да не треба више да дођете да стражарите?

Сведок МИЛЕНКО РИСТАНОВИЋ: Па то нас је командир вода.

НАТАША КАНДИЋ: Шта вам је рекао, да после то, тог другог дана кад је не знам било два и три сата?

Сведок МИЛЕНКО РИСТАНОВИЋ: Ја, да не долазим више.

НАТАША КАНДИЋ: Да не долазите више?

Сведок МИЛЕНКО РИСТАНОВИЋ: Ја, да идем, доћи ће рецимо овај, неко да ми каже да идем на други положај негде рецимо.

НАТАША КАНДИЋ: И где сте ви отишли тада, то после тог другог дана, шта сте радили?

Сведок МИЛЕНКО РИСТАНОВИЋ: Па отишо сам кући, после сам ја, мислим други дан отишао, сад не могу да се сјетим много, отишо сам на други положај.

НАТАША КАНДИЋ: На који положај?

Сведок МИЛЕНКО РИСТАНОВИЋ: Па на положај рецимо, не знам, како се то зове брдо, не знам.

НАТАША КАНДИЋ: Не знате како се зове?

Сведок МИЛЕНКО РИСТАНОВИЋ: То место где сам отишо, рекао сам пре јел сам био на Врањачи, то.

НАТАША КАНДИЋ: А с ким сте били на том положају?

Сведок МИЛЕНКО РИСТАНОВИЋ: На Врањачи, јел?

НАТАША КАНДИЋ: Не, не, па не знам где сте били, не?

Сведок МИЛЕНКО РИСТАНОВИЋ: Па био сам с војском.

НАТАША КАНДИЋ: С којом, јел се сећате?

Сведок МИЛЕНКО РИСТАНОВИЋ: Па са мојом четом.

НАТАША КАНДИЋ: Са каракајском четом?

Сведок МИЛЕНКО РИСТАНОВИЋ: Ја.

НАТАША КАНДИЋ: А ко је био командир?

Сведок МИЛЕНКО РИСТАНОВИЋ: Сада рекоше Чаруга, Благојевић, јел ја сам мјешао то

НАТАША КАНДИЋ: Не, не, ко одлази са вама на положај, то?

Сведок МИЛЕНКО РИСТАНОВИЋ: Молим?

НАТАША КАНДИЋ: Ко одлази са вама на положај?

Сведок МИЛЕНКО РИСТАНОВИЋ: Па командир.

НАТАША КАНДИЋ: Који?

Сведок МИЛЕНКО РИСТАНОВИЋ: Чете и командири водова.

НАТАША КАНДИЋ: А с ким идете, ко иде још са вама од припадника чете?

Сведок МИЛЕНКО РИСТАНОВИЋ: Војска, па није, војска идемо.

НАТАША КАНДИЋ: Војска, каракајска чета?

Сведок МИЛЕНКО РИСТАНОВИЋ: Јесте.

НАТАША КАНДИЋ: Сви?

Сведок МИЛЕНКО РИСТАНОВИЋ: Нормално.

НАТАША КАНДИЋ: Сви сте отишли другог дана?

Сведок МИЛЕНКО РИСТАНОВИЋ: Да, да.

НАТАША КАНДИЋ: Молим?

Сведок МИЛЕНКО РИСТАНОВИЋ: Па ја, да.

НАТАША КАНДИЋ: Хоћете да кажете после те ваше смене другог дана, ви одлазите, код дана одлази цела каракајска чета?

Сведок МИЛЕНКО РИСТАНОВИЋ: Па одлазимо на други положај.

НАТАША КАНДИЋ: Па питам само ког дана? Ви сте другог дана око 2, 3 завршили смену, неко вам је рекао да више не долазите.

Сведок МИЛЕНКО РИСТАНОВИЋ: Па рецимо тај дан завршио и други дан, други дан.

НАТАША КАНДИЋ: Други дан сте отишли?

Сведок МИЛЕНКО РИСТАНОВИЋ: Ја.

НАТАША КАНДИЋ: Значи трећи дан од прве ваше смене?

Сведок МИЛЕНКО РИСТАНОВИЋ: Ја, отишо сам на положај.

НАТАША КАНДИЋ: И кажете цела чета одлази?

Сведок МИЛЕНКО РИСТАНОВИЋ: Да.

НАТАША КАНДИЋ: Колико вас?

Сведок МИЛЕНКО РИСТАНОВИЋ: Па рекао сам малоприје, по 80 нас је било.

НАТАША КАНДИЋ: И отишли сте?

Сведок МИЛЕНКО РИСТАНОВИЋ: Па да.

НАТАША КАНДИЋ: А ко остаје, јел знате, јел питате ко остаје да чува те у школи, шта се са њима догађа?

Сведок МИЛЕНКО РИСТАНОВИЋ: Не, па отишли су ти из школе, отишли су.

НАТАША КАНДИЋ: Кад су отишли?

Сведок МИЛЕНКО РИСТАНОВИЋ: Па ја сам мало прије рекао.

НАТАША КАНДИЋ: Нисте рекли кад су отишли. Јесу ли отишли тог дана поподне, кад ви, кад је истекла ваша смена па поподне, кад?

Сведок МИЛЕНКО РИСТАНОВИЋ: Па ја сам отишо.

НАТАША КАНДИЋ: Ви кажете следећег дана, значи тог трећег дана цела каракајска чета одлази на положаје.

Сведок МИЛЕНКО РИСТАНОВИЋ: Па да.

НАТАША КАНДИЋ: Па ја питам, и кажете онда ови су отишли, па ја питам, кад су отишли и шта ви знате о томе?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где сте ви били кад су отишли, јесте ли били кући у Каракају или већ?

Сведок МИЛЕНКО РИСТАНОВИЋ: Кући, па кући.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кући сте били?

Сведок МИЛЕНКО РИСТАНОВИЋ: Па ја.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А јесте ли чули да одоше људи, ви нисте у смени јел. Јесте ли чули да су то што сте причали аутобусима и то?

Сведок МИЛЕНКО РИСТАНОВИЋ: Па да, тада су.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колико је ваша кућа од школе?

Сведок МИЛЕНКО РИСТАНОВИЋ: Па рекао сам од 800 до 1000 метара.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, јел има неко, ево овај близу Чаруга одмах у школу, овај исто Шицер, јел има неко да вам прича да је видео можда из куће или да је био у смени кад су одлазили људи? И питање после колико времена од тог њиховог одласка ви сад одлазите сви?

Сведок МИЛЕНКО РИСТАНОВИЋ: Па рецимо, данас су отишли, ми сутра одлазимо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: На крају, да.

НАТАША КАНДИЋ: Добро. Само овај, када вама истиче смена, да ли вас је неко сменио, да ли је неко дошао да узме то ваше, да настави тај задатак стражара? Јел дошао неко?

Сведок МИЛЕНКО РИСТАНОВИЋ: Да мене замијени?

НАТАША КАНДИЋ: Да.

Сведок МИЛЕНКО РИСТАНОВИЋ: Па јесте.

НАТАША КАНДИЋ: Ко?

Сведок МИЛЕНКО РИСТАНОВИЋ: Сад сам мало прије рекао за покојни Миленко, мијењао се Миленко Благојевић и Душан Стевановић, да смо се ми мијењали.

НАТАША КАНДИЋ: Има ли неко жив да је дошао, неко ко је данас жив?

Сведок МИЛЕНКО РИСТАНОВИЋ: Па ја причам оно ко је мене мијењао, а не могу ја да рекнем за другог да ме мијењао кад ме није мијењао други, него, они су стварно покојни људи који су се са мном мијењали у тој смјени.

НАТАША КАНДИЋ: Добро. А јесу ли вам они можда нешто рекли, јел то значи да је у њиховој смени да су људи отишли, одведени из школе?

Сведок МИЛЕНКО РИСТАНОВИЋ: Па да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, имамо сведоке који причају да су били при одласку, и Видовић и ови, нема потребе он да, та сазнања која има посредна су.

НАТАША КАНДИЋ: Из вашег, од ваше куће шта се види у односу на школу? Шта ви видите, јел се чује раније, пре тога, кад су деца у школи, јел се чује граја из школе?

Сведок МИЛЕНКО РИСТАНОВИЋ: Кад су дјеца, па знаш како, ја, не чује се јел има шума до моје куће, разумијеш, па се то много не чује.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, питали смо, рекао је да се не чује.

НАТАША КАНДИЋ: Немам више.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хвала. изволите?

Оштећени Мевлудин Лупић: Добар дан (Мевлудин Лупић-оштећени).

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изволите.

Оштећени Мевлудин Лупић: Ја бих свједоку поставио неколико питања, мада у публици се није добро баш ни чуло, али овако нека буде одговорио, значи да ме упозорите. Па прво моје питање било би, односно свједок је рекао да је у Каракају живео од '84.године, као потстанар, па бих га ја замолио за тих осам година, до '92., ако сам добро израчунао да каже да ли је имао прилику да упозна нека од мјеста, села у околини Каракаја или да ли је чуо за нека села у околини Каракаја, обзиром да је рођен у Братунцу па због тога га питам, да ли је чуо за нека села?

Сведок МИЛЕНКО РИСТАНОВИЋ: Па чуо сам за места али нисам одлазио у та места.

Оштећени Мевлудин Лупић: Можете ли нам рећи за која сте села чули, наравно ако нисте одлазили нисте, али можете ли одговорити за која сте села чули у околини Каракаја?

Сведок МИЛЕНКО РИСТАНОВИЋ: Ето, примера ради ја сам некад ту био у Лупама, куповао сам неки материјал.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, Лупе, даље.

Сведок МИЛЕНКО РИСТАНОВИЋ: Молим?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Даље, које још село?

Сведок МИЛЕНКО РИСТАНОВИЋ: Па за Лупу сам то чуо, па верујте госпођо судија да ја то, не могу да набрајам та села.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ајде питајте га ви за село, па нека каже да ли је то чуо, да уобразио сад.

Оштећени Мевлудин Лупић: Добро, да ли сте можда чули за села Клиса, Ђулић, Глумина, Крижевићи?

Сведок МИЛЕНКО РИСТАНОВИЋ: Па јесам чуо, али нисам био никад.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па није питао да ли сте били, да ли сте чули.

Оштећени Мевлудин Лупић: Да, да ли сте само чули.

Сведок МИЛЕНКО РИСТАНОВИЋ: Па јесам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ајмо даље.

Оштећени Мевлудин Лупић: Исто такође сте рекли да сте радили у Инжињерингу, ако сам добро чуо?

Сведок МИЛЕНКО РИСТАНОВИЋ: Јесам.

Оштећени Мевлудин Лупић: Па бих вас ја, чули сте за ова села која сте, чули сте за ова села наравно, нисте били, па вас ја питам да ли је неко из ових села можда био ваш радни колега од муслимана?

Сведок МИЛЕНКО РИСТАНОВИЋ: Па јесте.

Оштећени Мевлудин Лупић: Да ли сте познавали некога?

Сведок МИЛЕНКО РИСТАНОВИЋ: Рецимо знам Алвана Топаловића, он ми је био пословођа. Алван Топаловић ми је био пословођа, и било је нормално, да вам поштено кажем, ти људи који сам заборавио имена много, Алвана се много добро сећам, је ли био ми пословођа и ш њим.

Оштећени Мевлудин Лупић: Ја бих вас питао да ли вам нешто значе имена Шефко Хусеиновић, Мешан Софтић, да ли сте можда познавали те људе?

Сведок МИЛЕНКО РИСТАНОВИЋ: У Инжињерингу?

Оштећени Мевлудин Лупић: Да.

Сведок МИЛЕНКО РИСТАНОВИЋ: Мешан Софтић ја мислим да је он био, мало је био у једно око, да ли лијево или десно, није видио, њега, мислим да је он то.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта сте чули да је он? Нисам, а да није видео.

Сведок МИЛЕНКО РИСТАНОВИЋ: Није видео на једно око, од када је самном радио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А овај Хусеиновић, јел радио с вама у Инжињерингу у Каракају?

Оштећени Мевлудин Лупић: Хусеиновић Шефко?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шефко?

Сведок МИЛЕНКО РИСТАНОВИЋ: Знаш како, да вам нешто кажем, то је било рецимо поделе армирачи, погон бетонираца, грађевинараца, зидара, тесара, све је то било расподељено, разумијеш, по тим погонима.

Оштећени Мевлудин Лупић: Можете ли нам само набројати мјеста обзиром да сте радили у Инжињерингу и ишли сте на терен,

можете ли нам само рећи на које све терене сте ишли, у смислу које градове или не знам већ?

Сведок МИЛЕНКО РИСТАНОВИЋ: Нема ђе нисам ишо.

Оштећени Мевлудин Лупић: Па набројте нам ако можете, ако вам није проблем бар два, три града или мјеста на којим сте били на терену?

Сведок МИЛЕНКО РИСТАНОВИЋ: Па рецимо био сам у Градачцу, ту сам радио, био сам у Угљевику радио, био сам на доста, не могу да се сјетим вјерујте.

Оштећени Мевлудин Лупић: Добро. Рекли сте исто такође на једно од питања колико је ваша кућа удаљена од Техничко-школског центра, рекли сте од 800 до километар.

Сведок МИЛЕНКО РИСТАНОВИЋ: Ја.

Оштећени Мевлудин Лупић: Па можете ли само рећи у односу на Технички-школски центар у којем дјелу Каракаја, значи да ли је то према Зворнику, Тузли, Бијељини, у којем дјелу је значи ваш стан био тада у то вријеме где сте становали, тих 800 до километар?

Сведок МИЛЕНКО РИСТАНОВИЋ: Мој стан?

Оштећени Мевлудин Лупић: Да, становали сте.

Сведок МИЛЕНКО РИСТАНОВИЋ: Становао сам, ја сам становао у тој мојој улици сам станова.

Оштећени Мевлудин Лупић: Па гдје се налази та улица у односу на Технички-школски центар, да ли је то према Тузли, да ли је то према Зворнику?

Сведок МИЛЕНКО РИСТАНОВИЋ: Не, не, па овамо, овамо.

Оштећени Мевлудин Лупић: Да ли је то према Бијељини?

Сведок МИЛЕНКО РИСТАНОВИЋ: Овамо где пекара и млин 5.Јули том улицом.

Оштећени Мевлудин Лупић: Том улицом, значи ви сте значи у тој улици која је поред Техничко-школског центра, ако могу да.

Сведок МИЛЕНКО РИСТАНОВИЋ: Јес, јес.

Оштећени Мевлудин Лупић: Добро. Да ли сте можда.

Сведок МИЛЕНКО РИСТАНОВИЋ: Сада, мислим извините, сада живим у тој улици, сада живим у тој улици.

Оштећени Мевлудин Лупић: Али питао сам вас тада, значи '92.године, кад сте већ били на стражи у Техничко-школском центру, је ли тада у истој улици било мјесто вашег становања?

Сведок МИЛЕНКО РИСТАНОВИЋ: Јесте, јесте.

Оштећени Мевлудин Лупић: Е добро, хвала. Да ли сте, ја нисам добро чуо, па нисам сигуран за ово питање, док сте стражарили

поред Техничко-школског центра, односно поред радионице где су били већ затворени људи, да ли сте и једном ушли унутра у?

Сведок МИЛЕНКО РИСТАНОВИЋ: Нисам ни једном, и рекао сам.

Оштећени Мевлудин Лупић: Да ли сте можда са вашег мјеста, да ли можда кроз неки прозор или кроз та већ некако отворена врата, да ли сте можда могли видјети тамо људе затворене у Техничко-школском центру?

Сведок МИЛЕНКО РИСТАНОВИЋ: Рекао сам да нисам.

Оштећени Мевлудин Лупић: Добро. Да ли сте, обзиром да сте у Каракају, да сте ту, идете на положај, па ћу ја поставит сад једно питање, да ли сте уопште икад видели те, бар у мјесецу јуну значи, од 01.јуна па до краја јуна, да ли сте видели и једно мртво тјело у Каракају, околини Каракаја?

Сведок МИЛЕНКО РИСТАНОВИЋ: Па како да кажем да сам видио кад нисам видио.

Оштећени Мевлудин Лупић: Да ли сте можда икад чули за Герину кланицу? За Герину кланицу.

Сведок МИЛЕНКО РИСТАНОВИЋ: За Герину кланицу?

Оштећени Мевлудин Лупић: Да.

Сведок МИЛЕНКО РИСТАНОВИЋ: Како да кажем да сам чуо кад нисам чуо.

Оштећени Мевлудин Лупић: Било је питање од члана вијећа, нисте чули ко је довео те људе, нисте чули ко је одвео те људе, па моје питање гласи да ли су можда ти људи сами дошли ту и ушли у Технички-школски центар и рекли де нас молим вас чувајте. Можете ли бар прокоментарисати то питање ако ништа друго?

Сведок МИЛЕНКО РИСТАНОВИЋ: Па ја, како да коментаришем, немам начина да коментаришем.

Оштећени Мевлудин Лупић: У још једно питање. У односу кад ви кажете да су ти људи отишли, можете ли нам временски рећи отприлике након тога колико сте ви били на стражи на овом мјесту званом Врањача, па сте отишли касније негде на други локалитет?

Сведок МИЛЕНКО РИСТАНОВИЋ: Реко ја мало прије, два јел три дана, тачно се не сјећам.

Оштећени Мевлудин Лупић: Значи након ваше завршене страже у Техничком-школском центру били три дана на Врањачи, онда сте након тога отишли негде на другу страну?

Сведок МИЛЕНКО РИСТАНОВИЋ: Ја, ја.

Оштећени Мевлудин Лупић: Добро, хвала немам више питања.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хвала. И ко вам је онда командант после та три дана на Врањачи?

Сведок МИЛЕНКО РИСТАНОВИЋ: Па.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Вашој јединици у којој сте ви распоређени?

Сведок МИЛЕНКО РИСТАНОВИЋ: Ко ми је командант?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не морате да понављате питање, значи чујете питање, одговорите, то је тако уобичајено у комуникацији међу људима.

Сведок МИЛЕНКО РИСТАНОВИЋ: Поновите ми само питање.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јел чујете добро?

Сведок МИЛЕНКО РИСТАНОВИЋ: Не чујем, на лијево уво.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па сад тек видим у 11.20 да не чујете. Питање је ко вам је војни командант вама након та три дана на Врањачи?

Сведок МИЛЕНКО РИСТАНОВИЋ: Војни командант?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Пошто сте поновили моје питање, претпостављам да сте га чули, па ја вас молим за одговор. Хоћемо ли чути одговор пошто имамо још једног сведока господине Ристановићу. Кажите госпођо, у чему је проблем? Ништа није. Изволите. Ко вам је плату давао, где сте плату добијали у јуну месецу '92?

Сведок МИЛЕНКО РИСТАНОВИЋ: Ја се и не сећам да сам имао плату.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Сви су имали, што би вас обишли.

Сведок МИЛЕНКО РИСТАНОВИЋ: Па можда је неко давао, али ко ми је давао ја се не сећам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И ко вам је био војни командант?

Сведок МИЛЕНКО РИСТАНОВИЋ: Па како мислите, не разумијем, командир чете, јел? На то мислим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте ли били војник?

Сведок МИЛЕНКО РИСТАНОВИЋ: Јесам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па ко вам је командант био, ваше јединице и непосредно више јединице? Ево тужилац је био војник, па, можда ја не умем да питам.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Ја мислим, да треба појаснити. Ви сте служили војску, често се чује у разговору командант, а не мисли се на команданта него на командира, командант је старешина неке велике јединице или тако.

Сведок МИЛЕНКО РИСТАНОВИЋ: Па да, одговорићу, Милан Шакотић.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Ово председница већа пита ко је био и командир ваше ту јединице тада кад сте се вратили и ко је командант неке веће, шире јединице у коју улази и та ваша јединица, па да ли то знате, односно треба да знате непосредни старешина ко је те ваше јединице и непосредно више јединице, требало би да знате?

Сведок МИЛЕНКО РИСТАНОВИЋ: А мислите на.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да, по имену и презимену. Да, ваше на пример чете ко је командир био тада?

Сведок МИЛЕНКО РИСТАНОВИЋ: Мислите на цијелу у Босни.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Оно у Зворнику на том ширем подручју та ваша јединица се уклапа у неку вишу јединицу, не морате да знате како се она зове, али се чује ко је командант, то би већ био командант, а ово је командир?

Сведок МИЛЕНКО РИСТАНОВИЋ: Па рекао сам мало прије Милан Шакотић командир вода.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: А знате ли командант те неке шире јединице на нивоу Зворника, где се уклапа та ваша јединица, оно чета, па батаљон?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У ком сте били батаљону, ваша чета карајска, ето то је питање, у ком батаљону сте били?

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: У батаљону били па та ваша јединица.

Сведок МИЛЕНКО РИСТАНОВИЋ: Па да, био је четврти или шести, не знам, верујте ја се не сећам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И ко је ту у батаљону, командант тог батаљона био?

Сведок МИЛЕНКО РИСТАНОВИЋ: Вјеруј да се не сјећам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А ко је био главни за војску у Зворнику тад у јуну?

Сведок МИЛЕНКО РИСТАНОВИЋ: Па ваљда Винко Пандуровић колико сам ја сазнао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Винко Пандуровић, '93.

Сведок МИЛЕНКО РИСТАНОВИЋ: Молим?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: '93., ово је мај '92 и јун.

Сведок МИЛЕНКО РИСТАНОВИЋ: Па не сећам се ко је био.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не?

Сведок МИЛЕНКО РИСТАНОВИЋ: Не сећам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јел можете да нам набројите некога пре Винка Пандуровића, командант Зворничке, да се ви сећате имена?

Сведок МИЛЕНКО РИСТАНОВИЋ: Па како госпођо судија да вам набројим кад сам заборавио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кад сте заборавили, и плату сте заборавили, нисте примили јел?

Сведок МИЛЕНКО РИСТАНОВИЋ: Па и не примам је госпођо судија ја никако.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, не, у јуну месецу, да ли сте заборавили или знате да нисте добијали плату?

Сведок МИЛЕНКО РИСТАНОВИЋ: Па и не сећам се госпођо судија да ли сам и примио плату.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте уопште у војсци примали плату док сте били у рату?

Сведок МИЛЕНКО РИСТАНОВИЋ: Нешто су доносили.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Вама доносили, где?

Сведок МИЛЕНКО РИСТАНОВИЋ: Па рецимо на положај кад нисам могло да купим ни једну шибицу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Донесу на положај?

Сведок МИЛЕНКО РИСТАНОВИЋ: Па ја.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А јесте ли чули за Каракајско поље, за тај појам, кажете нисте чули за Герину месару, Герину кланицу, јесте ли чули за Каракајско поље?

Сведок МИЛЕНКО РИСТАНОВИЋ: Па Каракајско се поље зове.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, не, месара, месара Каракајско поље да се зове, ту у Каракају ту где ви живите, јесте ли чули за то?

Сведок МИЛЕНКО РИСТАНОВИЋ: Реко ја мало пре да нисам, овом господину што ме сад испитивао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нисте ни за Каракајску.

Сведок МИЛЕНКО РИСТАНОВИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не он вас то није питао, он вас је питао за Герину кланицу, ја вас питам за Каракајско поље. Јесте ли чули?

Сведок МИЛЕНКО РИСТАНОВИЋ: Каракајсако поље?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, месара у Каракају, кланица.

Сведок МИЛЕНКО РИСТАНОВИЋ: Чуо сам за Каракајско поље, а нисам чуо да има кланица, мјесница Каракајско поље, а чуо сам да има Каракајско поље.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта је?

Сведок МИЛЕНКО РИСТАНОВИЋ: Па нормално њиве које се ору, усеви и то.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, нисмо на то мислили. Јесте ли виђали војну полицију у то време, почетком јуна ту у Каракају, било испред школе било негде, са оним белим опасачима, кад се ово дешавало са овим људима, јесте ли виђали то?

Сведок МИЛЕНКО РИСТАНОВИЋ: Не сећам се.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте ли ви чули уште да је неки муслиман убијен у мају у јуну '92.године у граду Зворнику, у неком од тих објеката где су били заробљени? Што није спорно, мислим, да су били заробљени. Ако можете у току дана да одговорите пошто имамо још једног сведока господине Ристановићу.

Сведок МИЛЕНКО РИСТАНОВИЋ: Шта да кажем?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да кажете истину, јер сте на то дужни и заклели сте се.

Сведок МИЛЕНКО РИСТАНОВИЋ: Па јесам дужан.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да.

Сведок МИЛЕНКО РИСТАНОВИЋ: Па чуо сам да је убијен, а ко је убијен откуд ја знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, колко јесте ли чули, и од кога, и ко је убијан и где? Шта сте чули, пошто нисте видели, питао вас је оштећени, нисте видели, шта сте чули, где су то убијени и ко је то убијен, цивили или војници, или жене, мушкарци, старци, деца, ко? Имамо ли одговор?

Сведок МИЛЕНКО РИСТАНОВИЋ: Не знам шта да одговорим кад не знам да одговорим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па чули сте па вас онда питамо, од кога, значи следеће питање кад неко каже чуо сам, обично га пита шта си чуо и од кога, и ја вас сад то питам, и онда иде и одговор, тако ваљда иде тај контакт, јел, вербално, међу људима. Ја вас питам па ви онда одговорите, пошто сте рекли чуо сам, ја вас питам шта и од кога? Врло једноставно. Нема одговора јел?

Сведок МИЛЕНКО РИСТАНОВИЋ: Не знам шта да одговорим, не могу да одговорим кад не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Молим?

Сведок МИЛЕНКО РИСТАНОВИЋ: Па не могу да одговорим кад не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не знате шта сте чули а нешто сте чули?

Сведок МИЛЕНКО РИСТАНОВИЋ: Па ја.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То јел?

**То је све што имам да изјавим.**

Седите тамо у публику.

Јел тражите трошкове, трошкове за долазак у суд, јел ме разумете.

Сведок МИЛЕНКО РИСТАНОВИЋ: Па ако се плаћа, нормално, јел сам нормално морао да посудим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нормално, како сте дошли?

Сведок МИЛЕНКО РИСТАНОВИЋ: Дошли с колима.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: С чијим колима?

Сведок МИЛЕНКО РИСТАНОВИЋ: Са овим колегом.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А, заједно сте дошли?

Сведок МИЛЕНКО РИСТАНОВИЋ: Ја.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

### **Сведок тражи трошкове.**

Седите позади и нека дође други сведок.

Сведок МИЛЕНКО РИСТАНОВИЋ: Јел могу ја да изађем, јел могу да идем у ВЦ?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Можете у ВЦ и да се вратите, после ВЦ-а да се вратите да чујете овде шта сведочи други сведок, можда ће требати нешто да вас суочавамо. Добар дан. Изволите седите. Ту изволите.

### **СВЕДОК ЉУБИША ПЕЈИЋ**

Сведок ЉУБИША ПЕЈИЋ: Да сједим?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте. Љубиша Пејић, јел тако?

Сведок ЉУБИША ПЕЈИЋ: Ја.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Сведок Љубиша Пејић, јесу ли ваши подаци исти као у истрази?

Сведок ЉУБИША ПЕЈИЋ: Јесу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесу јел?

Сведок ЉУБИША ПЕЈИЋ: Ја.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ово лични подаци, јел и даље живите у Каракају?

Сведок ЉУБИША ПЕЈИЋ: Ја.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, да ли сте можда у сродству или у свађи са оптуженима Грујић Бранком и Поповић Бранком?

Сведок ЉУБИША ПЕЈИЋ: Нисам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нисте, добро. Ви сте као сведок дужни да говорите истину, давање лажног исказа је кривично дело, запрећена је казна затвора до пет година, заклетву сте положили?

Сведок ЉУБИША ПЕЈИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Већ у истрази, па ћу вас ја опоменути да садржина те заклетве и даље важи пред судом и већем, нисте дужни да одговарате на поједина питања уколико сматрате да бисте се изложили тешкој срамоти, знатној материјалној штети или кривичном гоњењу. Значи само на та питања. Имате испред себе један папир са псеудонимима, значи то су лица која су сведочила уместо под пуним именом и презименом, под тим словом, па ако буде било потребе ви ћете рећи то слово уместо тог имена и презимена. Пред овим судом у току је поступак по оптужници Тужилаштва за ратне злочине против ове двојице оптужених, ставља им се на терет кривично дело ратни злочин против цивилног становништва, за догађаје који су се десили у мају и јуну '92., у Зворнику а наиме заробљавање и убијање, догађаји су значи заробљавање и убијање већег броја цивила, Муслимана, у Зворнику у Дому културе Челопек, на Економији, Суду за прекршаје, на Црном Врху и догађај о коме сте ви сведочили 01.јуни '92., заробљена лица, односно узета за таоце лица у Техничко-школском центру Каракај. Због начела непосредности ја ћу вас молити да ви нама поновите ваша сазнања, а претходно да вас питам да ли остајете при исказима које сте до сад давали у суду у Тузли и тако?

Сведок ЉУБИША ПЕЈИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изволите, испричајте нам, мало само ћу вас молити уназад, значи како сте војно ангажовани, како сте мобилисани, у којој јединици сте били, да ли сте мењали јединице можда у периоду мај, јуни, ко вам је био командант, ко вам је био командир, која су ваша сазнања?

Сведок ЉУБИША ПЕЈИЋ: Па ето почело је од сеоских стража, дежурање тих сеоских стража, био ми је тај командир, тад није била ни формирана јединица чини ми се, већ онако је по

засеоцима, имали смо те неке командире. Мени је био тад Драган Ристановић, то испред нашег тог засеока и то се налазило на брду неком Врањача према Зворнику, место Липовац. Тад су ме позвали доле кад су били доведени ти људи тад сам сишао доле, одабрао је нас неке поједине да одемо дежурати.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Одабрао?

Сведок ЉУБИША ПЕЈИЋ: Одабрао нас неколико.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Овај Реги, је л'?

Сведок ЉУБИША ПЕЈИЋ: Да, Реги да сиђемо доле да дежурамо код школе јер су доведени ту објаснио нам. После је формирана та чета карајска где је била до краја рата формирана. Мењали су се командири ту у чети овако, јединицу нисам ни видео, био сам у карајској чети, нисам био командир ничега, био сам војник. Кад сам доле дошао код школе људи су били у школи тамо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Мораћете мало гласније или тај микрофон да не стоји овако него у правцу уста, мало исправите.

Сведок ЉУБИША ПЕЈИЋ: Кад сам дошао до школе људи су већ били у школи тамо уведени, доста народа је било код школе и припало ми то да дежурам први дан око школе увече ту, нисам улазио унутра где су они били, нису унутра.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Први дан?

Сведок ЉУБИША ПЕЈИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Од колико до колико?

Сведок ЉУБИША ПЕЈИЋ: Па у поподневним сатима сам отишао доле.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: По подне?

Сведок ЉУБИША ПЕЈИЋ: Да, по подне тамо пред мрак некако је било, не знам тачно које је доба, био сам касно до увече, не знам колико је могло бити сати. После сам ишао у те смене, мењао се и кад сам доле други дан дошао био сам одређен да идем унутра да будем доле унутра са њима. Њих је било доста, не знам сад ачно бројно стање колико је било а било је доста, били су седели доле испред нас и ту смо их само обезбеђивали, чували. Није се дуго ту ни задржавало, не знам колико је било отприлике колико је дана, не знам тачно колико је дана било. Неке сам познавао који су радили са мном у фабрици, неке овако из виђења ту су близу радили ту по Каракају у мом месту, знам људи из виђења доста.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И?

Сведок ЉУБИША ПЕЈИЋ: Ту се после окреће ваљда са аутобусима, нисам био ту, чуо сам кад су отпраћени с аутобусима до кажу да су према Пилици одвежени, а ја нисам био присутан кад су их довели а ни кад су их одвели из школе, требао сам да дођем, усмено ми каже, дошао сам до неког дела пута и каже цаба идеш отишли су за Пилицу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Отишли су?

Сведок ЉУБИША ПЕЈИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па да чујемо шта се то дешавало?

Сведок ЉУБИША ПЕЈИЋ: Па не знам ко их је довео.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: За време вашег дежурства?

Сведок ЉУБИША ПЕЈИЋ: За време мог дежурства.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта се све дешавало, свашта сте овде причали и судија вас питао и нешто вам предочавао шта сте раније причали кад сте рекли да вам је сећање било свежије итд?

Сведок ЉУБИША ПЕЈИЋ: Па ето било је доста тих добровољаца, не знам ко их је довео.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ове људе?

Сведок ЉУБИША ПЕЈИЋ: Ја. Стварно ја нисам ни био кад су довођени ни не знам, чуо сам да су били добровољци су били ту и с нама долазили унутра, прву ноћ су они били тамо унутра долазили, ја сам само код школе био. Били су тако неки добровољци, неке надимке сам слушао, али лично људе неке сам познавао из виђења, каже то је Пиварски, ово је Нишки, ово је Жућа, ето тако, а иначе лично их нисам познавао ниједног, само из приче.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Какви су то били, опишите нам ту тројицу?

Сведок ЉУБИША ПЕЈИЋ: Па овај Нишки је био онако плав, широк. Пиварски и он је био плав, било је неки су носили шешире, неки су носили не знам ни ја каквих надимака није било ту и они су са њима били тамо унутра. Да ли су их они довели ја не знам, да ли су их они довели не знам тачно. За моје дежурство ту унутра.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То смо сад прва ноћ, је л'?

Сведок ЉУБИША ПЕЈИЋ: Ја прву ноћ сам већ био, доле сам после био са њима унутра.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Другу ноћ?

Сведок ЉУБИША ПЕЈИЋ: Други дан, ето ти, био сам са њима, коме сам могао дати воде, тако цигару, коме шта понудит, а нисам

могао свима дати јер је било доста. Нисам био једно три дана можда ту, три смене.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Три пута?

Сведок ЉУБИША ПЕЈИЋ: Да. И тако неке сам ишао горе да неке пријавио ту радио у Глиници да је имао неко оружје горе кући, не знам где рече и овај један добровољац је рекао да изађе он и да одемо у место Ђулиће са њим, отишао сам са њим нас тројица и узели су била су два пиштоља горе у Глиници, у оном објекту неком, брани «Црвеног муља». Кренуо је после својој кући, овај један узео, тај добровољац узео телевизор и тако нешто у кутију. Ја сам замолио ако може да му помогне, тај није био никакав ни националиста и тако рекох ако можеш човеку помози и вратили се одозго и човек исто добровољац неки црн, танак човек и да ли га пустио, да ли није, чуо сам и у исказима да је жив, што ми је драго рецимо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Жив је?

Сведок ЉУБИША ПЕЈИЋ: Баш ми је драго. Зна и он рецимо да смо се ми ту, бар ја коректно понашао према свима ту, бар које сам знао, не могу према свима бити ту.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Је л' тај радио у Глиници?

Сведок ЉУБИША ПЕЈИЋ: Јесте, био портир.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Портир? А ви?

Сведок ЉУБИША ПЕЈИЋ: Ја сам бравар био.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Исто у Глиници?

Сведок ЉУБИША ПЕЈИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Је л' било још из Глинице?

Сведок ЉУБИША ПЕЈИЋ: Јес било људи, али нисам ја лично знао, с њим сам некад ишао и на пиће и тако, био близак ето.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Је л' то Гојкић?

Сведок ЉУБИША ПЕЈИЋ: Гојкић. Јест да му име знам да је Гојкић, заборавио сам како се зове.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Мехмедалија?

Сведок ЉУБИША ПЕЈИЋ: Не знам, заборавио сам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта још има од тих догађаја да нам кажете унутра док сте били или споља па да чујете шта се дешава?

Сведок ЉУБИША ПЕЈИЋ: Па споља сам слушао како се унутра деру ови који су били ти добровољци, али нисам видео лично рецимо шта је, имају велика метална врата.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То су она трокрилна, је л' да?

Сведок ЉУБИША ПЕЈИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А где је ваше место било?

Сведок ЉУБИША ПЕЈИЋ: Било је тамо од ћошка школе и тако до тих врата и назад овамо до степеница.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли са те стране где су врата?

Сведок ЉУБИША ПЕЈИЋ: Ја. Било је ту иза врата и после сам рецимо овамо прелазио с другу страну школе. Била је хладна ноћ па се шета, ето.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Око целе школе?

Сведок ЉУБИША ПЕЈИЋ: Па ја, састајали се овако.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У ствари ту око радионице, је л'?

Сведок ЉУБИША ПЕЈИЋ: Па да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Је л' школа је главна тамо?

Сведок ЉУБИША ПЕЈИЋ: Тамо је ова школа, то је радионица.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И шта сте још све то чули и видели?

Сведок ЉУБИША ПЕЈИЋ: Па нисам могао много да видим кажем, тамо су и били са њима ти дерали се, кога су тукли нисам видео лично.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кога су тукли?

Сведок ЉУБИША ПЕЈИЋ: Кога су тукли нисам лично видео. Било је доста и народа и не знам ко је после донео шлауф црево да им дода воде да пију. Ја већ кад сам ушао тамо сутрадан и други дан нормално се излази у WC и пили воде по потреби ко хоће. Нас се много није ни питало ових мјештана што се тиче нас јер ту се све држало у рукама ти добровољци који су наилазили, нисмо ни ми чак смели ништа да се супротставимо и да једноставно су били како да их назовем, били су јаки толико да могли су скидали су народ по селу голе, разумеш, јер нисмо могли стати нешто спречити то. Ко је од нас знао и шта је тај рат и почетак и ту.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта је то требало да спречите па нисте смели?

Сведок ЉУБИША ПЕЈИЋ: Па ту унутра дерање ко их је довео ту не знам ни ја, јер ту у месту Каракај били су још Муслимани живели ту док су они били и њима није ништа ни било ту.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И који је то ваш задатак?

Сведок ЉУБИША ПЕЈИЋ: Па ето обезбеђивали тај објекат.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кога од чега?

Сведок ЉУБИША ПЕЈИЋ: Па ти Муслимани да не провале школу, ето да ту будемо, откуд знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А требало је да обезбеђујете да код њих нико не уђе или само да они не изађу?

Сведок ЉУБИША ПЕЈИЋ: Нисмо им ми могли стат никако на пут њима док они уђу и ми се склањали.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је требало да их спречите па нисте или није ни требало, шта вам је задатак?

Сведок ЉУБИША ПЕЈИЋ: Не знам ни ја шта је, да обезбедимо школу ту околo.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта каже овај Реги покојни, шта треба ви да радите?

Сведок ЉУБИША ПЕЈИЋ: Па ту да будемо око школе да обезбедимо школу ту.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Од чега?

Сведок ЉУБИША ПЕЈИЋ: Па ето да не би они провалили школу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да они не побегну?

Сведок ЉУБИША ПЕЈИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А каже ли Реги ако неко долази пуштај или не пуштај?

Сведок ЉУБИША ПЕЈИЋ: Па нисмо ми, каже није могао нико од нас стати њима кад се понаша да смо се ми склањали од њих.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, питам шта је требало да урадите, јесте ли питали Регија?

Сведок ЉУБИША ПЕЈИЋ: Па то сам питао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Који је ваш задатак као стражара, да ови не провале има ли још неки задатак?

Сведок ЉУБИША ПЕЈИЋ: Па нема ништа ето то је то, чули смо постави те ту и стој и чекај. Ови су тамо улазили, излазили, мјењали се.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте ли ви питали кад ови улазе, излазе некога хеј ови улазе шта да радимо?

Сведок ЉУБИША ПЕЈИЋ: Ма нико није могао стати на крај, једва чека да се помериш одатле.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта се све ту дешавало? Какви су ту услови били унутра за боравак тих људи?

Сведок ЉУБИША ПЕЈИЋ: Па било је спарно, оно други дан кад сам ушао доле било је баш спарно унутра, ненормално, било их је доста, баш је загушљиво било.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Је л' могло да се дише?

Сведок ЉУБИША ПЕЈИЋ: Па како је могло ето.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Је л' се неко угушио?

Сведок ЉУБИША ПЕЈИЋ: Није у мојој смени.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А у другој смени?

Сведок ЉУБИША ПЕЈИЋ: Не знам нисам чуо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кажу ови преживели да се пуно људи угушило, да је било лешева прве ноћи што су се људи угушили?

Сведок ЉУБИША ПЕЈИЋ: Ја сам само погледао тамо где су били у некој другој просторији била је камара, да ли је то од топлоте скидата, било је доста одјела камара, а не знам јер сам отишао у току ноћи кући.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Је л' сте видели нека тела ту?

Сведок ЉУБИША ПЕЈИЋ: Нисам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У тој првој просторији?

Сведок ЉУБИША ПЕЈИЋ: Нисам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И шта је још било за то време док сте ви, још сте причали да вас ја сад не?

Сведок ЉУБИША ПЕЈИЋ: Па не могу да се сетим сад тачно, али знам рецимо кад смо ми после ушли доле да смо се коректно према њима понашали, ови су неки долазили с времена на време ови добровољци, улазили ту, неки се дерали, неки викали да ли вас ко дира, сад који уђе, откуд знам која је ту војска била, који су људи, нити знаш по именима само чујеш то је тај, ово је овај.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Која сте ви били војска?

Сведок ЉУБИША ПЕЈИЋ: Како да вам кажем, сеоска та, сеоске страже ту, формирана тад.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У то време?

Сведок ЉУБИША ПЕЈИЋ: Па да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко је вама командовао у то време?

Сведок ЉУБИША ПЕЈИЋ: Мени је био тај Реги претпостављени испред нашег засеока ту.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Која је то јединица Регина, која формација, која величина?

Сведок ЉУБИША ПЕЈИЋ: Као, како да кажем, нема ту нас двадесетак, двадесет кућа, можда неког одељења, вод.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко је био изнад Регија?

Сведок ЉУБИША ПЕЈИЋ: Не знам, мењали су се ти командири ови у Каракају, не знам сад тачно ко је био.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Вод је био у саставу чега?

Сведок ЉУБИША ПЕЈИЋ: Чете каракајске.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Каракајска чета? Каракајска чета је л' била у неком батаљону тад? Причамо о том јуну?

Сведок ЉУБИША ПЕЈИЋ: Па не знам који батаљон је био, да ли VI, чини ми се д а је VI батаљон.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И ко је био командант тог батаљона тад кад сте ви обезбеђивали јединицу?

Сведок ЉУБИША ПЕЈИЋ: Не знам тачно не могу се сетити, мењали су се командири чета, батаљона, да не причам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А тад не знате ко је био?

Сведок ЉУБИША ПЕЈИЋ: Не знам, мењали су се, отприлике ту су људи били, да ли је био Чаруга, да ли је био Бобо, не знам тачно ко је био командир чете јер су се мењали.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Чега се још сећате тих догађаја ту? У оптужници стоји да је ту било тучења, пребијања?

Сведок ЉУБИША ПЕЈИЋ: Ја сам само чуо да је било, јер се чула галама кад сам дошао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Први пут кад сте дошли?

Сведок ЉУБИША ПЕЈИЋ: Ту први дан кад сам дошао пред мрак да је ту.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Галама каква?

Сведок ЉУБИША ПЕЈИЋ: Па дерање тамо унутра, а да сам видео кога да је ударио нисам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Каже, смртно се угушило више лица, па су одвођени људи, одузимана лична документа, то све пише у оптужници, можете ли о томе нешто да нам испричате?

Сведок ЉУБИША ПЕЈИЋ: Није било кад сам ја ушао, не могу нико рећи да је одведен кад је има живих да није нико, бар кад сам ја био, био је ту и овај не знам да је ко одведен, а да је ко у току ноћи се угушио тад.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нисте видели за све те ваше три смене да је неко одведен колима, џиповима, нечим?

Сведок ЉУБИША ПЕЈИЋ: Нисам, само знам с овим кад сам ја ишао с овим Гојкићем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, њега сте видели?

Сведок ЉУБИША ПЕЈИЋ: Да. Остало ту је једва се чекало да се замени смена ту.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Што?

Сведок ЉУБИША ПЕЈИЋ: Па ето нису услови били добри, а и онако ето. Непријатно је човеку бити ту којег си познавао да ја сад њега ту чувам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А што је непријатно? Зашто су ти људи заробљени били, је ли било неког разлога?

Сведок ЉУБИША ПЕЈИЋ: Одакле ја знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте ли се распитивали?

Сведок ЉУБИША ПЕЈИЋ: Ко сам ја да се распитам. Ја сам био ту пијун обичан.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А јесте ли чули зашто су људи заробљени?

Сведок ЉУБИША ПЕЈИЋ: Не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте ли чули да су требали да се размењују нешто? Овде неки причају да су они требали да иду у размену?

Сведок ЉУБИША ПЕЈИЋ: Па тога сам чуо кад су дошли доле да преговарају кад је дошао господин Брано тад сам њега видео.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, испричајте нам шта је дошао господин Брано у којој вашој смени и шта су преговарали?

Сведок ЉУБИША ПЕЈИЋ: Па то је задњи дан кад сам био ја у смени он је дошао и није се дуго задржавао, донео је неку храну да ли конзерве или нешто је донео и рекао је да се стрпе да ће бити ускоро размена. Ето то је било и ми имамо проблема и тако је био, на кратко је био, није био дуго.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, то што је кратко био с ким је дошао, испричајте нам мало?

Сведок ЉУБИША ПЕЈИЋ: Не знам ко је био, не могу да се сетим с ким је дошао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како је дошао, је л' ушао? Овде неки причају да су још неки били ту исто?

Сведок ЉУБИША ПЕЈИЋ: Не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Је л' био сам, је л' био с неким, чиме је дошао, како је био, да ли се сећате?

Сведок ЉУБИША ПЕЈИЋ: Не сећам се. Неко је носио храну али не могу да се сетим ко је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта им је рекао?

Сведок ЉУБИША ПЕЈИЋ: Да се стрпе, да ће бити размене, ето да не буде шта ја знам ето.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А шта они кажу, је л' они нешто питају, је л' нешто реагују?

Сведок ЉУБИША ПЕЈИЋ: Не знам ни ја онда галама је, мислим причали. Сад не могу тачно детаље да чујем, рекли су добро, ето шта ја знам. Мислим да су сутрадан, ја више нисам ни био, долазио ту, они су одведени.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи, то је било отприлике дан пре него што ће они да буду одведени?

Сведок ЉУБИША ПЕЈИЋ: Па тако дан, нисам више ни дежурао, није ми се пала више смена.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А та смена кад је дошао Грујић је л' то била ноћ, дан?

Сведок ЉУБИША ПЕЈИЋ: Чини ми се пред мрак да је било, тако, поподневни сати. Не могу тачно да се сетим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: С ким је дошао?

Сведок ЉУБИША ПЕЈИЋ: Не знам. Ја сам био доле у тој радионици, само са степеница озго дошао од врата, не знам ни куд је дошао, стварно се не сећам ко је био са њим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не знате ко је био?

Сведок ЉУБИША ПЕЈИЋ: Не сећам се.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте ли ви тад ушли? Је л' он ушао унутра?

Сведок ЉУБИША ПЕЈИЋ: Да, ја сам био доле унутра већ.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кад је он дошао?

Сведок ЉУБИША ПЕЈИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И где је дошао, је л' ушао ту на она врата унутра или само с врата?

Сведок ЉУБИША ПЕЈИЋ: Са степеница он је стајао испред њих.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где је радионица поред степеница?

Сведок ЉУБИША ПЕЈИЋ: Да. Ту је рекао им да се стрпе да ће бити размена, ето то је то.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А тај сведок "Q" је л' био можда неки дан?

Сведок ЉУБИША ПЕЈИЋ: К?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: "Q" тај ту на списку што је био пре шеф полиције па после био директор предузећа неког тамо?

Сведок ЉУБИША ПЕЈИЋ: Не сећам се, први пут чујем за "Q".

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Тај сведок "Q" први пут чујете? Био је командир полиције.

Сведок ЉУБИША ПЕЈИЋ: Не знам, стварно не знам. За «Q». «K», први пут чујем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: К или "Q"? Да видим. Има ли га ту? Има, ево га овај, немојте само име, "Q", овај што сам га подвукла, немојте му име читати, он је заштићен овде.

Сведок ЉУБИША ПЕЈИЋ: Јесам, познавао сам га.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Је л' долазио тај у ТШЦ?

Сведок ЉУБИША ПЕЈИЋ: Није кад сам ја, не сећам се.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Је л' неко причао да он ту имао неку улогу, је л' неког одводио па враћао?

Сведок ЉУБИША ПЕЈИЋ: Нисам с тим упознат.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Сећате ли се неке паре, неке шешире, неке капе, неке да су сатове узимали, нешто бацали?

Сведок ЉУБИША ПЕЈИЋ: Кад сам долазио видео сам тај кад сте рекли ево Нишки иде да је носио неки цегер до неког «Југа», чини ми се да је био бели «Југо» и имао је у цегеру гомилу сатова ручних, то сам видео да је носио и ставио је у «Југа» и отишао одатле с места, а за паре не знам нисам видео, не могу видети кад су они били унутра, да ли су давали паре, да ли су узимали не могу тачно рећи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Је л' причао неко да је ту била нека деоба пара или нешто?

Сведок ЉУБИША ПЕЈИЋ: Па јес причали, причало се да је неко скидао те сате, прстење, тако сам чуо причу али нисам стварно видео никад.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И ко је то поделио?

Сведок ЉУБИША ПЕЈИЋ: Не знам, то су они унутра који су били ти добровољци.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Осим вас од страже ко је још био унутра да ли ви знате?

Сведок ЉУБИША ПЕЈИЋ: Не знам од наших стварно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Само ви?

Сведок ЉУБИША ПЕЈИЋ: Не, после су наши улазили.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А кад сте ви били унутра је л' још неки од ваших унутра?

Сведок ЉУБИША ПЕЈИЋ: Па јес било је Араповић, био је тако.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Који Шицер или онај Милан, који?

Сведок ЉУБИША ПЕЈИЋ: Били су и један и други, мењали смо се, био је неки Благојевић Даса, Милан Чаруга и ти што су се мењали.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И ко вас је распоређивао унутра?

Сведок ЉУБИША ПЕЈИЋ: Па ко је тад био не могу тачно да се сетим, командир пођеш каже ти дођеш сутра рецимо од толико до толико и ето то је било можда 6,8 сати, не знам колико.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А шта каже сутра си унутра, је л' си напољу или где си, је л' мења место?

Сведок ЉУБИША ПЕЈИЋ: Па било је ето, запало ми два пута да сам био унутра.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Је л' боље било напољу или унутра?

Сведок ЉУБИША ПЕЈИЋ: Напољу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И пошто сте били два пута унутра шта сте видели још? Видесте ли ви да је неко убијен у тој школи?

Сведок ЉУБИША ПЕЈИЋ: Нисам видео, у мојој смени нико није убијен, није пуцано тад.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте ли чули пуцњаву?

Сведок ЉУБИША ПЕЈИЋ: Нисам, није док сам ја био, нико.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Је л' се још нечег сећате?

Сведок ЉУБИША ПЕЈИЋ: Не знам чега бих више могао. Знам што се тиче лично ко је са мном био да се није над њима иживљавао ни истицао посебно, бар у мојој смени.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Вас није тужилац ни оптужио.

Сведок ЉУБИША ПЕЈИЋ: Па да се неко иживљавао над њима.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви сте овде сведок и дужни сте да кажете истину шта се дешавало шта сте видели, шта вам је био задатак, јесте ли обавили тај задатак?

Сведок ЉУБИША ПЕЈИЋ: То ми је био задатак да ту будем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Је л' вам био задатак да спречите улазак и одвођење и убијање талаца?

Сведок ЉУБИША ПЕЈИЋ: Ја не знам да је ико одвео у мојој смени икога.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, да ли вам је био задатак да спречите улазак неких неидентификованих припадника територијалне одбране, одвођење и убијање, је л' вам то био задатак?

Сведок ЉУБИША ПЕЈИЋ: Задатак је био да ту обезбедимо ту школу, а ја стварно не могу да схватим да нисам могао стати тим, да их назовем добровољцима, паравојском, нисам могао стати на пут ради своје безбедности, јер од нас мештана нико није знао шта је рат ни повод тог рата ни уопште.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И кад сте ви сазнали да они треба да иду у размену од Бране или од раније сте знали да су они ту ради размене привремено?

Сведок ЉУБИША ПЕЈИЋ: Па то увече кад смо дошли да неће бити дуго, да ће се то вршити да иду за Тузлу, а сад ко је то рекао стварно се не сећам, причало се тако да треба да иду за размену.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А за кога то да се размене ту?

Сведок ЉУБИША ПЕЈИЋ: Па вјероватно за Србе, не знам ни ја, откуд ја знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И добро, ајде да завршимо до краја па ће вам странке постављати питања. Шта сад, је л' се разменише за Тузлу, је л' дођоше ти Срби из Тузле, шта се десило даље?

Сведок ЉУБИША ПЕЈИЋ: Па не знам како су се преговори после вршили. Моје је било да само будем ту и готово.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Која су ваша даља сазнања о судбини ових људи након тог дана, кажете ви нисте ту, ви сте Регијев вод, па нисте ту кад они одлазе, шта даље сазнасте?

Сведок ЉУБИША ПЕЈИЋ: Па ето после да су одведени доле за Пилицу, неке су побили, неки су преживели, али ја лично нисам био ни у пратњи ни кад су довожени ни кад су одвежени, каква је судбина ће завршила, ја стварно не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А ти неки што су побијени шта чујете како су побијени ко их је побио, где?

Сведок ЉУБИША ПЕЈИЋ: Не знам, стварно се не сећам, чуо сам да се споменуло а ни од кога ни шта не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кад сте чули?

Сведок ЉУБИША ПЕЈИЋ: Па ето на улици то буде, прича од уста до уста.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кад, кад у односу на ово кад чувате, после колико?

Сведок ЉУБИША ПЕЈИЋ: После кад су отишли за Пилицу, можда после пар дана колико да су били доле, не знам ни ја да су неки настрадали а не знам за остале за њихову судбину.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Је л' има још нешто да кажете?

Сведок ЉУБИША ПЕЈИЋ: Па немам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли можете да нам кажете колико је било стражара у једној смени ту код Техничке школе?

Сведок ЉУБИША ПЕЈИЋ: Како да вам кажем ту је доста и цивила, народа, а стражара.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Из те ваше чете каракајске колико је то, колико је вас било у тој једној смени?

Сведок ЉУБИША ПЕЈИЋ: Па не бих могао тачно да се сетим броја, знам да су се распоредили тако око школе а било је доста и мјештана тако и грађана још из радозналости и тако, а не знам тачан број.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Шта ти грађани ради, да ли они стражаре?

Сведок ЉУБИША ПЕЈИЋ: Ма јок, онако дошли из радозналости ту су били неки, а иначе не могу тачан број рећи колико је број стражара било.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Можете ли да се сетите ко је са вама био у смени на стражи, да се сетите некога?

Сведок ЉУБИША ПЕЈИЋ: Па не знам Шицер да ли је био и покојни Даса, знам да смо били тад малтене ту али тачно ко је

био, а чини ми се њих двојица да су били, био је ту и Чаруга је био, било их је тако буде, оде а не знам тачно до краја докле је било.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: А Чаруга је л' он проведе више времена ту?

Сведок ЉУБИША ПЕЈИЋ: У њега је кућа ту непосредно недалеко од мјеста.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли и он стражари исто као и ви?

Сведок ЉУБИША ПЕЈИЋ: Па био је ту.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Само на другом месту, је ли?

Сведок ЉУБИША ПЕЈИЋ: Био је ту кретао, недалеко му кућа била.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Е, кажете запало ми два пута да будем стражар унутра. Где сте били унутра?

Сведок ЉУБИША ПЕЈИЋ: Био је један сто испред њих и ја сам ту био за тим столом, ту нас је било отприлике по двојица, тројица некад, некад уђе овако донесе нешто пиће или неку каву.

Сведок ЉУБИША ПЕЈИЋ: Па био је неки зид између нас и њих, ту је радионица, били стругови, ту је радионица била и они су били тамо иза тих, тог зида а ми смо овамо били за столом једним и седели са њима заједно.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Морају ли они да прођу кроз неку ограду па да дођу до вас до стола или не морају, како је?

Сведок ЉУБИША ПЕЈИЋ: Није морао, има тамо простора и када су хтели у WC или када су хтели да пију воде, онда су морали крај нашег стола да прођу, оду тамо воде или у WC и врате се, ето ту крај нас и опет се врате горе где су били.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли је била нека препрека физичка између вас и њих?

Сведок ЉУБИША ПЕЈИЋ: Само је био зид између нас, како да објасним, као ово и овуда су могли да прођу ту крај нас, ето, није било, ту простор је тај слободан био, део простора.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Е сада још објасните, када уђете на она метална врата, ту има једна та просторија, јесте били у тој просторији или у некој другој?

Сведок ЉУБИША ПЕЈИЋ: Не, у оној великој, прво су они ваљда били у тој малој, па су, нису могли ту да их држе, па су онда их провели у ту већу салу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када су их превели?

Сведок ЉУБИША ПЕЈИЋ: Да ли у току ноћи, не знам ни ја.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте Ви тада били дежурни?

Сведок ЉУБИША ПЕЈИЋ: Јесам напољу, а у току ноћи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Каже овај преживели да су прво били у малој?

Сведок ЉУБИША ПЕЈИЋ: Па у малој, ја сада причам, били у малој, па.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То се поклапа са Вашом изјавом.

Сведок ЉУБИША ПЕЈИЋ: Нису били услови и онда су пустили их тамо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко?

Сведок ЉУБИША ПЕЈИЋ: Па, ови који су тамо били са њима.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Припадници каракајске чете или?

Сведок ЉУБИША ПЕЈИЋ: Не каракајске, ови добровољци који су били, они су били тамо унутра већином, уствари не већином, готово да су они све и били тамо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када сте Ви дошли, да ли су ту били добровољци?

Сведок ЉУБИША ПЕЈИЋ: Па, они су нон-стоп ту кружили, али када смо их довели, они су са њима тамо били, пуштали их тамо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Паузу, сада ћемо, да тужилац заврши са питањима, ево сада ћемо.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Шта је Ваш задатак био тамо када уђете, па седнете за сто, шта радите?

Сведок ЉУБИША ПЕЈИЋ: Па, стајао сам исто као и овде, ништа више, сиди и чекај да прође смена и ништа више.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Наоружани?

Сведок ЉУБИША ПЕЈИЋ: Наоружање је било ту.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Где Вам је пушка?

Сведок ЉУБИША ПЕЈИЋ: Ту је била или на столу или крај.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли се Вама неко обраћа тамо од тих затворених Муслимана, познаје ли Вас? Ви кажете да сте некога познавали и тако даље, а да ли Вас неко препознаје па Вам се обраћа?

Сведок ЉУБИША ПЕЈИЋ: Како да не, било је и таквих, коме сам шта могао учинити.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Шта траже они?

Сведок ЉУБИША ПЕЈИЋ: Па, дај цигару или нешто тако или хоће у WC, рецимо, пар пута да прође више или небитно ту, да пије воде, ти га пустиш. Ко је год тражио да изађе у WC или нешто, пуштали смо их. Бар док сам ја био, сви су нормално ишли, обављали то, ишли у WC, пили воде, коме сам год могао.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Тада док сте Ви унутра, да ли неко некога туче?

Сведок ЉУБИША ПЕЈИЋ: Није, бар није код мене.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Јесу ли, када сте Ви били унутра, јесу били добровољци унутра, ти што дођу, прођу, оду?

Сведок ЉУБИША ПЕЈИЋ: Када сам ја дошао?

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да, не када сте ви унутра, да ли они улазе унутра?

Сведок ЉУБИША ПЕЈИЋ: Улазили су они унутра.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Шта раде они

Сведок ЉУБИША ПЕЈИЋ: Па, неки су се дерали, неки ето, онако када уђе, дере се, има ли проблема и.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Виче на Вас или на њих?

Сведок ЉУБИША ПЕЈИЋ: Па, и на нас и на њих, они су били тако, понашали се тако да их ниси смео погледати.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Колико је њих било?

Сведок ЉУБИША ПЕЈИЋ: Којих, добровољаца?

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да.

Сведок ЉУБИША ПЕЈИЋ: Продефиловало их је колико хоћеш, не знам тачан број, али мало, мало, ево дошао овај, дошао онај, дошао, како да станеш испред њега.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Што ви њих пустите унутра?

Сведок ЉУБИША ПЕЈИЋ: Па, ко ме је питао.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли се жалите некоме овај, ми треба ове људе да чувамо, да се њима нешто не догоди, да они не побегну, а ево.

Сведок ЉУБИША ПЕЈИЋ: Ниси могао рећи.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Долазе неки непознати па ми не можемо да их спречимо?

Сведок ЉУБИША ПЕЈИЋ: Јесте, али ниси могао рећи, рецимо, ниси се смео супротставити, ја сам чуо из прича да су и тог господина Брану Грујића они шамарали, чуо сам.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да, да, добро.

Сведок ЉУБИША ПЕЈИЋ: Али, када они нису могли рецимо који су имали цивилну власт да им се супротставе, како ћу ја онда.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Како је унутра, је ли топло, нормална температура, спарно?

Сведок ЉУБИША ПЕЈИЋ: Спарно, ето, увече када дођем оно буде свежије, па преко дана је било оно спарно.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Колико је ту људи било унутра?

Сведок ЉУБИША ПЕЈИЋ: Не знам, било је много људи, било је, не знам тачан број.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да, али онако отприлике, можете ли да се изјасните колико би то било?

Сведок ЉУБИША ПЕЈИЋ: Било је више, било је доста људи, било је.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Више од сто, мање?

Сведок ЉУБИША ПЕЈИЋ: Више, више.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Сада ми реците, овај део око тог одлажења са Гојкићем. Како дође до тог контакта између вас.

Сведок ЉУБИША ПЕЈИЋ: Било је.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Јесте Ви нешто тражили од њега?

Сведок ЉУБИША ПЕЈИЋ: Сада се не могу тачно сетити детаља, ту је био овај добровољац неки.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Како су га звали, да ли знате?

Сведок ЉУБИША ПЕЈИЋ: Не знам, не могу, сада не могу да се сетим, али знам, тако, фаца му је била црна, човек, можда је био тада средњих година, тако.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Је ли био виши од Вас нижи?

Сведок ЉУБИША ПЕЈИЋ: Можда је височији мало од мене био.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Како је он говорио, да ли је, да кажем овако, србијански говорио или босански?

Сведок ЉУБИША ПЕЈИЋ: Србијански, србијански и чуо сам да је човек из Лознице, али нисам сигуран, овај. Гојкић ми је рекао, Чађо, каже, има, дај, рекох, има ли горе пиштољ или пушка негде остављена, знам ја где је и то је чуо тај добровољац, каже, који си ти, он рече, изађи ван, село смо у «Југо»; црвени «Југо» чини ми се да је био и отишли горе на ту брану «Црвеног муља», горе, то је све «Глиницина» зграда и узели смо те пиштоље. Један пиштољ сам ја узео себи, и онда смо кренули код њега кући. Те пушке нисмо нашли. И у тој гужви, ја сам рекао том добровољцу, ако може да му помогне, са тим Гојкићем сам некада овако и на пиће изашао и то, ако можеш, није неки човек овај, како да кажем, националиста, ако можеш да му помогнеш, помози му. И дошли смо ту пред школу и он је мени рекао, иди ти си слободан, а ја ћу са њим завршити. И од тада сам изгубио сваки контакт шта је са тим човеком било и онда сам чуо овде прошли пут када сам давао изјаву, да је жив, што ми је драго, рецимо, били смо ми и пре добри.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Он каже да је Вама обећао неке три плате, да сте једну преузели када сте тамо били, а Ви њему дали неких двеста шилинга?

Сведок ЉУБИША ПЕЈИЋ: Ја стварно не могу да се сетим ни прошли пут, али не могу да се сетим да ли сам ја том човеку дао, али његову плату није могао нико дићи, јер било је то доста Муслимана у «Глиници», није могао нико да дигне њихове паре, плате. Не сећам се да ли сам дигао његову плату, а да ли сам му ја дао, и тога се не сећам да ли сам му дао шта пара.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли познајете Ви Ристановић Миленка и од када га знате?

Сведок ЉУБИША ПЕЈИЋ: Овога?

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да.

Сведок ЉУБИША ПЕЈИЋ: Па, познајем, он се ту доселио у Каракај.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли га познајете од пре рата или?

Сведок ЉУБИША ПЕЈИЋ: Не, не знам, ту је радио у фирми, ту се и оженио из Каракаја и онда нисмо толико ни близу, а нисмо.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли сте га познавали у време када сте били заједно у каракајској чети?

Сведок ЉУБИША ПЕЈИЋ: Онако сам га знао као комшију и то, нисам био близак толико са њим.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли се сећате, да ли сте били некада заједно у смени, на стражи код школе?

Сведок ЉУБИША ПЕЈИЋ: Не сећам се да сам са њим био, не сећам се да је био и он са мном у смени.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Добро, хвала, немам више питања.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, сада ћемо да направимо паузу.

**Суд доноси**

**Р Е Ш Е Њ Е**

**Одређује се пауза у трајању од 25 минута.**

**Суд доноси**

## **Р Е Ш Е Њ Е**

**Да се главни претрес настави након паузе у 12,45 часова.**

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли тај микрофон није укључен? Добро је, тужилац више нема питања, одбрана изволите.

Адв. МИЛОМИР ШАЛИЋ: Господине Пејићу, поставићу Вам пар питања, мало неке ствари су ми остале нејасне. У вези ових догађаја где сте Ви тамо били стражар, колико сте изјава давали и да ли можете да нам кажете, коме сте све давали до сада изјаву?

Сведок ЉУБИША ПЕЈИЋ: Ја мислим да је ово четврта изјава.

Адв. МИЛОМИР ШАЛИЋ: Ако можете хронолошким редом да нам кажете када је било и коме сте давали.

Сведок ЉУБИША ПЕЈИЋ: Не знам да ли 2000. и неке године, давао хашким истражитељима у хотелу «Видиковцу».

Адв. МИЛОМИР ШАЛИЋ: Добро.

Сведок ЉУБИША ПЕЈИЋ: Једну сам давао у Тузли и овде ово је друга.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У истрази и сада овде четврти пут?

Сведок ЉУБИША ПЕЈИЋ: Да, у истрази и ова данас.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Четири пута.

Адв. МИЛОМИР ШАЛИЋ: А када сте у Тузли то били?

Сведок ЉУБИША ПЕЈИЋ: Не сећам се тачно које године, да ли 2003. или 2005., не знам ни ја.

Адв. МИЛОМИР ШАЛИЋ: Значи, после овога када сте давали хашким истражитељима?

Сведок ЉУБИША ПЕЈИЋ: Да, после, после.

Адв. МИЛОМИР ШАЛИЋ: Колико времена?

Сведок ЉУБИША ПЕЈИЋ: Па, да ли 2005. године, не могу се тачно сетити, не знам.

Адв. МИЛОМИР ШАЛИЋ: 2005. пре него што су?

Сведок ЉУБИША ПЕЈИЋ: Не знам тачно годину.

Адв. МИЛОМИР ШАЛИЋ: Пре него што сте дали изјаву истражном судији, да ли је долазио неко код Вас тамо да обавља разговор неки са Вама?

Сведок ЉУБИША ПЕЈИЋ: Јесу, долазила двојица, то у Зворнику.  
Адв. МИЛОМИР ШАЛИЋ: Одакле су били ти?  
Сведок ЉУБИША ПЕЈИЋ: Кажу да су из Тузле.  
Адв. МИЛОМИР ШАЛИЋ: Како се зову?  
Сведок ЉУБИША ПЕЈИЋ: Не знам како.  
Адв. МИЛОМИР ШАЛИЋ: А тада нисте писали ништа, само сте давали тако изјаву неку?  
Сведок ЉУБИША ПЕЈИЋ: Овако седели у канцеларији у Зворнику у СУП-у и имали смо једну просторију и ту смо седели и причали.  
Адв. МИЛОМИР ШАЛИЋ: А колико дана пре него што сте дошли овде код истражног судије?  
Сведок ЉУБИША ПЕЈИЋ: Овде?  
Адв. МИЛОМИР ШАЛИЋ: Колико дана је тај разговор обављен, пре него што сте дошли код истражног судије да дате изјаву као сведок?  
Сведок ЉУБИША ПЕЈИЋ: Па, не могу се тачно сетити сада. Давао сам када сам био овде и онда сам ишао у Зворник тамо после, не знам да ли пар дана, када сам дао овде у истражи изјаву.  
Адв. МИЛОМИР ШАЛИЋ: Пре него што сте дошли код истражног судије, давали сте изјаву у Зворнику, дошла су два лица код Вас?  
Сведок ЉУБИША ПЕЈИЋ: Да.  
Адв. МИЛОМИР ШАЛИЋ: Значи, нисте писали, само је разговор обављан, је ли тако?  
Сведок ЉУБИША ПЕЈИЋ: Да, разговор.  
Адв. МИЛОМИР ШАЛИЋ: А да ли знате, ко су та лица и у ком својству су разговарала са Вама?  
Сведок ЉУБИША ПЕЈИЋ: Не знам ни која су лица, једноставно су дошла кући, позвали да се јавим горе у СУП.  
Адв. МИЛОМИР ШАЛИЋ: Усмено или су Вам дали неки позив?  
Сведок ЉУБИША ПЕЈИЋ: Усмено су ми рекли.  
Адв. МИЛОМИР ШАЛИЋ: Добро и?  
Сведок ЉУБИША ПЕЈИЋ: И отишао сам горе у СУП у Зворник, имали смо једну просторију и ту смо обавили разговор и ништа више.  
Адв. МИЛОМИР ШАЛИЋ: Колико је трајао тај разговор?  
Сведок ЉУБИША ПЕЈИЋ: Па, сада, отприлике једно сат и јаче, можда.  
Адв. МИЛОМИР ШАЛИЋ: Добро, сада да се вратимо на ону прву изјаву што сте дали хашким истражитељима. То је, рекосте, било на Видиковцу, које године, да ли се сећате?

Сведок ЉУБИША ПЕЈИЋ: Не могу да се сетим, 2000. и не знам које.

Адв. МИЛОМИР ШАЛИЋ: Колико сте времена се задржали тамо, колико је трајао тај разговор?

Сведок ЉУБИША ПЕЈИЋ: Богами, са њима сам сигурно једно два сата био, били су и преводиоци ту.

Адв. МИЛОМИР ШАЛИЋ: Два сата?

Сведок ЉУБИША ПЕЈИЋ: Најмање два сата, ја мислим.

Адв. МИЛОМИР ШАЛИЋ: Реците ми, они тада када су, да ли су Вас звали позивом или усмено, како се десило то?

Сведок ЉУБИША ПЕЈИЋ: Дошао је овај инспектор један из СУП-а Зворника и обавестио нас и узео бројеве телефона и телефоном нас позвали, мене, овог Араповића, «Шицера», Видовића и тако, ове људе који су овде давали изјаве, већином, да се јавимо горе у «Видиковац» и ту смо и давали изјаве. После сам добио и у Тузлу, не знам које време тачно.

Адв. МИЛОМИР ШАЛИЋ: Реците ми, овај, јесу они Вама рекли тада када сте давали ту изјаву, да вас зову као осумњичене, као сведоке, да ли вам треба адвокат, јесу вам објаснили нешто што вас зову, како?

Сведок ЉУБИША ПЕЈИЋ: Није ништа, није нико помињао адвокате, већ као, ето, да дамо изјаву само.

Адв. МИЛОМИР ШАЛИЋ: Ништа вам нису рекли у ком својству вас зову?

Сведок ЉУБИША ПЕЈИЋ: У Тузли јесу, као сведока.

Адв. МИЛОМИР ШАЛИЋ: Не, не у Тузли, ја питам за ову изјаву што сте дали у «Видиковцу»?

Сведок ЉУБИША ПЕЈИЋ: Не, онако информативни разговори.

Адв. МИЛОМИР ШАЛИЋ: И колико је било ту тих лица када сте давали ту изјаву?

Сведок ЉУБИША ПЕЈИЋ: Где?

Адв. МИЛОМИР ШАЛИЋ: У «Видиковцу» када сте давали овим хашким истражитељима?

Сведок ЉУБИША ПЕЈИЋ: Биле су две канцеларије и ту су по двојица била и женска преводилац.

Адв. МИЛОМИР ШАЛИЋ: Добро, и она је преводила то што Вас питају?

Сведок ЉУБИША ПЕЈИЋ: Да.

Адв. МИЛОМИР ШАЛИЋ: И како је на крају када сте завршили, да ли сте потписали неку изјаву?

Сведок ЉУБИША ПЕЈИЋ: Па, била је та изјава, не сећам се да ли сам је потписао, али.

Адв. МИЛОМИР ШАЛИЋ: Да ли знате Ви енглески?

Сведок ЉУБИША ПЕЈИЋ: Не знам.

Адв. МИЛОМИР ШАЛИЋ: Имамо ту неку изјаву која је на енглеском па, а Ви сте, сада можемо замолити судију да Вам предочи то, да ли је то Ваш потпис, да ли је то Ваш потпис и.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Дајте да предочим.

Адв. МИЛОМИР ШАЛИЋ: Судија, ја се извињавам, то је тај број списка предмета.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нема проблема. Нешто сте, кажете, потписали?

Сведок ЉУБИША ПЕЈИЋ: Не сећам се да ли сам потписао, али.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, да погледате да ли има на овој.

Адв. МИЛОМИР ШАЛИЋ: Да ли можете да вкдите да ли је то.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ево, дођите, само да упоредимо. Да ли је то Ваш потпис, ево овде?

Сведок ЉУБИША ПЕЈИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте, да.

Адв. МИЛОМИР ШАЛИЋ: То сте потписали? А да ли сте какву изјаву на српском потписали?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Потписали сте део где стоји «потврда сведока» – «изјава ми је прочитана на српском језику и садржи све што сам рекао по свом знању и сећању».

Адв. МИЛОМИР ШАЛИЋ: Да ли Ви знате да ли је све уписано то што сте Ви рекли или су они ту, да ли сте могли то да исконтролишете?

Сведок ЉУБИША ПЕЈИЋ: Не могу се сетити, било је читано, читала је ова женска.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Читала на српском оно што је написано на енглеском?

Сведок ЉУБИША ПЕЈИЋ: Да.

Адв. МИЛОМИР ШАЛИЋ: Значи, Ви сте потписали изјаву на енглеском, а не знате енглески?

Сведок ЉУБИША ПЕЈИЋ: Да.

Адв. МИЛОМИР ШАЛИЋ: Извините, ако можете да ми вратите тај мој примерак. Е сада, Ви сте рекли да сте у три наврата били у тим неким сменама тамо.

Сведок ЉУБИША ПЕЈИЋ: Да.

Адв. МИЛОМИР ШАЛИЋ: У претходној изјави код истражног судије описивали сте да сте били у два наврата, једном преподне, једном поподне, па ме сада интересује, да ли заиста можете да нам кажете тачно да ли се сећате колико сте пута били, да ли три пута или два пута и у коликом је то периоду било временском, у колико дана се то све одигравало када сте Ви били на та два или три пута, два, три, пет, десет и да нам кажете, када је то било, ког датума, да ли можете да се сетите, ког месеца?

Сведок ЉУБИША ПЕЈИЋ: Не могу се сетити ни датума ни месеца, не знам месец који је био, једном сам био, знам испред школе и давао сам, чини ми се да ли сам два пута био унутра и више нисам ни био.

Адв. МИЛОМИР ШАЛИЋ: Значи, ипак сте били три пута а не два пута?

Сведок ЉУБИША ПЕЈИЋ: Чини ми се да је три пута, једном испред школе, вамо оно када су увече и два пута сам био доле.

Адв. МИЛОМИР ШАЛИЋ: Е сада видите, мене интересује, када сте Ви то тамо видели Брану Грујића?

Сведок ЉУБИША ПЕЈИЋ: Па, овај други дан, отприлике у поподневним сатима да је био и више нисам никога ни виђао ту, да ли су они после одвежени.

Адв. МИЛОМИР ШАЛИЋ: Када сте били значи унутра тамо?

Сведок ЉУБИША ПЕЈИЋ: Да.

Адв. МИЛОМИР ШАЛИЋ: Да ли можете да кажете ко је са Вама био на стражи тада? Ви сте поменули «Шицера» и «Чаругу».

Сведок ЉУБИША ПЕЈИЋ: Па, да, они су ту били, а сада, не могу тачно да се сетим ко је био са мном баш тај тренутак.

Адв. МИЛОМИР ШАЛИЋ: А што не можете, не желите или?

Сведок ЉУБИША ПЕЈИЋ: Па, не могу да се сетим, нон-стоп мислим, неко је улазио тако на врата.

Адв. МИЛОМИР ШАЛИЋ: Не, не, од стражара Ваших, ових из каракајске чете ко је био, мене то интересује, не ко је улазио и излазио.

Сведок ЉУБИША ПЕЈИЋ: Па, не могу да се сетим тачно ко је био лично.

Адв. МИЛОМИР ШАЛИЋ: Не можете ништа да се сетите или?

Сведок ЉУБИША ПЕЈИЋ: Па, не могу да се сетим имена и презимена који је од нас био ту.

Адв. МИЛОМИР ШАЛИЋ: Па, Ви сте, када Вас је судија питала ко је био тамо, рекли били су «Шицер» и «Чаруга»; па Вас ја питам, јесу ли заиста они били?

Сведок ЉУБИША ПЕЈИЋ: Не могу да се сетим да ли је тада био.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ја сам питала иначе унутра, ко је био, а не том приликом када је био Грујић.

Адв. МИЛОМИР ШАЛИЋ: Ево ја сада питам ко је био унутра.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Чекајте, јасно питање, да ли се сећате том приликом када је дошао Брано Грујић, ко је био унутра од стражара?

Сведок ЉУБИША ПЕЈИЋ: Не могу да се сетим тачно ко је био.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хвала, идемо даље.

Адв. МИЛОМИР ШАЛИЋ: Не можете да се сетите?

Сведок ЉУБИША ПЕЈИЋ: Не могу да се сетим, стварно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нисте Ви само у истрази рекли да је он био, Ви сте и у овим другим изјавама рекли, ево ја сада овде гледам.

Адв. МИЛОМИР ШАЛИЋ: Чекајте, судија, дозволите, да мислим ја завршим, па што Ви сада вршите оцену доказа шта је он рекао, шта није рекао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, него ја хоћу да предочим, Ви сте сада рекли, рекли сте у истрази два пута, а на другом месту.

Адв. МИЛОМИР ШАЛИЋ: Не, нисам ја рекао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Мало пре сте рекли.

Адв. МИЛОМИР ШАЛИЋ: Јесам рекао, у истрази је помињао два пута, само је два случаја описао да је био, а сада је рекао да је био три пута.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јел то једини пут када је рекао да је био три пута?

Адв. МИЛОМИР ШАЛИЋ: Сада је једини пут рекао да је био три пута.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

Адв. МИЛОМИР ШАЛИЋ: Ево, погледајте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, ићи ћемо по изјави ако хоћете.

Адв. МИЛОМИР ШАЛИЋ: Ево, погледајте, у изјави код истражног судије је рекао да је био једном преподне и једном поподне и тај слјучај када се десио са Гојкићем је описивао, разумете. Ја зато питам да рашчистимо то, а данас је рекао три пута.

Сведок ЉУБИША ПЕЈИЋ: Не могу се сада тачно сетити, али чини ми се ако се броји и оно када сам био, када сам тек дошао да је то трећи пута, али не знам тачно.

Адв. МИЛОМИР ШАЛИЋ: Трећи пут? И рекли сте после тог трећег пута да су ово убрзо отишли, јел сутрадан?

Сведок ЉУБИША ПЕЈИЋ: Па, да ли је сутрадан или за пар дана, за дан, два, не знам тачно.

Адв. МИЛОМИР ШАЛИЋ: Јесте Ви, како сте Ви обавештени да не треба да дођете тај следећи дан?

Сведок ЉУБИША ПЕЈИЋ: Ја сам био пошао у смену.

Адв. МИЛОМИР ШАЛИЋ: Добро, то сте рекли и неко Вас је засрео тамо?

Сведок ЉУБИША ПЕЈИЋ: Јесте.

Адв. МИЛОМИР ШАЛИЋ: Ко Вас је засрео?

Сведок ЉУБИША ПЕЈИЋ: Откуд знам ко ме је сада засрео.

Адв. МИЛОМИР ШАЛИЋ: Не сећате се?

Сведок ЉУБИША ПЕЈИЋ: Не.

Адв. МИЛОМИР ШАЛИЋ: Е сада, овај, да се вратимо на ово када сте Ви видели Брану Грујића тамо у тој просторији. Ви сте, овај, унутра се налазили, јел тако?

Сведок ЉУБИША ПЕЈИЋ: Да, за столом оним.

Адв. МИЛОМИР ШАЛИЋ: И како се то дешава, мало ми опишите, са које стране долази, одакле долази, како, да ли се најављује нешто, шта се дешава тамо, да ли само видите Брану Грујића на степеницама?

Сведок ЉУБИША ПЕЈИЋ: Па, баш тако, када отвори он је сишао у ту радионицу и обратио се тим цивилима.

Адв. МИЛОМИР ШАЛИЋ: Е када је сишао, како је сишао, шта се деси тамо, има ли неко поред њега, да ли он носи те паштете, или шта, хлеб тај?

Сведок ЉУБИША ПЕЈИЋ: Није он носио, неко је у врећи носио неко, не могу се сетити ни ко је био са њим, али знам да им је донето неких конзерви, шта им је донео, хране неке, шта је.

Адв. МИЛОМИР ШАЛИЋ: Па, значи, он није сам, има неко са њим?

Сведок ЉУБИША ПЕЈИЋ: Не могу да се сетим ко је носио те конзерве и то.

Адв. МИЛОМИР ШАЛИЋ: Па, добро, не можете да се сетите, али Вас питам, да ли има неко од људи са њим или?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па, питала сам ја то већ, немојте сада.

Сведок ЉУБИША ПЕЈИЋ: Не могу да се сетим ко је био са њим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Рекао је да се не сећа.

Адв. МИЛОМИР ШАЛИЋ: Да ли један човек, два човека?

Сведок ЉУБИША ПЕЈИЋ: Један мени се чини да је био.

Адв. МИЛОМИР ШАЛИЋ: Само један?

Сведок ЉУБИША ПЕЈИЋ: Да, мени се чини да је један био.

Адв. МИЛОМИР ШАЛИЋ: Како Брано изгледа?

Сведок ЉУБИША ПЕЈИЋ: Брано?

Адв. МИЛОМИР ШАЛИЋ: Да.

Сведок ЉУБИША ПЕЈИЋ: Крупан човек, висок.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Мислите, како је тада изгледао?

Адв. МИЛОМИР ШАЛИЋ: Да нам га опише, да.

Сведок ЉУБИША ПЕЈИЋ: Висок, носио је човек бркове, старији човек, старијих година, ето.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта је радио тада Брано Грујић?

Сведок ЉУБИША ПЕЈИЋ: Како шта је радио?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта је радио тада, да ли је био на некој функцији или?

Сведок ЉУБИША ПЕЈИЋ: Нешто је био у општини, не знам ни ја шта је био.

Адв. МИЛОМИР ШАЛИЋ: Судија, ја Вас молим ако дозволите, реметите ме, ја не могу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Имам право по новом ЗКП-у да увек у сваком тренутку ускочим да поставим питање.

Адв. МИЛОМИР ШАЛИЋ: Не можете да ускочите на нешто што је јако важно и пресецате ме.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Може, даје ми право ЗКП да могу, само да утврдимо да ли су била два Брана или један, шта је ту проблем.

Адв. МИЛОМИР ШАЛИЋ: И психолошки правите грешку овај процесну, то не смете да радите, немојте ја сам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Коју грешку?

Адв. МИЛОМИР ШАЛИЋ: Ево, ја нисам хтео да Вам дам примедбу малопре када сте саслушавали, Ви сте ислеђивали овог сведока претходног, нисте га саслушавали, то је класично једно ислеђивање са десетином недозвољених питања, али дозволите, молим Вас, да завршим то саслушање, мајка му стара, испоштујте бар процесне те неке ствари.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Имам право да прекинем у сваком тренутку.

Адв. МИЛОМИР ШАЛИЋ: Немате право, ја постављам питања сведоку, он човек треба да одговори, Ви не дате да одговори, Ви га пресецате.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Питања каналишете само да утврдимо јесте Ви сигурни да је то Брано Грујић или је неко други? Не знам шта сада, у ком правцу иду питања. Изволите.

Адв. МИЛОМИР ШАЛИЋ: Ево и сада Ви постављате питања, ево одговорите то. Јесте Ви знали Брану Грујића пре тога?

Сведок ЉУБИША ПЕЈИЋ: Па, јесам знао, како не би.

Адв. МИЛОМИР ШАЛИЋ: Како сте га знали?

Сведок ЉУБИША ПЕЈИЋ: Па, овако виђао човека као личност, овај, нисам никада са човеком причао, већ знам када кажу, ено Бране Грујића, то знам, а иначе нисам са човеком када седео и причао, мислим, човек је био.

Адв. МИЛОМИР ШАЛИЋ: Значи само из виђења сте га знали?

Сведок ЉУБИША ПЕЈИЋ: Само из виђења, толико.

Адв. МИЛОМИР ШАЛИЋ: Е сада, да се вратимо на ова питања. Када је он ушао тамо, како је обучен он?

Сведок ЉУБИША ПЕЈИЋ: Не знам да се сада сетим, мени се чини у цивилу да је био, не знам тачно.

Адв. МИЛОМИР ШАЛИЋ: У цивилу?

Сведок ЉУБИША ПЕЈИЋ: Чини ми се.

Адв. МИЛОМИР ШАЛИЋ: Како почиње тај разговор, шта се дешава тада када он улази тамо, да ли можете то да нам опишете?

Сведок ЉУБИША ПЕЈИЋ: Па, ето, обратио се тим људима ту што су били и рекао је да ће бити размењени, да се врше преговори, ето толико, није се дуго ни задржавао, да се стрпе, ето тако.

Адв. МИЛОМИР ШАЛИЋ: Колико је то, овај, трајало?

Сведок ЉУБИША ПЕЈИЋ: Временски?

Адв. МИЛОМИР ШАЛИЋ: Да.

Сведок ЉУБИША ПЕЈИЋ: Није дуго било.

Адв. МИЛОМИР ШАЛИЋ: Шта се даље дешава?

Сведок ЉУБИША ПЕЈИЋ: Отишао је, ми смо остали ту још да дежурамо и отишао је кући и готово.

Адв. МИЛОМИР ШАЛИЋ: Јел отишао и тај што је био са њим или?

Сведок ЉУБИША ПЕЈИЋ: Па, ја не могу да се сетим лика ко је, ко је био са њим, али не знам, ја мислим да јесте.

Адв. МИЛОМИР ШАЛИЋ: Јесте јел?

Сведок ЉУБИША ПЕЈИЋ: Не знам тачно али.

Адв. МИЛОМИР ШАЛИЋ: Јесте ли некада после тога виђали Брану Грујића?

Сведок ЉУБИША ПЕЈИЋ: Па, јесам овако у цивилу и то.

Адв. МИЛОМИР ШАЛИЋ: Шта значи то у цивилу?

Сведок ЉУБИША ПЕЈИЋ: Па, ето на улици и тако.

Адв. МИЛОМИР ШАЛИЋ: Да ли је тај случај са овим Вашим колегом Гојкићем се десио тог дана када је Брано био или то је неки други дан?

Сведок ЉУБИША ПЕЈИЋ: Ја мислим да је пре, пре се десио случај са Гојкићем.

Адв. МИЛОМИР ШАЛИЋ: Да је то био један дан, а ово други дан?

Сведок ЉУБИША ПЕЈИЋ: Ја мислим да је пре било, не знам тачно.

Адв. МИЛОМИР ШАЛИЋ: Јесте сигурни?

Сведок ЉУБИША ПЕЈИЋ: Па, не могу да се сетим, али нисам у то сигуран.

Адв. МИЛОМИР ШАЛИЋ: Знате зашто Вам ја постављам ова питања, Брано Грујић каже да није тамо био. Шта Ви кажете на то, да никада није ушао у тај Технички школски центар?

Сведок ЉУБИША ПЕЈИЋ: Ја, колико ја знам да сам га видео тамо.

Адв. МИЛОМИР ШАЛИЋ: Ви сте га видели?

Сведок ЉУБИША ПЕЈИЋ: Не знам да је ко други био.

Адв. МИЛОМИР ШАЛИЋ: Видите, ја ћу Вам набројати тих неколико Ваших сведока, стражара што су били са Вама у тим сменама. Знате ли овог Стевановић Душана?

Сведок ЉУБИША ПЕЈИЋ: Знам.

Адв. МИЛОМИР ШАЛИЋ: Видовић Драгана?

Сведок ЉУБИША ПЕЈИЋ: Да.

Адв. МИЛОМИР ШАЛИЋ: Благојевић Здравка?

Сведок ЉУБИША ПЕЈИЋ: Да.

Адв. МИЛОМИР ШАЛИЋ: Благојевић Милана?

Сведок ЉУБИША ПЕЈИЋ: Да.

Адв. МИЛОМИР ШАЛИЋ: Пејић Косту?

Сведок ЉУБИША ПЕЈИЋ: Знам.

Адв. МИЛОМИР ШАЛИЋ: Сви су они саслушани овде пред судом и раније и они су на питања суда и нас свих рекли да Брано Грујић тамо није долазио. Шта Ви кажете на то?

Сведок ЉУБИША ПЕЈИЋ: Па, ја мислим да је долазио, колико, мислим.

Адв. МИЛОМИР ШАЛИЋ: Чекајте, јел мислите или је долазио?

Сведок ЉУБИША ПЕЈИЋ: Па, по мени је долазио, ја сам видео га једном.

Адв. МИЛОМИР ШАЛИЋ: Видели сте га?

Сведок ЉУБИША ПЕЈИЋ: Да.

Адв. МИЛОМИР ШАЛИЋ: Реците ми, познајете ли Ви брата од тог сведока Q?

Сведок ЉУБИША ПЕЈИЋ: Брата?

Адв. МИЛОМИР ШАЛИЋ: Да.

Сведок ЉУБИША ПЕЈИЋ: Од овог Q? Не знам њега, лично не знам човека.

Адв. МИЛОМИР ШАЛИЋ: Не знате?

Сведок ЉУБИША ПЕЈИЋ: Не, овога знам, а њега не знам.

Адв. МИЛОМИР ШАЛИЋ: Значи, овога Q знате? Да ли је неко, пре него што сте давали ову изјаву хашким истражитељима, долазио код Вас и код још неких ових и захтевао да у тој изјави поменете обавезно Брану Грујића?

Сведок ЉУБИША ПЕЈИЋ: Не.

Опт. БРАНКО ГРУЈИЋ: Сигурно?

Сведок ЉУБИША ПЕЈИЋ: Није сигурно.

Адв. МИЛОМИР ШАЛИЋ: Реците ми, да ли сте када разговарали са тим сведоком Q у вези ових ствари?

Сведок ЉУБИША ПЕЈИЋ: Никада.

Адв. МИЛОМИР ШАЛИЋ: Никада?

Сведок ЉУБИША ПЕЈИЋ: Никада човека, толико га знам, само из виђења, тако са њим нисам никада.

Адв. МИЛОМИР ШАЛИЋ: Видите, у току овог поступка су саслушана и нека лица која су са стране оштећених и то су жене, супруге, мајке од ових лица која су страдала. Већина од њих је рекла да су тамо још у Бијелом Потоку од тих лица одузете све вредности, и новац и личне карте и документа. Ви сте овде рекли да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нису рекли све.

Адв. МИЛОМИР ШАЛИЋ: Рекли су да су све што су имали, бацали.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колега, ја сам сада хтела да Вас прекинем везано за ово предочавање, нетачно предочавате.

Адв. МИЛОМИР ШАЛИЋ: Добро, шта је нетачно?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Што се тиче присуства Бране Грујића, исказ сведока Видовић Драгана, исказ сведока Ивана Араповића. Сведок Иван Араповић у истрази је рекао да, потврдио је да је, када му је предочио истражни судија да је у Хагу рекао, хашким истражитељима рекао да је видео Брану само једном када је дошао да обиђе школу, потврдио је у истрази да је то тачно.

Адв. МИЛОМИР ШАЛИЋ: Није тачно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Молим Вас, колега, Иван Араповић, сведок Видовић Драган, такође то је рекао у претходној изјави, после је био веома нејасан поводом тога на претресу. Према томе, немојте погрешно предочавати. Имако сведока Гојкић Мехмедалију који је такође рекао да је видео Брану Грујића, ако ћемо сада тако да предочавамо, онда немојте нетачно.

Адв. МИЛОМИР ШАЛИЋ: Али, то није тачно судија што Ви кажете. Ево Видовић Драган на главном претресу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нећемо пред сведоком сада полемисати, идемо даље.

Адв. МИЛОМИР ШАЛИЋ: Ви нисте то урадили.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ја Вам само сада кажем да ћу Вас убудуће прекидати.

Адв. МИЛОМИР ШАЛИЋ: Видовић Драган, ево судија, главни претрес 18.05.2009.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нећемо сада пред сведоком да резимирамо исказ сведока, ја знам где су рекли и шта.

Адв. МИЛОМИР ШАЛИЋ: Морамо да га питамо, судија.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кога да питамо?

Адв. МИЛОМИР ШАЛИЋ: Ево, на страни 80.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви предочавате да нико није рекао осим њега, то није тачно.

Адв. МИЛОМИР ШАЛИЋ: Ево, Видовић Драган, судија, дозволите, што бежите од тога?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Од чега бежим?

Адв. МИЛОМИР ШАЛИЋ: Да саопштим да је Видовић.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ја само не дозвољавам да предочавате делимичне исказе.

Адв. МИЛОМИР ШАЛИЋ: Нешто што иде у прилог?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не.

Адв. МИЛОМИР ШАЛИЋ: Нешто што иде у прилог Бране Грујића?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Напротив, предочите све.

Адв. МИЛОМИР ШАЛИЋ: Ово је наручено да сведок каже да је Брано Грујић ту био.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Сада је човек рекао, немојте молим Вас то да радите на претресу.

Адв. МИЛОМИР ШАЛИЋ: Видећете, довешћемо Вам сведоке који ће потврдити ко је обишао тог човека пре тога, па ћете видети. Али ако Ви овако водите главни претрес и ако Вам је довољно

само да сведок спомене Брану Грујића да би потврдили оптужницу, ја се захваљујем и ја немам више питања.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ја уопште то не радим, напротив, Ви предпочавате само оне сведоке који нису рекли, а кажете да ови нису. Они су људи рекли.

Адв. МИЛОМИР ШАЛИЋ: Нису, ево све.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како нису?

Адв. МИЛОМИР ШАЛИЋ: На главном претресу су рекли, а Ви изврћете то.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта нису рекли?

Адв. МИЛОМИР ШАЛИЋ: Нису рекли, судија, ево, Ви мени не дозвољавате.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Иван Араповић није рекао на претресу, у истрази.

Адв. МИЛОМИР ШАЛИЋ: Пустите истрагу, човек је рекао зашто је то.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како пустите истрагу?

Адв. МИЛОМИР ШАЛИЋ: Човек је рекао на главном претресу, судија, 18.05.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, нећемо више полемисати.

Адв. МИЛОМИР ШАЛИЋ: «Да ли сте га видели, ја га нисам видео. Па како сте онда могли да кажете име човека кога нисте познавали? Па, они су нас наводили девет сати, јер тако испитују, мораш да кажеш и што није». Зашто то судија не предпочите?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Сада сте питали.

Адв. МИЛОМИР ШАЛИЋ: То је Араповић Иван рекао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То је њему, питали сте њега, да ли је њега неко.

Адв. МИЛОМИР ШАЛИЋ: Натерали су Ивана Араповића да каже пред хашким истражитељима да је био Брано Грујић, а није био и човек је то признао и Ви сада не дате да то рашчистимо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колега, управо рашчишћавамо, сведок је нешто рекао. Ви га пети пут, сада кажете ја ислеђујем. И сада сте га питали, да ли је на њега неко утицао од истражитеља да каже да ли је Брано Грујић, он је рекао није. Према томе, нису сведоци сви исти.

Адв. МИЛОМИР ШАЛИЋ: Судија, извините, под оваквим условима, сматрам да је присуство браниоца непотребно, Ви значи закључујете ствари, вршите оцену доказа и не дате да овај и хоћете да Брану Грујића.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Само каналишем предочавање исказа. Немојте предочавати нешто што није истина.

Адв. МИЛОМИР ШАЛИЋ: Све што сам предочио истина је, ево ја сам сада прочитао из главног претреса, изволите транскрипт и погледајте шта је било и видећете да све што сам рекао је тачно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте Ви хтели нешто да кажете, учинило ми се или не?

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Ја сам хтео да кажем у вези детаља око тога да су сведокиње оштећене посведочиле да су од свих њих одузете новац, ствари и тако даље, дакле хоћу да кажем, оне су сведочиле о себи, о себи, па онда треба тако испитивати у том смислу, предочавати шта су оне рекле. Оне су рекле о себи када су оне одвојене на ливаду, морале су тамо да бацају оно што су имале, неке јесу, неке нису, онако како су оне посведочиле. Значи за њих, не за ове, не за мушкарце који су одвојени у Техничком школском центру који су одвојени одмах на путу и отишли.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Схватила сам да имате примедбу на питање

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да, то сам хтео да кажем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То сам и ја приметила.

Адв. МИЛОМИР ШАЛИЋ: Није важно, колега, рекли су да је са леве стране све од личних карата сабирало и од тих ствари које су побацили, немојте тако да и Ви.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Све је белело се од личних карата и докумената од њих, они су за себе.

Адв. МИЛОМИР ШАЛИЋ: Не са леве стране, већ мушкарци, они су били у пољу десно.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Не, не.

Адв. МИЛОМИР ШАЛИЋ: Добро, није то сада битно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Везано за ово узимање изјава од стране СУП-а Зворник пре истраге, то сте већ раније објашњавали, али видим да се та питања стално понављају.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Обзиром да се поступак води овде пред судом, дакле друге државе, а да се сведоци са својим пребивалиштем налазе на територији друге државе, истражни судија је имао намеру да тим из СУП-а са подручја где се ти сведоци налазе са својим пребивалиштем, кроз одређени разговор сазнају да ли они имају и каква сазнања о томе па да не би, дакле, потезали сведока да долази ту из друге државе и овде да нам дође и каже да он о томе не зна ништа, тај смисао је био само и то су, нормално, колега је у праву, јако неспретно урадили, па

су чак и сачињавали неке записнике о томе и то дакле изазива сумњу што дајем колеги за право да о томе заиста треба расправити, али смисао је дакле био тај.

Адв. МИЛОМИР ШАЛИЋ: Ја морам још нешто да кажем, наравно, нећу се више освртати, пошто не желим више да постављам питања, али колега, на то Ваше објашњење, Ви заиста добро знате исто као и ја и радите дуго у том послу, да то што се радило са тим сведоцима, је потпуно недозвољено и противзаконито. Али, заиста не стоји та чињеница да је њихов задатак био да приупитају та лица да ли нешто знају. Они су при томе имали све изјаве хашких истражитеља, изјаве које су дали Кантонлном тужилаштву у Тузли. Њихов задатак је био да застраше те сведоке и да их воде кроз овај поступак тако, да они буду сведоци на граници да ли ће бити окривљени и да прате њихов исказ овде пред овим судом, као што сте видели, као што се у претходном току поступка дешавало да су лица која су оптужена за ратне злочине, овде дефиловали као сведоци, лажне изјаве су овде давали, а касније су била оптужена и осуђена на велике казне у суду у Сарајеву. Значи, сврха тог позивања није била то што Ви кажете, већ сврха је позивања била да се застраше ти сведоци, упадало се сведоцима у куће, са ротацијама полицијским су ишли и позивали их, али то ћемо обелоданити у каснијем току поступка.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: О коме говорите, о радницима МУП-а или о хашким истражитељима?

Адв. МИЛОМИР ШАЛИЋ: О радницима МУП-а.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Господине Пејићу, да ли су ови радници МУП-а пре него што сте дошли у истрагу, Вама рекли да кажете нешто што се није десило и да ли сте Ви нама данас рекли нешто иза чега не стојите у Вашој изјави под заклетвом?

Сведок ЉУБИША ПЕЈИЋ: Ја не знам да ли су из МУП-а ова двојица.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ја не улазим у садржину Ваше изјаве тамо, ја Вас питам, да ли сте Ви нама данас рекли нешто што није тачно, а на шта су Вас наговорили ти радници МУП-а? Имамо такве инсинуације од стране одбране, да су ти радници МУП-а нешто утицали на Вас, па сте Ви можда данас нама, ја морам да рашчистим, да ли ме схватате, да ли сте Ви данас рекли нешто што није било, а што су на Вас утицали ти радници МУП-а, па да кажете?

Сведок ЉУБИША ПЕЈИЋ: Ја сам рекао шта знам и шта сам видео.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Јесте ли рекли нешто што није било и што не знате, а што су Вам ови можда радници МУП-а указали да кажете?

Сведок ЉУБИША ПЕЈИЋ: Нисам, не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесу Вам они рекли, реци да је ту био неко ко није био и тако даље?

Сведок ЉУБИША ПЕЈИЋ: Није нико.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реци нешто што ниси видео, али други су видели. Је ли било таквих неких притисака на Вас?

Сведок ЉУБИША ПЕЈИЋ: Па, шта ја знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У смислу садржине Вашег исказа?

Сведок ЉУБИША ПЕЈИЋ: Знамо ми много тога, али ето.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, знамо и ми очигледно више него ви изгледа сада.

Сведок ЉУБИША ПЕЈИЋ: Ето, тако и они кажу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када се скупе сви разни искази, па чујемо свашта. Али, да ли сте Ви тамо имали неки притисак да кажете нешто што Ви не знате или нешто што се није десило, то Вас питам?

Сведок ЉУБИША ПЕЈИЋ: Не, нисам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не?

Сведок ЉУБИША ПЕЈИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не знате за тако нешто?

Сведок ЉУБИША ПЕЈИЋ: Не знам, не могу се сетити какво је понашање било.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, не, врло је важно да нам кажете, да ли сте данас рекли нешто под притиском што није тачно, схватате ме? Да ли се овај Гојкић звао «Куја», надимак?

Сведок ЉУБИША ПЕЈИЋ: Не, не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Мехмедалија?

Сведок ЉУБИША ПЕЈИЋ: Не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, имате колега питање? Ви питање? Изволите.

Опт. БРАНКО ГРУЈИЋ: Добар дан. Прије свега, имам веома велику примедбу на изјаву овог сведока, који је рекао да сам ја дошао тамо, овај, па ћу га касније замолити неке ствари да објасни, али то уопште није тачно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Прво питања, после ћемо вас суочити.

Опт. БРАНКО ГРУЈИЋ: Молим Вас председнице, немојте ме прекидати, јер стварно нећу испитивати сведока, ако можете пустите ме да десет реченица рекнем и да завршим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Питајте, то Вам и кажем.

Опт. БРАНКО ГРУЈИЋ: Оставите, питаћу, када будем могао, питаћу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Питајте, изволите.

Опт. БРАНКО ГРУЈИЋ: Заиста нема смисла да ме тако прекидате. Немојте ме молим Вас прекидати, ако хоћете, пустите ме, ако нећете, нећу га питати никако. Мислим, стварно нема смисла да ми тако радите.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Слободно питајте, господине Грујићу.

Опт. БРАНКО ГРУЈИЋ: Овај човек је наговорен шта да и каже и њему је сервирано, из једног истог центра се сервира, госпођо председнице. Јесу ли били Муслимани затворени у «Новом извору», јесу ли исти ти Муслимани изјавили да им је Брано Грујић донео конзерве и хлеб у вечерњим сатима са човеком, сада не сећам се више имена, малим оним што је био овде, како се звао, умро је јадан и он, не знам човеку имена, разумеш ли, јел човек после дошао и рекао да никада у животу није био, са мном се ни руковао, нити је био са мном у «Новом извору». Иста ствар, Муслимани загворени у школи у Каракају, поново председник Извршног одбора и председник Привремене владе, како хоћете, опет он је неки слуга, хамалт, што се каже код Муслимана, опет упртио вреће, хлеб, конзерве да нарани доле те Муслимане. Није могао имати мозга толико да пошаље некога другог ако је већ био да нарани те људе, а не да иде он. Пазите, ово је чиста режија, а зна се и чија је режија, режија од оних који седе и перу овде, који су ове људе чак и платили, имам информације, разумете. Може господин тужилац сада да конта како хоће, вероватно ће вечерас он да јави опет, као што је и прошли пут јавио дотичном господину сваку реч коју сам овде изговорио, нека опет поново јави, није проблем никакав, али господине тужиоце, Ви са оним сведоком који сте и мене довели овде где сте довели, сте припремили и овога човека и оне тамо друге људе.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Е ово Вам више нећу дозволити. Имате ли питања за сведока?

Опт. БРАНКО ГРУЈИЋ: Имам, како да немам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изволите, поставите питања, овако не можемо, стварно.

Опт. БРАНКО ГРУЈИЋ: Питање сведоку, који је то био дан када су први пут дошли на стражу?

Сведок ЉУБИША ПЕЈИЋ: Не могу се сетити који је дан тачно био.

Опт. БРАНКО ГРУЈИЋ: Да ли је била недеља, уторак, среда?

Сведок ЉУБИША ПЕЈИЋ: Не знам тачно, не могу тачно знати, па не знам шта је јуче било.

Опт. БРАНКО ГРУЈИЋ: Знаш ли који им је, рекао си малопре, задњи дан донео храну, који је то био задњи дан?

Сведок ЉУБИША ПЕЈИЋ: Мој задњи, нисам ја више долазио више ту.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Његов задњи дан, а не задњи дан.

Опт. БРАНКО ГРУЈИЋ: То кажем, његов задњи, који је то био дан?

Сведок ЉУБИША ПЕЈИЋ: Откуд знам, колико има времена, када је то било.

Опт. БРАНКО ГРУЈИЋ: Пази, не сећаш се ко је био са тобом присутан када сам ја дошао, никога се не можеш да сетиш, не сећаш се.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Питања, немојте констатовати, питања, молим Вас.

Опт. БРАНКО ГРУЈИЋ: Хоћу да му поставим питање.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изволите.

Опт. БРАНКО ГРУЈИЋ: Значи не сећа се са ким је био на стражи, да ме је ико други видео када сам ту дошао, не сећа се ко је био са мном још ко је дошао са мном.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Питања, господине Грујићу.

Опт. БРАНКО ГРУЈИЋ: Сачекајте, молим Вас.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Немојте ценити доказе, то ћемо ако дође до завршних речи.

Опт. БРАНКО ГРУЈИЋ: Не ценим доказе, разумете.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Цените.

Опт. БРАНКО ГРУЈИЋ: Онда да га питам, шта се онда сећа?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Све што је рекао, ми смо га данас питали. Имате ли још нешто да га питате, да ли се сећа, а да га ми нисмо питали?

Опт. БРАНКО ГРУЈИЋ: Имам да га питам, сећа ли се иједнога човека који је био уз њега за столом који ме је видео?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То је питано, идемо даље.

Опт. БРАНКО ГРУЈИЋ: Прво нека одговори.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То је питао и Ваш бранилац и ја, идемо даље и тужилац је питао. Неко питање које није било, које није постављено.

Опт. БРАНКО ГРУЈИЋ: Где је био Чаруга у то доба када сам ја дошао?

Сведок ЉУБИША ПЕЈИЋ: Не знам.

Опт. БРАНКО ГРУЈИЋ: Не знаш? А био је са тобом у смени?

Сведок ЉУБИША ПЕЈИЋ: Па, не знам, не могу да се сетим.

Опт. БРАНКО ГРУЈИЋ: Где је био Шицер, сећаш ли се? Да ли је он био на стражи или је био негде, где је био?

Сведок ЉУБИША ПЕЈИЋ: Не могу тачно да се сетим, рекао сам.

Опт. БРАНКО ГРУЈИЋ: Ничега човек не може да се сети, само се сећа да сам ја дошао, а сећа се по наруџбини, управо то, управо то.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: По чијој наруџбини?

Опт. БРАНКО ГРУЈИЋ: По наруџбини оних који су припремали ове сведоке, а то је господа тузланска организација, у спреси са нашим сведоком који, да не кажем сада име, није битно, разумете, који је дао у Тузли истиниту овај, изјаву, а дошао је овде у истрагу, па се заједно договорио са господином тужиоцем, па дао сасвим другачију изјаву, разумете.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко је то спремао, када је тузлански спремао сведока, када и тужилац, када је то било?

Сведок ЉУБИША ПЕЈИЋ: Па, ево, човек признаје да су му долазили из Тузле људи, да су са њим разговарали и тако даље.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Чекајте, када је он то спреман?

Опт. БРАНКО ГРУЈИЋ: Не знам ја, неће он да каже када, можда десет пута, он каже једнапут, у томе је проблем. Уопште не стоји, не стоји чињеница.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко га је спремао за Хашки суд?

Опт. БРАНКО ГРУЈИЋ: Молим?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко га је спремао за хашке истражитеље 2002. године?

Опт. БРАНКО ГРУЈИЋ: Тај сведок који је дао у Тузли изјаву једну, а дао овде другачију. Добро Ви знате на кога ја мислим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, хајмо још питања ако имате, не разумем Ваш ток мисли, добро.

Опт. БРАНКО ГРУЈИЋ: Имам даље питање, да ли се Ви можете заклету у ту своју децу да сам ја дошао пред те људе, да сам им рекао било коју реч и да сам им ја донео нешто?

Сведок ЛЉУБИША ПЕЈИЋ: Други неко је носио врећу.

Опт. БРАНКО ГРУЈИЋ: А можете се Ви заклети да сам се ја тим људима обратио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Човек сведочи данас под заклетвом.

Опт. БРАНКО ГРУЈИЋ: Није то никаква заклетва, заклети се у овакву заклетву.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, немојте Ви сада ценити наш закон, молим Вас, суочићемо вас, имате ли још питања за сведока?

Опт. БРАНКО ГРУЈИЋ: Имам, ако сме да се закуне у децу да ли је истина.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Није он дужан да се закуне, то уопште не постоји обавеза да се заклиње у децу. Има људи који се не заклињу у децу, мислим, каква је то сада.

Опт. БРАНКО ГРУЈИЋ: Молим Вас судија, ако смије да се закуне, ево није битно, судите како хоћете.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И шта сад, ако неће да се закуне онда Ви сад, шта? Суд га.

Опт. БРАНКО ГРУЈИЋ: Онда сматрам да није говорио истину.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, Ви сматрате, ми не сматрамо можда.

Опт. БРАНКО ГРУЈИЋ: А Ви сматрајте како хоћете.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Имате ли још питања?

Опт. БРАНКО ГРУЈИЋ: Немам више.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

### **Суд доноси**

## **Р Е Ш Е Њ Е**

**Да се изведе доказ СУОЧЕЊЕМ између оптуженог Грујић Бранка и присутног сведока Пејић Љубише, на околности разлике у њиховим исказима, па један другог окренути лицем у лице, изјавише:**

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хоћете да устанете?

Сведок ЛЉУБИША ПЕЈИЋ: Хоћу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Е, само се окрените према оптуженом. Ваша изјава је данас везано за присуство Грујића онаква какава јесте, чули сте он каже није долазио, да ли можете сада да нам кажете

је ли тачно ово што Ви говорите или ово што говори господин Брано Грујић?

Сведок ЉУБИША ПЕЈИЋ: Ја знам да сам једног човјека видио доле дошо у салу.

ОПТ.БРАНКО ГРУЈИЋ: Видио да сам дошо?

Сведок ЉУБИША ПЕЈИЋ: Да.

ОПТ.БРАНКО ГРУЈИЋ: А јесам се обратио некоме, јесам шта донио? Јеси и то видио?

Сведок ЉУБИША ПЕЈИЋ: Нисте Ви носили, већ је неко ишо до Вас и носио и подијелио то, сад не могу да се сјетим да ли су конзерве биле, да ли хљеб или нешто, нешто је било.

ОПТ.БРАНКО ГРУЈИЋ: Колко је било? Један човек или више њих?

Сведок ЉУБИША ПЕЈИЋ: Чини ми се један, нисам сигуран, ал.

ОПТ.БРАНКО ГРУЈИЋ: Ајд да те питам сад, колко један човек може донјети на себи за 700 људи? Шта је то што он може донети за 700 људи на себи, један човек? Има ли то заиста логике, овај, нормалне.

Сведок ЉУБИША ПЕЈИЋ: Нисам реко, али чини ми се да је један.

ОПТ.БРАНКО ГРУЈИЋ: Ето.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците му оно за размену да се обратио, шта?

Сведок ЉУБИША ПЕЈИЋ: Да је се обратио лично људима да се стрпе још мало и да ће бити размена убрзо, толко је било.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта Ви кажете?

ОПТ.БРАНКО ГРУЈИЋ: Исто као што се обратио и онима у Новом Извору.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи није тачно ово што говори?

ОПТ.БРАНКО ГРУЈИЋ: Није тачно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Седите.

ОПТ.БРАНКО ГРУЈИЋ: Човек лаже.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изволите, седите. Имате ли питања оптужени Поповић? Немате питања.

### **Оптужени Поповић нема питања.**

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Господине Пејићу, да ли Ви знате ко је Готовац Драган?

Сведок ЉУБИША ПЕЈИЋ: Адвокат.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта је био у јуну 1992 године, је ли био нешто у Зворнику?

Сведок ЉУБИША ПЕЈИЋ: Био је командант и он неки, да ли командир, нешто је био.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нешто је био?

Сведок ЉУБИША ПЕЈИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Је ли био нешто Вама и овом Регију или је неком другом био?

Сведок ЉУБИША ПЕЈИЋ: У нашем батаљону ја мислим да је био после.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У батаљону?

Сведок ЉУБИША ПЕЈИЋ: Да, чете.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: После?

Сведок ЉУБИША ПЕЈИЋ: Не знам да ли је после школе или, после школе ја мислим да је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А тад за време школе, је ли долазио ту?

Сведок ЉУБИША ПЕЈИЋ: Нисам га ја видио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нисте?

Сведок ЉУБИША ПЕЈИЋ: Нисам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И Ви рекосте нисте сигурни ко је командант чете, је ли?

Сведок ЉУБИША ПЕЈИЋ: Нисам сигуран, мијењали су се али не знам тачно ко је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У том периоду, да ли је Милан, да ли је Здравко, тако сте рекли.

Сведок ЉУБИША ПЕЈИЋ: Не знам, не могу тачно, не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Тад сте рекли или Милан или Здравко, један од њих двојице?

Сведок ЉУБИША ПЕЈИЋ: Да ли је био Шакота покојни, не знам, они су се мијењали, или Божо Радић, не знам ко је био.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Је ли та ваша Каракајска чета имала водове?

Сведок ЉУБИША ПЕЈИЋ: Јесте неке.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Неки Ваши колеге стражари кажу да су то били водови у оквиру чете, па једну водио тај покојни Шакотић, једну водио овај Реги што Ви кажете.

Сведок ЉУБИША ПЕЈИЋ: Да, ја сам припадо том Регију што је водио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви сте припадали Регију?

Сведок ЉУБИША ПЕЈИЋ: Да. То је по засеоцима, ето.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли Ви знате неког Танић Драгана, јесте чули за таквог неког?

Сведок ЉУБИША ПЕЈИЋ: Чуо сам, али нисам човека никад видео, не знам га лично.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нисте га видели?

Сведок ЉУБИША ПЕЈИЋ: Не знам га лично.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колико сте још дуго Ви остали у чети после ових заробљеника у школи?

Сведок ЉУБИША ПЕЈИЋ: Временски?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, као припадник те чете.

Сведок ЉУБИША ПЕЈИЋ: Па не знам кад је било оно, кад је било пресечено горе Црни Врх, кад је било, тад сам био и после сам по казни некој на друго ратиште, јер онда кад сам се вратио отишо сам у «Вукове» ове имамо ту неку специјалну јединицу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ово Црни Врх то је оно у јуну што је било почетком, је ли?

Сведок ЉУБИША ПЕЈИЋ: Да. После кад сам се вратио ту отишо сам у «Вукове», после из «Вукова» опет вратио у ту Каракајску чету.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте чули за неког Пелемиш Богољуба?

Сведок ЉУБИША ПЕЈИЋ: Само сам чуо, али лично не знам човека.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Је ли он Вама некад био неки командант, командир, нешто?

Сведок ЉУБИША ПЕЈИЋ: Не знам, чуо сам за тог човека, а не знам коју је функцију вршио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, ко је био главни за ту војску, ко је вашем Регију био надређен у војном смислу?

Сведок ЉУБИША ПЕЈИЋ: Па не знам тачно тад ко је био.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко је тад био главни за војску у Зворнику кад се ово дешава? Јесте чули да се нешто прича?

Сведок ЉУБИША ПЕЈИЋ: Не знам тачно ко је био и командант бригаде, не знам, не могу да се сјетим, мијењали су се, ја лично не знам који су људи били.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте ли Ви некада били присутни неком постројавању бригаде зворничке или неке друге, нека заклетва, нешто да је било, јесте чули за тако нешто?

Сведок ЉУБИША ПЕЈИЋ: Нисам никад.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли знате кад се формирала та зворничка бригада? Кад је дошао први командант, да ли је Вама то познато?

Сведок ЉУБИША ПЕЈИЋ: Не знам тачно кад је дошо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли Вам је познато нешто о постојању евентуалном Територијалне одбране на нивоу Зворника?

Сведок ЉУБИША ПЕЈИЋ: Не, ја сам само извршавао шта ми каже командир Реги, ту стражу горе што смо држали, остало ме толко није ни занимало, нисам ће се трпо ће ми није мјесто.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Каже оптужени Бранко Поповић, овај други оптужени, који је у рату имао име мајор Марко Павловић, да је он до 01.јуна био командант штаба Територијалне одбране, е онда више није био, јесте чули да постоји такав неки и да има ту функцију команданта штаба Територијалне одбране?

Сведок ЉУБИША ПЕЈИЋ: Чуо сам за то име, али лично човека не знам и сад га први пут видим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, а шта сте чули и кад сте чули? Да ли пре школе, да ли после, ко је тај човек, докле је он ту, шта сте чули?

Сведок ЉУБИША ПЕЈИЋ: Па, чуо сам да је неки командант али не знам ни у којем је времену био ни то.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па, јесте чули пре школе или после или за време?

Сведок ЉУБИША ПЕЈИЋ: Не знам, не могу да се сјетим тачно, чуо сам за та имена и оних добровољаца и ово, колко је протутњало не знам ни сам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко је овај Пупа, неки Пејић Петар Пупа?

Сведок ЉУБИША ПЕЈИЋ: Он је био, покојник је он.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не питам вас, знам да је покојни.

Сведок ЉУБИША ПЕЈИЋ: Он је из Тршића, био је шофер.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Био је шофер, чега?

Сведок ЉУБИША ПЕЈИЋ: Радио у «Дринитранс».

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте чули да је он ту долазио нешто да је развозио те?

Сведок ЉУБИША ПЕЈИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нисте. А та што је преводила, та са хашким истражитељима, је ли то била нека зворничанка жена?

Сведок ЉУБИША ПЕЈИЋ: Није.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Анђелка Иванишевић?

Сведок ЉУБИША ПЕЈИЋ: Не знам како се зове, али није била.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Није била?

Сведок ЉУБИША ПЕЈИЋ: Не вјерујем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Је ли ту док сте причали са њима и док је она то преводила шта Вас они питају, да ли је био неко из Зворника ту?

Сведок ЉУБИША ПЕЈИЋ: Није.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нико. Јесте знали неке припаднике Територијалне одбране из Пилице?

Сведок ЉУБИША ПЕЈИЋ: Нисам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: На почетку рата?

Сведок ЉУБИША ПЕЈИЋ: Нисам, то је далеко мјесто од нас, али нисам знао никог.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесу ли вас некад заменили они на положају?

Сведок ЉУБИША ПЕЈИЋ: Нису, нису.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нису вас заменили?

Сведок ЉУБИША ПЕЈИЋ: Не вјерујем, не, нису.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте били у «Алхосу» почетком априла?

Сведок ЉУБИША ПЕЈИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нисте били?

Сведок ЉУБИША ПЕЈИЋ: Не, нисам био ни близу тад, ту се кретало ваљда Арканови, кажем Вам малтене бјежали од њих да их не видимо ту. Имали смо неки страх и од њих.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кад су Арканови дошли?

Сведок ЉУБИША ПЕЈИЋ: Па на почетку Зворника, кажу да су Арканови, а сад лично људе, једино су овако униформисани били, ово остало било је свакаквих.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па јесте Ви некад били у фабрици «Алхос» са јединицом нешто да дођете на неко јело и нешто?

Сведок ЉУБИША ПЕЈИЋ: Не, не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Никад нисте били?

Сведок ЉУБИША ПЕЈИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли знате тог сведока "Q", тај што сам Вас питала?

Сведок ЉУБИША ПЕЈИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко је он био, јесте га виђали у априлу?

Сведок ЉУБИША ПЕЈИЋ: Па видео сам га овако пар пута оно пред рат и после сам га вако виђо у пролазу човека али нисам никад близак и да сам њим био.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте били некад смештени тамо код хотела «Видиковац» код Дивича?

Сведок ЉУБИША ПЕЈИЋ: Смјештени?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јединица.

Сведок ЉУБИША ПЕЈИЋ: Само положај, али мијењали се, нисмо овај.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па то, кад је то било?

Сведок ЉУБИША ПЕЈИЋ: По паду Кула града, ја мислим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И ко је ту био у хотелу?

Сведок ЉУБИША ПЕЈИЋ: Били су ови неки Драганови, капетана Драгана као, црвене беретке.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како су се звали?

Сведок ЉУБИША ПЕЈИЋ: Црвене беретке неке.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Црвене беретке?

Сведок ЉУБИША ПЕЈИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па причали сте о томе хашким истражитељима.

Сведок ЉУБИША ПЕЈИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте били у Дрињачи распоређени?

Сведок ЉУБИША ПЕЈИЋ: Јесам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када?

Сведок ЉУБИША ПЕЈИЋ: Исто, не знам који, не знам период, да ли после школе.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: После школе?

Сведок ЉУБИША ПЕЈИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У јуну, је ли?

Сведок ЉУБИША ПЕЈИЋ: Да, ја мислим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко вам је тад био командант?

Сведок ЉУБИША ПЕЈИЋ: Е тад је горе, горе сам видео Готовца у Дрињачи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колико је бројала јединица Готовца?

Сведок ЉУБИША ПЕЈИЋ: Не знам, откуда ја знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Тог батаљона?

Сведок ЉУБИША ПЕЈИЋ: Не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Отприлике, је ли то била велика чета или батаљон велики, колико чета, шта?

Сведок ЉУБИША ПЕЈИЋ: Не знам ни ја, знам ето ми били горе послати нас пар из Каракаја.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: На Дрињачу?

Сведок ЉУБИША ПЕЈИЋ: Ја, један као вод ишо, горе по селима били разбацани.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Помињали сте неке те добровољце, Нишки, Пиварски.

Сведок ЉУБИША ПЕЈИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Је ли био тај Пиварски на Дрињачи?

Сведок ЉУБИША ПЕЈИЋ: Јест био.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кад сте га први пут Ви упознали, кад сте га видели?

Сведок ЉУБИША ПЕЈИЋ: Па, виђо сам га из виђења доле кад дођу каже онај Пиварски, или видио сам га у Дрињачи имали су горе неку просторију, шта су имали, и горе био и после су нас горе по селима.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи пре Дрињаче видели сте га у школи, ово што сте причали?

Сведок ЉУБИША ПЕЈИЋ: Јест, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците нам о његовим активностима у школи, шта сте видели, шта он ради?

Сведок ЉУБИША ПЕЈИЋ: Нисам видио ништа шта су они радили, они су унутра били, а ми смо били околу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А он је био од тих што су унутра?

Сведок ЉУБИША ПЕЈИЋ: Ја, били су, било је вазда неки пролазили кроз ту школу, не знам сад тачно, лично да кажем е он је то радио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Откуд тај Пиварски на Дрињачи у јуну после школе?

Сведок ЉУБИША ПЕЈИЋ: Одакле ја знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Каква је то, је ли то јединица Готовца или нека јединица друга?

Сведок ЉУБИША ПЕЈИЋ: Па то је била нека као специјална јединица, ето, тако нешто.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Специјална јединица?

Сведок ЉУБИША ПЕЈИЋ: У том смислу, не знам, интервентна као.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Интервентна. Каква је то била јединица кад су били у ТШЦ-у?

Сведок ЉУБИША ПЕЈИЋ: Ђе, у?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У ТШЦ-у пре Дрињаче?

Сведок ЉУБИША ПЕЈИЋ: Па не знам каква је, то добровољци били, не знам којој су војсци припадали, да ли су Жућиним, да ли су Пиварског, овај виче Нишког, овај, не знам тачно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па је ли тај Пиварски имао неке своје војнике или је он тако сам?

Сведок ЉУБИША ПЕЈИЋ: Па имо је групу тих својих људи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како је та група била одевена, како је била наоружана, како је униформисана, та његова група?

Сведок ЉУБИША ПЕЈИЋ: Па свакаквих их је било. Било је и неки шешир носи, и оне капе неки, гологлави, ето. Не знам лично коме је припадало, али ето.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте видели неког Тополу?

Сведок ЉУБИША ПЕЈИЋ: Њега сам видео ту док је било у «Стандарду» кад тако каже, ено Тополе, оно је Топола.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где, у?

Сведок ЉУБИША ПЕЈИЋ: У «Стандарду», ту ђе је била.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У фабрици?

Сведок ЉУБИША ПЕЈИЋ: Ја.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кад, пре школе или после?

Сведок ЉУБИША ПЕЈИЋ: Ја мислим прије.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко је тај био, чији је он, коме је он припадао?

Сведок ЉУБИША ПЕЈИЋ: Немам појма, откуд знам чији је био. Крупан човек огроман био, лако га било запамтити.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, да. А неки Сплића, ко је тај био?

Сведок ЉУБИША ПЕЈИЋ: Не знам ко је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И њега сте спомињали.

Сведок ЉУБИША ПЕЈИЋ: Па јесам исто, та имена која су кружила ту разумијеш, тим нашим мјестом кажу ово или ово.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Каракајем?

Сведок ЉУБИША ПЕЈИЋ: Па да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Сад ме интересује, да ли то везујете сад за ова дешавања у школи или уопште у Каракају пре и после?

Сведок ЉУБИША ПЕЈИЋ: Ма и после кажу Пиварског, Сплићини, или ово, не битно који, та имена се само чула тако.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Каже нам један припадник те јединице Пиварски који је осуђен овде пред судом, да је тај Сплићо био заменик Пиварског, да ли је Вама тако нешто познато?

Сведок ЉУБИША ПЕЈИЋ: Не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте чули за неког Црног?

Сведок ЉУБИША ПЕЈИЋ: Нисам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Неки Мрки, неки Бандера, неки Слон, тако неки надимци?

Сведок ЉУБИША ПЕЈИЋ: Не знам за њих, било је кажем много тих надимака не може човек све запамтити.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте ли Ви чули, рекли сте у овој изјави код хашких истражитеља, коју Вам сад предочавам, па Ви потврђујете ово што овде пише овај део о коме причамо, да је била нека пара излазила из тог скученог простора, да су били у малом простору се гурали, је ли то она прва просторија у којој кажете да су били, у првој па су после пребачени?

Сведок ЉУБИША ПЕЈИЋ: Ма да, после су пребачени.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па сте рекли гушили су се због недостатка ваздуха.

Сведок ЉУБИША ПЕЈИЋ: Па да ли су се гушили, али тамо су, после су пребачени тамо било је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кажете на камари нека одела.

Сведок ЉУБИША ПЕЈИЋ: Па било је ту одијела кад сам ја сутрадан кад сам дошо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кажу ови преживели, овај један сведок «Осам», је ли има ту неки «Осам», он је из Шетића, он је преживео стрељање на Гериној кланици, како нам је овде сведочио.

Сведок ЉУБИША ПЕЈИЋ: «Седам», нема «Осам».

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: «Осам», требало би да има.

Сведок ЉУБИША ПЕЈИЋ: Аха, «Осам» има.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Е тај што је преживео стрељање на Гериној кланици је одведен из Дома културе у Пилици по повратку, и овај Гојкић Мехмедалија кажу да се ту доста људи угушило, да су та тела изношена.

Сведок ЉУБИША ПЕЈИЋ: Ја их лично нисам видео.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па јесте чули? Не мора да сте видели, јесте ли чули да су се неки угушили или од срца умрли од тог?

Сведок ЉУБИША ПЕЈИЋ: Па причало се, али лично нисам видео ја.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Знате ли тог сведока «М» ту што пише? Неки Глуваћ?

Сведок ЉУБИША ПЕЈИЋ: Знам њега.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је долазио тај, да сте га Ви видели или да сте чули?

Сведок ЉУБИША ПЕЈИЋ: Нисам, њега нисам никад видео ту.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Он је сведочио, каже 10 – 15 пута из школе све довлачио лешеве и носио тамо на Герину кланицу, где су се лешеве прикупљали Муслимани?

Сведок ЉУБИША ПЕЈИЋ: Лично ја нисам човека видео, да сам био присутан кад је он дошо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте чули да је његов камиончић, тај плави неки Глиницин?

Сведок ЉУБИША ПЕЈИЋ: Нисам, не знам, нисам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли знате ко је Петко Панић из Тршића?

Сведок ЉУБИША ПЕЈИЋ: Он је био у полицији не знам шта.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Е тај, каже Петко тих дана чуло се да се из школе износе лешеви, каже чуо је да камион извози чак мислим и да је видио?

Сведок ЉУБИША ПЕЈИЋ: Ја лично нисам видио, кажем, реко би да нисам видио никад да су некога изнели туда.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи Ви нисте ни чули да неко прича «ево износили ноћас» или ван Ваше смене износили камион дошао по лешеве па износио па негде?

Сведок ЉУБИША ПЕЈИЋ: Ја сам чуо да су неки угушили се, али стварно не знам ко, нисам видио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте чули да су се неки убијали струјом унутра? Да се неки ухватио за каблове?

Сведок ЉУБИША ПЕЈИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не. А ко је тај Зокс спомињали сте га, Репић?

Сведок ЉУБИША ПЕЈИЋ: Па то су те паравојске што су долазиле, ја лично људе не бих сад ни познао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: За коју локацију, за долазак на коју локацију везујете рецимо Зокс, па онда Сплићо, Топола?

Сведок ЉУБИША ПЕЈИЋ: Па ту су били у школи долазили тако.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Долазили у школу кад су били ови заробљени?

Сведок ЉУБИША ПЕЈИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А ко је Марко Лопов?

Сведок ЉУБИША ПЕЈИЋ: То је мјештанин тог суседног села од нас, Челопека.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Из Челопека?

Сведок ЉУБИША ПЕЈИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је он долазио?

Сведок ЉУБИША ПЕЈИЋ: Јесте, ја мислим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У школу?

Сведок ЉУБИША ПЕЈИЋ: Јесте, ја сам га видио једном.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ови оштећени преживели кажу да је ту било јако много одвођења наводно ради тражења оружја по селима, значи дођу па одведу колима, ципом, неке и србијанске таблице и новосадске, па каже одведу да би ови дали оружје, па неке врате, а неке не врате, да ли имате Ви такво сазнање?

Сведок ЉУБИША ПЕЈИЋ: Не, ја нисам с тим, не знам за то, а ја ово што сам ишо са Гојкићем то сам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, Ви сте ишли с Гојкићем.

Сведок ЉУБИША ПЕЈИЋ: Да, али не знам за то.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви не знате да је неко тако одвођен?

Сведок ЉУБИША ПЕЈИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко је требало да да, и да ли је неко требало да да дозволу да се изведе неки заробљеник, било којим поводом?

Сведок ЉУБИША ПЕЈИЋ: Не знам да ли је требао и ко је могао дати.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, ви сте стража, ево овај овде господин што седи ту на стражи, сигурно зна кога би питао ако треба неко одавде да изађе, па ви као стража има један седи напољу, и он зна ко сме да изађе, ко не, да ли сте ви имали неко упутство, неко објашњење или сте питали смем ли ја да пустим да сви ови оду негде, или смем да га пустим ако неко дође по њега?

Сведок ЉУБИША ПЕЈИЋ: Нисам смео ни, не знам да ли смо ми шта у нашој могућности да смо могли то спречити шта за одвођење и то.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, не, питање је претходно, а да ли сте могли да спречите, то ћемо после да Вас питамо, да ли сте Ви знали има ли неко ко може да дође и каже «дај ми три заробљеника водим их где год»?

Сведок ЉУБИША ПЕЈИЋ: Не знам за то.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: За оружје, за нешто, па ћу да га вратим или нећу?

Сведок ЉУБИША ПЕЈИЋ: Не, нисам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како Ви, па следеће питање, како Ви овог Гојкића онда, јесте Ви некога питали?

Сведок ЉУБИША ПЕЈИЋ: Он је сам, па тај добровољац је реко «Ајде изађи овамо».

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Тај из Лознице?

Сведок ЉУБИША ПЕЈИЋ: Па да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи он је могао да тако?

Сведок ЉУБИША ПЕЈИЋ: Да, једноставно они су ако могли они су могли, а ми као.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А они су значи могли.

Сведок ЉУБИША ПЕЈИЋ: Ја, а ми као, ту нисмо никакву могућност имали.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А како то, сад опет ми није јасно, како Ви Регију не рекосте он је Ваш командир и он ту дође, је ли тако, и он стражари?

Сведок ЉУБИША ПЕЈИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како Ви Регија не питасте «Еј бре, ови неки ту одвели смо овог једног је ли ти знаш то, је ли неком треба да

пријавиш ко је отишо, ко није», да ли зна Реги да се тако ти одводе, је ли знао?

Сведок ЉУБИША ПЕЈИЋ: Па вјеруј, не знам да ли зна али у мојој смјени стварно није се дешавало тога.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је Реги погинуо на Снагову? С ким је био кад је погинуо?

Сведок ЉУБИША ПЕЈИЋ: Са Стојановић Бошком и још једном женом.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је долазио Бошко ту у школу?

Сведок ЉУБИША ПЕЈИЋ: Није био нипут кад сам ја био.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли знате којој јединици је припадао Бошко у то време у јуну 1992? Он је Ваш комшија из Каракаја, је ли тако?

Сведок ЉУБИША ПЕЈИЋ: Да. Он је возио камион, храну.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Војни или цивилни?

Сведок ЉУБИША ПЕЈИЋ: Цивилни су тад били.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Храну возио, коме?

Сведок ЉУБИША ПЕЈИЋ: Па војсци на Снагово и.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И тад у то време?

Сведок ЉУБИША ПЕЈИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Какву је имао униформу?

Сведок ЉУБИША ПЕЈИЋ: Не знам, има обична, не знам каква је, ова СМБ мени се чини, сад не знам тачно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви сте имали ону једнобојну или ону маскирну, ваша чета?

Сведок ЉУБИША ПЕЈИЋ: Није то било, носио је ко како се снашао, није то било униформисано да су сви једнообразни.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Какву сте Ви лично носили на тој стражи?

Сведок ЉУБИША ПЕЈИЋ: Откуд знам сад какву сам носио тад, шта сам имо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колико сте имали униформи? Једну или више?

Сведок ЉУБИША ПЕЈИЋ: Некад у свом одијелу ишо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А некад.

Сведок ЉУБИША ПЕЈИЋ: У цивилу па ја, кад се испрљаш шта ћеш, нисмо имали двије.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И докле сте Ви били учесник рата, јесте до краја остали?

Сведок ЉУБИША ПЕЈИЋ: До краја.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте после некад добили неке униформе праве?

Сведок ЉУБИША ПЕЈИЋ: Јесмо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када?

Сведок ЉУБИША ПЕЈИЋ: Па када сам ја отишо у «Вукове» и добио сам овакве кад у јединицу нисмо добијали сви за чету већ дође 10 униформи па ево подијелите.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Оно «Вукови са Дрине»?

Сведок ЉУБИША ПЕЈИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кад је то било?

Сведок ЉУБИША ПЕЈИЋ: Не знам, 1993. мислим да је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Тек 1993. Кад сте први пут добили неку униформу да кажете да сте некако једнообразно обучени, да ли је тако нешто било?

Сведок ЉУБИША ПЕЈИЋ: Па добили сам на почетку оно мало неку маскирну шарену били, а после кад спадне некога кад се ова износа да ли ће дати ко другу и тако.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте Ви чули за неког Џелата из Тршића?

Сведок ЉУБИША ПЕЈИЋ: Па ја, он је био исто, не знам којој јединици он припада.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где је био исто, шта, нисте завршили?

Сведок ЉУБИША ПЕЈИЋ: Био је и он ту у школу долазио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Долазио. Како је он изгледао, како је он обучен?

Сведок ЉУБИША ПЕЈИЋ: Мали, запуштен онако, не знам ни ја како.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је он био исто униформисан или не?

Сведок ЉУБИША ПЕЈИЋ: Онако јакну је, мени се чини, имо на себи неку војну, не знам тачно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Војну јакну?

Сведок ЉУБИША ПЕЈИЋ: Чини ми се да је војна јакна, не знам тачно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, кад он дође, јесте га ви третирали као те добровољце или као припадника неке чете неког другог села, кажете то су све сеоске чете, сеоске страже?

Сведок ЉУБИША ПЕЈИЋ: Ма да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви сте каракајска, је ли он неког другог села?

Сведок ЉУБИША ПЕЈИЋ: Не знам, он је из Тршића оздо, али не знам коме је припадо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Знам да је из Тршића, али је ли био исто као припадник неке војске или не?

Сведок ЉУБИША ПЕЈИЋ: Не знам ја да ли је коме припадо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не знате. Колико пута сте га видели да је долазио?

Сведок ЉУБИША ПЕЈИЋ: Једном сам га ја само видио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Је ли ушао?

Сведок ЉУБИША ПЕЈИЋ: Био је ту, ја мислим први пут кад сам ја био једном.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У Вашој првој смени?

Сведок ЉУБИША ПЕЈИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ушао, изашао или само напољу или шта?

Сведок ЉУБИША ПЕЈИЋ: Ушо ту, исто био мало и изашо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је био наоружан?

Сведок ЉУБИША ПЕЈИЋ: Чини ми се да је носио пушку.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Је ли био с тим Бошком некада да сте га видели?

Сведок ЉУБИША ПЕЈИЋ: Не знам, нисам видио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је било неких да су имали беле опасаче?

Сведок ЉУБИША ПЕЈИЋ: Био је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Оно као војна полиција?

Сведок ЉУБИША ПЕЈИЋ: Не знам, нисам приметио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нисте приметили. И Ви нисте били при одласку?

Сведок ЉУБИША ПЕЈИЋ: Нисам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли имате сазнање који вод је био при одласку заробљеника у Пилицу? Кажете, чули сте после они су отишли.

Сведок ЉУБИША ПЕЈИЋ: Не знам, нисам био уопште ни близу кад су, спремо сам се али нисам видио ни ко је био, ни.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А ко Вам је рекао, је ли Вам Чаруга рекао да су они превезени у Пилицу са «Дринатрансовим» аутобусима?

Сведок ЉУБИША ПЕЈИЋ: Не знам, не знам ко ми је тачно реко, треба сам да идем, каже немој ђаба ићи, отишли су.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Они су отишли?

Сведок ЉУБИША ПЕЈИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта каже, у Пилицу?

Сведок ЉУБИША ПЕЈИЋ: Доле према Пилици су отишли.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Овде у Вашој изјави хашким истражитељима каже да је у једном од аутобуса био и Видовић Драган, он је то рекао и овде у суду, је ли сте Ви то чули или Вам је он то причао или да ли Вам је нешто причао?

Сведок ЉУБИША ПЕЈИЋ: Није ми причо он, али нити знам ко је био у пратњи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па не, овде пише у Вашој изјави да је у једном од аутобуса био Видовић Драган, ја Вам кажем он то потврђује.

Сведок ЉУБИША ПЕЈИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па Вас питам како сте Ви то знали тада?

Сведок ЉУБИША ПЕЈИЋ: Па из прича, ето једноставно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Само из прича? Нисте били присутни?

Сведок ЉУБИША ПЕЈИЋ: Ја, ништа, тачно, нисам видио никога, ни кад су изашли, ни у колко.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А да ли Вам је неко од тих стражара ко је пратио тамо до Пилице причао ко је пратио те људе, је ли ту било неке војске, полиције, војне полиције, је ли био неко од ових добровољаца што сте поменули, је ли био тај Џелат, Бошко, Сплића, Пиварски?

Сведок ЉУБИША ПЕЈИЋ: Не знам, не сјећам се тачно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ништа не знате о том одласку?

Сведок ЉУБИША ПЕЈИЋ: Не знам, не знам, нисам кажем ни био, а ови кажу само да су отишли, није ме толко ни интересовало ко, битно ми је било само да оду да ја не идем више доле.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И Ви кажете после пар дана чули сте да су они убијени?

Сведок ЉУБИША ПЕЈИЋ: Па тако сам и чуо из прича, каже да су неки, ја.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А шта кажу где су тела, где су убијени?

Сведок ЉУБИША ПЕЈИЋ: Не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нико није причао?

Сведок ЉУБИША ПЕЈИЋ: Не, нико.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте чули Ви да су на Гериној кланици ту била нека тела, смрад?

Сведок ЉУБИША ПЕЈИЋ: Па јесам чуо то, али лично нисам био.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, то је ту код вас, колико је Ваша кућа од те кланице?

Сведок ЉУБИША ПЕЈИЋ: Има два километра.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Два километра. Јесте ли пролазили туда?

Сведок ЉУБИША ПЕЈИЋ: Па имам доле њиву ближе, даље у ствари од клаонице, али није крај пута.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли се то зове Каракајско поље?

Сведок ЉУБИША ПЕЈИЋ: Да, ђе је кланица, а у мене је кућа горе према Зворнику.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ваша кућа није?

Сведок ЉУБИША ПЕЈИЋ: Није близу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па јесте чули у то време кад су ту били лешеве па нисте зато ишли или није вас пут водио?

Сведок ЉУБИША ПЕЈИЋ: Нисам ни отишо, а ја сам чуо да је било доле.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Лешева?

Сведок ЉУБИША ПЕЈИЋ: Да, а нисам чуо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Је ли ишао неко то да види?

Сведок ЉУБИША ПЕЈИЋ: Нисам ја ишо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не Ви, него јесте чули да је неко ишао да то види?

Сведок ЉУБИША ПЕЈИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Неко од ваших мештана?

Сведок ЉУБИША ПЕЈИЋ: Ма јок, не знам, не сјећам се.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте Ви некад дезертирали?

Сведок ЉУБИША ПЕЈИЋ: Јесам, нисам оно, већ одем, не одем на линију, они казна да сам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте били у затвору у Рогатици?

Сведок ЉУБИША ПЕЈИЋ: Јесам, у Власеници и у Рогатици.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте били рањени у руку?

Сведок ЉУБИША ПЕЈИЋ: Јесам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте чули за некога човека да се зове Видоје Благојевић?

Сведок ЉУБИША ПЕЈИЋ: Видоје?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да.

Сведок ЉУБИША ПЕЈИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нисте?

Сведок ЉУБИША ПЕЈИЋ: Нисам чуо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не знам да ли сам Вас питала, ко је био командант војске у Зворнику у јуну 1992.?

Сведок ЉУБИША ПЕЈИЋ: Питали сте, али не сјећам се ко је био.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нисам мислила на овог Шакотића, Регија, него неки већи командант?

Сведок ЉУБИША ПЕЈИЋ: Не знам ко је био.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не знате?

Сведок ЉУБИША ПЕЈИЋ: Не могу се сјетити.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У истрази сте рекли да Вам је познато да је неко хтео да изврши самоубиство, да је као дирао струју, неки унутра?

Сведок ЉУБИША ПЕЈИЋ: Не знам да ли је то било.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви сте то рекли у фази истраге, значи фебруар 2007. године, код овог судије Алимпића, да сте чули да је неки дирао струју, ми имамо и друга сведочења да су се неки ваљда?

Сведок ЉУБИША ПЕЈИЋ: Не знам, не могу да се сјетим стварно, можда сам чуо, а не могу да се сјетим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па рекли сте да је било приче да су ови паравојске, ови припадници, улазили, тукли, малтретирали, а да Ви нисте видели?

Сведок ЉУБИША ПЕЈИЋ: Нисам, ја сам напољу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Неки сведоче овде стражари да су унутра чак и терани да они туку и да су они морали то да раде да их ови не би већ не знам ни њих тукли или шта?

Сведок ЉУБИША ПЕЈИЋ: Ја сам чуо да су ударали, да су тукли, а нисам ја лично видио да је ко.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, не, јесте чули да су стражаре терали ови паравојници да туку?

Сведок ЉУБИША ПЕЈИЋ: Па јесам чуо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Чули сте?

Сведок ЉУБИША ПЕЈИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И шта кажу? Јесу ли морали да туку или су одбијали или шта?

Сведок ЉУБИША ПЕЈИЋ: Па неки, не знам ни ја како је било тамо кад су улазили. То је отприлике било кад су их доводили кад су улазили, а не знам после није било.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте чули да је био неки шпалир? Каже овај преживели оштећени да су морали тако да прођу па су их оно, кроз шпалир кад су улазили да су их ту ваљда ударали?

Сведок ЉУБИША ПЕЈИЋ: Не знам. Чуо сам за шпалир, шпалир то је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Знате шта је шпалир?

Сведок ЉУБИША ПЕЈИЋ: Не знам, чуо сам за то.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како ја нисам била у војсци, а знам више од Вас. Јесте чули оно «топли зец» па као улазе па их ови туку с обе стране?

Сведок ЉУБИША ПЕЈИЋ: Сад ја да се сјетим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не да се сећате, јесте чули, то је овако нешто из неких општих?

Сведок ЉУБИША ПЕЈИЋ: Па чуо сам и шпалир али не могу сад да се сјетим шта је шпалир.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шпалир, знате оно с једне стране, с друге стране, ови пролазе па их они, јесте ли чули тако што?

Сведок ЉУБИША ПЕЈИЋ: Не, јесам чуо да су тучени, али не знам сад ако је то.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Само сте чули да су тучени?

Сведок ЉУБИША ПЕЈИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесу певали неке песме?

Сведок ЉУБИША ПЕЈИЋ: То јесу, чуо сам то.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта су певали?

Сведок ЉУБИША ПЕЈИЋ: Откуд знам, те српске пјесме су пјевали, то је се чуло вани напоље.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како су они ишли у ВЦ? Је ли ВЦ тамо преко пута оног дела где су, кажете, прво ушли па су после пребачени у ону већу просторију?

Сведок ЉУБИША ПЕЈИЋ: Како како су ишли?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли су морали да траже, док сте унутра били на стражи, кажете приликом вашег боравка унутра?

Сведок ЉУБИША ПЕЈИЋ: Обрате се.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Обрате се и? Иду оно?

Сведок ЉУБИША ПЕЈИЋ: Ја, крај нас прођу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли их неко прати или како?

Сведок ЉУБИША ПЕЈИЋ: Па буде неко, били су горе стражари оно изнад горе.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: На галерији, је ли?

Сведок ЉУБИША ПЕЈИЋ: Да, а ми смо били доле, ја сам био доле за столом, оду и врате се, ето.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Је ли био неки пушкомитраљез унутра?

Сведок ЉУБИША ПЕЈИЋ: На столу?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да.

Сведок ЉУБИША ПЕЈИЋ: Јесте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Био је? Један или више?

Сведок ЉУБИША ПЕЈИЋ: Један, мени се чини.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И ко је стајао за митраљезом?

Сведок ЉУБИША ПЕЈИЋ: Па стојо ко је био ту, мислим, није лично, стоји овако на столу, а није нико лично стајао крај њега.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта то значи да је могао овај заробљеник да приђе и да све побије?

Сведок ЉУБИША ПЕЈИЋ: Па нису они били близу тога, већ то је уз нас ту.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А уз вас је?

Сведок ЉУБИША ПЕЈИЋ: Ја.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Је ли била нека жица унутра? Као жичана ограда између вас и ових заробљених? О томе сведоче ови преживели.

Сведок ЉУБИША ПЕЈИЋ: Била је жица ту раздвојена као и бетон, као мрежа, нека мрежа.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Жичана мрежа, то?

Сведок ЉУБИША ПЕЈИЋ: Да. Није била висока, можда ето метар, метар и ту.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте видели некад неку ситуацију да пливају неке паре по тој води?

Сведок ЉУБИША ПЕЈИЋ: Не могу да се сјетим, али не знам ђе је била вода, то је тамо где су први пут били.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да.

Сведок ЉУБИША ПЕЈИЋ: Не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Каже овај преживели оштећени да су они ту провалили пошто је била јака врућина да би добили воду и онда је ту каже ваљда то се излила та вода, па све каже по тој води пливали папири, марке?

Сведок ЉУБИША ПЕЈИЋ: Не знам, нисам видео.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Каже скупљале се марке, неки долари?

Сведок ЉУБИША ПЕЈИЋ: Е то не, за то не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То Ви не знате. Је ли долазио неко ту да снима камером? Исто овај нам каже долазили нешто да снимају.

Сведок ЉУБИША ПЕЈИЋ: Не, ја никог нисам видео с камером.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви то не знате. Не знам да ли сам Вас то, баш запамтила, та храна за њих како је долазила? Осим ове ситуације кажете кад је дошао тај један са Грујићем, неки не знате који, кад је оно хлеб и паштету?

Сведок ЉУБИША ПЕЈИЋ: Па доносили су им тако хљеб, доносило се па се половило.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Чиме, ко доноси, ако се сећате и којим превозним средством и одакле?

Сведок ЉУБИША ПЕЈИЋ: Доносе из пекаре отуда, доносила, лично не могу се сад се сјетити.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли Ви знате ону пекару, онај Мишко Араповић неки, што је држао неку пекару?

Сведок ЉУБИША ПЕЈИЋ: Ко, Мишко?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Араповић, је ли ту има нека пекара?

Сведок ЉУБИША ПЕЈИЋ: Има «5.јули».

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: «5.јули»?

Сведок ЉУБИША ПЕЈИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко је довозио?

Сведок ЉУБИША ПЕЈИЋ: Не могу се сад сјетити ко је довозио, углавном је тај хљеб довожен и дијељен.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: За затворенике?

Сведок ЉУБИША ПЕЈИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А за вас на стражи? Како се ви храните ту осам сати, да ли вам неко нешто донесе?

Сведок ЉУБИША ПЕЈИЋ: Па донесе ето тако, сендвич, нешто и тако.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Организовано?

Сведок ЉУБИША ПЕЈИЋ: Па, организовано, тако донесе, неко оде по сендвич или тако нешто, замјени се, овај буде ту, оде овај.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, мислим да ли и вама стиже храна организовано као за затворенике?

Сведок ЉУБИША ПЕЈИЋ: Ма јок, не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А били сте на Врањачи претходно?

Сведок ЉУБИША ПЕЈИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко вам је тамо развозио храну?

Сведок ЉУБИША ПЕЈИЋ: Одуд донесу из, доле је била кухиња у «Алхосу», па оду донесу конзерви и тако.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У «Алхосу», у Каракају?

Сведок ЉУБИША ПЕЈИЋ: Да. Неко сиђе оде донесе конзерви.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А ко је ту био шеф у «Алхосу»?

Сведок ЉУБИША ПЕЈИЋ: Откуд знам ко је био.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли знате Јову Мијатовића, да ли сте га познавали?

Сведок ЉУБИША ПЕЈИЋ: Јесам, радио у Глиници.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте виђали њега у то време?

Сведок ЉУБИША ПЕЈИЋ: Мени се чини да сам и њега једном видио, али не знам, нисам сигуран сто посто, али.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где?

Сведок ЉУБИША ПЕЈИЋ: Пред школом доле је био.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Пред школом?

Сведок ЉУБИША ПЕЈИЋ: Да, али нисам сигуран.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То сте рекли и хашким истражитељима, па са то хтела да Вас питам, јер како би ова жена Анђелка знала за Јову ако није из Зворника и овај Карим Ага Кан. А шта је радио то кад сте га видели пред школом?

Сведок ЉУБИША ПЕЈИЋ: Не могу се сад сјетити, али чини ми се да сам га видио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Чини Вам се да сте га видели. И овај из Лознице шта би сад са њим, јер се тај вратио из Лознице? Отишо и?

Сведок ЉУБИША ПЕЈИЋ: Ја га више нисам видио, кажем ти тад сам задњи пут видио и Гојкића и њега, да ли ме потрефила више смјена, мени се чини да више нисам ни долазио, ето то је то.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И узео телевизор и оде?

Сведок ЉУБИША ПЕЈИЋ: Узео је он и неко хеклање оно женско у пакет, ја, везове шта је, не знам ни ја.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А ово оружје ко је узео? Кажете два пиштоља, ко је узео?

Сведок ЉУБИША ПЕЈИЋ: Ја сам један узео.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Један Ви?

Сведок ЉУБИША ПЕЈИЋ: Један овај њему.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Је ли то било Гојкићево лично неко или је чувао тамо као портир на брани?

Сведок ЉУБИША ПЕЈИЋ: Није, портир, портир.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ради обезбеђења, је ли?

Сведок ЉУБИША ПЕЈИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Има ли још нешто чега се сећате везано за тај Ваш боравак тих дана?

Сведок ЉУБИША ПЕЈИЋ: Не знам више.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Има ли питања, пуномоћници изволите. Пардон, уморила сам се.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: Господине Пејићу, Ви сте рекли да тим добровољцима нисте могли да се супротставите и тако даље.

Сведок ЉУБИША ПЕЈИЋ: Да, није могло.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: Па јесте ли Ви или неки други стражар обавештавали даље шта се ту дешава?

Сведок ЉУБИША ПЕЈИЋ: Па шта ја знам, ту су брујале приче, ја нисам видио ту од нас неко да је мого то спречити.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: Не, не, не мислим да се спречи, а да ли сте обавештавали даље шта се ту дешава да неки добровољци улазе, малтретирају.

Сведок ЉУБИША ПЕЈИЋ: Па то се знало, то није било сакривено, знали су то сви.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: То је значи било познато?

Сведок ЉУБИША ПЕЈИЋ: Па улазили су и жене и то из радозналости и они кружили, кажем ти, није ту нешто било организовано па да кажем било је то ставио мене да ја могу стати пред некога.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: Реците ми, рекли сте да кад је Брано Грујић био оног дана и сад он тим људима се обраћа и каже «Стрпите се, бићете размењени».

Сведок ЉУБИША ПЕЈИЋ: Да.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: Да ли се ти људи нешто жале њему?

Сведок ЉУБИША ПЕЈИЋ: Не знам.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: Што је он то њима рекао стрпите се?

Сведок ЉУБИША ПЕЈИЋ: Па не знам, не могу сад да се сјетим тачно ни да ли је тако реко али у том смислу ето.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: Нико се од тих људи није нешто пожалио Брани Грујићу то што им се дешавало претходних дана?

Сведок ЉУБИША ПЕЈИЋ: Не знам, не знам.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: Да ли Ви то нисте чули или се није жалио или шта?

Сведок ЉУБИША ПЕЈИЋ: Нисам чуо, не могу да се сјетити али нисам ни чуо да је.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: Је ли био Брано Грујић упознат да ту неке добровољачке групе долазе малтретирају људе?

Сведок ЉУБИША ПЕЈИЋ: Па ја лично мислим да је Брано имо с њима проблема да су и на њега рецимо вршили притисак, чак сам

чуо, а нисам видео да су га ишамарали доле у «Алхосу» док је био.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: Мене занима да ли је био упознат са овим да се ту људи малтретирају и тако даље?

Сведок ЉУБИША ПЕЈИЋ: Не знам да је био, вјероватно да јесте, не знам тачно.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: Молим?

Сведок ЉУБИША ПЕЈИЋ: Не знам да ли је тачно био упознат, али.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: Јесу ли ти добровољци свакодневно долазили више пута у току дана или били присутни стално, како је то било?

Сведок ЉУБИША ПЕЈИЋ: Па некад наиђу двојица, некад тројица, некад нема нико и тако.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: Је ли ви тад кад сте били у ситуацији да долази ту Брано Грујић, да ли сте му тад саопштили какве ви проблеме имате?

Сведок ЉУБИША ПЕЈИЋ: Нисам, нисам ни био са њим лично да смо причали, већ обратио се и кажем није се дуго ни задржаво, нисам то са њим ништа.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: Па ко је директно са њим комуницирао, са Браном Грујићем том приликом?

Сведок ЉУБИША ПЕЈИЋ: Не знам ни ја ко је.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: Да ли је био ту неко од ваших, да кажем надређених, командир вода, чете?

Сведок ЉУБИША ПЕЈИЋ: Па били су, али то није било то исто није се знало ни за какав ред, па нити знаш коме да се обратиш ни ништа, ето, није то, то је на почетку рата било, није било неке дисциплине, није било после док није формирано то како треба.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: Кажете било је то познато да ту улазе добровољци и да се малтретирају људи, коме је то било познато?

Сведок ЉУБИША ПЕЈИЋ: Па, кажем Вам да је било и са стране ту долазили из радозналости да виде ко има, колко има, ко кога види.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: Ко? Ко то са стране долази?

Сведок ЉУБИША ПЕЈИЋ: Па, једноставно било је мјештана и из села других који су ту близу.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: Добро, хвала.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кажете и неке жене долазиле, јесу ли улазиле унутра?

Сведок ЉУБИША ПЕЈИЋ: Па јесу, доносиле каву тако и ко је нама стражарима донесу каву.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, не, унутра у објекат?

Сведок ЉУБИША ПЕЈИЋ: Није, били су горе на оном подесту горе на.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: На галерији?

Сведок ЉУБИША ПЕЈИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па то она друга врата што може да се уђе.

Сведок ЉУБИША ПЕЈИЋ: Ја, с оне друге стране.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па ко њих пушта да улазе цивили?

Сведок ЉУБИША ПЕЈИЋ: Ја Вама кажем није ту било неке дисциплине, није то, ја не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кажете то је почетак рата док још то није формирано, које «то», на шта то мислите?

Сведок ЉУБИША ПЕЈИЋ: Цивилна дисциплина нека и то док није стало на ред.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесу били неки са црвеним береткама, ти што спомињете капетан Драган рекли сте црвене беретке, јесте виђали неке у црвеним береткама ту у школи?

Сведок ЉУБИША ПЕЈИЋ: Нисам ја видио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Каже овај сведок «Осам», тај што је преживео стрељање, каже долазили су ти са црвеним береткама па један каже бацио беретку, а ми морали да љубимо беретку?

Сведок ЉУБИША ПЕЈИЋ: Нисам, преда мном то није било, ја лично нисам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не та ситуација, него неки с береткама долазили ту?

Сведок ЉУБИША ПЕЈИЋ: Нисам чуо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И каже дошли су једном и неки са белим опасачима. А колико има од Тршића до вашег Каракаја?

Сведок ЉУБИША ПЕЈИЋ: Има шест километара, седам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли знате неког Мију капетана?

Сведок ЉУБИША ПЕЈИЋ: Не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нисте чули?

Сведок ЉУБИША ПЕЈИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да је долазио, да је тражио Тршићане?

Сведок ЉУБИША ПЕЈИЋ: Нисам чуо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Каже сведок «Осам» да је тај капетан Мија из Тршића који је рањен, каже у ногу у Ковачевцима, ваљда пре тога, тражио своје из Тршића и он каже мисли да их је он све побио?

Сведок ЉУБИША ПЕЈИЋ: Не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да их је изводио у другу просторију, па се каже чујем рафал, звали га капетан?

Сведок ЉУБИША ПЕЈИЋ: Не знам за тог човека. Нисам ни чуо за то име.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И овај сведок «Осам» каже да су свакодневно изводили људе и убијали и да је ту око 200 људи убијено, а Ви нам кажете да ниједан леш нисте видели?

Сведок ЉУБИША ПЕЈИЋ: Ја лично нисам видио леша.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А да ли сте чули за једног од тих могућих 200, не знам од колико, сад немамо представу да је неки убијен, а да Ви нисте видели, а да сте чули да има убијених?

Сведок ЉУБИША ПЕЈИЋ: Ја лично нисам, да је убијен?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Док су били у школи, да, што убијен, што угушен, што?

Сведок ЉУБИША ПЕЈИЋ: Чуо сам да су се угушили то, али лично да сам видио ја да је убио ко кога.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, нисам питала да ли сте видели то смо већ чули да нисте, да сте чули?

Сведок ЉУБИША ПЕЈИЋ: Не. Нисам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте ли неки рафал чули док сте напољу било унутра да је неко рафал неки испалио?

Сведок ЉУБИША ПЕЈИЋ: Нисам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: За Ваше те две или три смене?

Сведок ЉУБИША ПЕЈИЋ: Нисам чуо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нисте чули?

Сведок ЉУБИША ПЕЈИЋ: Нисам, ту су били ови Муслимани наше комшије, нисам чуо да је ту пуцања било.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Је ли ту радило парно грејање?

Сведок ЉУБИША ПЕЈИЋ: Нема ту ја мислим гријања.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нема?

Сведок ЉУБИША ПЕЈИЋ: Не знам.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Да ли знате ко је Вера или Верица Радовић?

Сведок ЉУБИША ПЕЈИЋ: Ту из мјеста Каракаја.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Да ли знате рећи нешто о њој?

Сведок ЉУБИША ПЕЈИЋ: Па она је ту улазила једно вријеме, доносила је каву и то.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Доносила каву?

Сведок ЉУБИША ПЕЈИЋ: Да.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Да ли је она некога убила тамо?

Сведок ЉУБИША ПЕЈИЋ: То сам чуо, али нисам видио, кад су дошли тек ваљда.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: А што? Шта сте чули?

Сведок ЉУБИША ПЕЈИЋ: Чуо сам да је она, човек је погинуо, да је она неког убила, а нисам ни видио нити сам био ту кад је то било, али из приче сам чуо то.

СЛАВИЦА ЈОВАНОВИЋ: Да ли је Вама неко време пре ових догађаја у школи било познато да постоји неко окупљање Муслимана из села неких, да из села излазе Муслимани и да се окупљају у Клиси?

Сведок ЉУБИША ПЕЈИЋ: Да се?

СЛАВИЦА ЈОВАНОВИЋ: Да се окупљају у Клиси, значи сви мештани да напуштају села и окупљају се у Клиси?

Сведок ЉУБИША ПЕЈИЋ: Не, није.

СЛАВИЦА ЈОВАНОВИЋ: Није Вам познато. Добро.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Он је био на Врањачи горе, није био у селу.

СЛАВИЦА ЈОВАНОВИЋ: Где сте се Ви налазили кад сте добили наређење да треба да одете да обезбеђујете школу?

Сведок ЉУБИША ПЕЈИЋ: Био сам на том брду Врањача према Зворнику и селу Липовац што је већинско муслиманско становништво.

СЛАВИЦА ЈОВАНОВИЋ: Ко је Вама издао то наређење?

Сведок ЉУБИША ПЕЈИЋ: Па ето тај Реги каже, тај наш село, мислим Засеок, он је држо ту, неки су били према барикади према Тузли, неки су ти из Доњег Каракаја били ту и тако.

СЛАВИЦА ЈОВАНОВИЋ: Кад сте дошли код школе, кога сте затекли тамо, које су све војне јединице налазиле ту код школе?

Сведок ЉУБИША ПЕЈИЋ: Ту су биле отприлике паравојне формације које су унутра биле, али лично их нисам видио тад, јер сам био овамо око школе.

СЛАВИЦА ЈОВАНОВИЋ: Знали сте да се они налазе унутра?

Сведок ЉУБИША ПЕЈИЋ: Знали смо, зато нас је Реги и повео доле да обезбедимо школу.

СЛАВИЦА ЈОВАНОВИЋ: А која су ваша задужења била да пазите да неко од затворених Муслимана не изађе из школе или да их обезбеђујете од неких трећих ту?

Сведок ЉУБИША ПЕЈИЋ: Е то, нама је речено да не би провалили и да стојимо ту око школе.

СЛАВИЦА ЈОВАНОВИЋ: Ко да не би провалио?

Сведок ЉУБИША ПЕЈИЋ: Па они из школе, ето, а остало ми нисмо ништа били моћни да спречимо то.

СЛАВИЦА ЈОВАНОВИЋ: Ко је коме био надређен у тој ситуацији? Каракајска чета добровољачкој јединици или обрнуто?

Сведок ЉУБИША ПЕЈИЋ: Обрнуто, није се нас ништа толко, ништа нас се није то питало.

СЛАВИЦА ЈОВАНОВИЋ: Да ли сте Ви са места на коме сте седели, кажете да сте први пут били ван школе, а после у просторији у којој су се практично налазили затвореници или у једној просторији пре тога, како сте били, шта вас је делило од затвореника, да ли сте могли да их видите и шта вас је раздвајало?

Сведок ЉУБИША ПЕЈИЋ: Па могло се видети, имала је пре та жица мрежаста, овај, и парче овако зида, као неког зида мало.

СЛАВИЦА ЈОВАНОВИЋ: Зид је био колико висок?

Сведок ЉУБИША ПЕЈИЋ: Овако ко ови столови, није више.

СЛАВИЦА ЈОВАНОВИЋ: А изнад зида је била жица или поред?

Сведок ЉУБИША ПЕЈИЋ: Не, не, поред, само у наставку мало то није већа висина била од овог стола.

СЛАВИЦА ЈОВАНОВИЋ: Рекли сте да је Гојкић Мехмедалија рекао да постоје тамо на неком месту неки пиштољи које ће он да преда, кажите ми је ли то он самоиницијативно рекао или током испитивања неког?

Сведок ЉУБИША ПЕЈИЋ: Самоиницијативно реко, звао мене надимком Чађо има горе два пиштоља, а овај чуо тај добровољац, изађи ти и тад смо и отишли.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте Ви у том тренутку знали да се ради о службеним пиштољима или о неком његовом приватном оружју?

Сведок ЉУБИША ПЕЈИЋ: Знао сам.

СЛАВИЦА ЈОВАНОВИЋ: Знали сте да тражите службене пиштоље?

Сведок ЉУБИША ПЕЈИЋ: Знао сам да су Глиницини, фабрике Глинице пиштољи.

СЛАВИЦА ЈОВАНОВИЋ: На ком месту су пронађени ти пиштољи, где их је он пронашао? Кажете да сте ишли са њим.

Сведок ЉУБИША ПЕЈИЋ: Горе у портирници ђе је он обезбеђиво ту.

СЛАВИЦА ЈОВАНОВИЋ: Ту где иначе стоји службено оружје?

Сведок ЉУБИША ПЕЈИЋ: У ладици, ладица била горе, ту је портирница, брана Црвеног муља и био овако сто и били ту.

СЛАВИЦА ЈОВАНОВИЋ: Шта се онда дешавало, значи након те бране, где сте отишли?

Сведок ЉУБИША ПЕЈИЋ: Његовој кући.

СЛАВИЦА ЈОВАНОВИЋ: Код његове куће у село?

Сведок ЉУБИША ПЕЈИЋ: Да.

СЛАВИЦА ЈОВАНОВИЋ: Да ли је село било празно, да ли је његова кућа била празна тад или је било неких?

Сведок ЉУБИША ПЕЈИЋ: Јесте, јесте празна.

СЛАВИЦА ЈОВАНОВИЋ: А ког дана се то дешава од њиховог затварања?

Сведок ЉУБИША ПЕЈИЋ: Не знам.

СЛАВИЦА ЈОВАНОВИЋ: 01.-ог, 02.-ог, 03.-ег?

Сведок ЉУБИША ПЕЈИЋ: Можда је 03.-ег или 02.-ог, не знам ја, не знам тачно.

СЛАВИЦА ЈОВАНОВИЋ: Да ли је било батињања затвореника за време док сте ви били, док сте се налазили на стражи и ко је то чинио?

Сведок ЉУБИША ПЕЈИЋ: Од нас мештана нико није, ја нисам био присутан, није нико био батињан, а остало не знам.

СЛАВИЦА ЈОВАНОВИЋ: Молим?

Сведок ЉУБИША ПЕЈИЋ: Не знам за остало.

СЛАВИЦА ЈОВАНОВИЋ: А добровољци, јесу ли тукли затворенике?

Сведок ЉУБИША ПЕЈИЋ: Добровољци јесу, чуо сам да су тукли, откуд знам, нисам видео да су батињани, а чуо сам да су тукли.

СЛАВИЦА ЈОВАНОВИЋ: А у вашем присуству да ли су тукли?

Сведок ЉУБИША ПЕЈИЋ: Није.

СЛАВИЦА ЈОВАНОВИЋ: А како сте чули да су их тукли, којим средствима?

Сведок СВЕДОК ЉУБИША ПЕЈИЋ: Имали су неки палице, откуд знам како.

СЛАВИЦА ЈОВАНОВИЋ: А јесте ли виђали људе који су претучени кад дођете рецимо следећег пута?

Сведок СВЕДОК ЉУБИША ПЕЈИЋ: Па били су неки.

СЛАВИЦА ЈОВАНОВИЋ: Кажете да је чак, да су и цивили долазили ту из знатижеље неке, из радозналости, шта је то изазивало радозналост код људи, шта је било толико интересно да су цивили хтели да дођу да виде?

Сведок ЉУБИША ПЕЈИЋ: Па не знам ни ја што су долазили, из радозналости, откуд знам ја што су долазили, да ли је ко кога препознавао да ли није, углавном било је колико их је прошло ту стварно много, не знам ни што су долазили, најбоље бих волио да нисам био никако.

СЛАВИЦА ЈОВАНОВИЋ: Да ли знате где су након из школе одведени ти заробљени Муслимани?

Сведок ЉУБИША ПЕЈИЋ: Само сам чуо да су према Пилици одвежени из приче овако.

СЛАВИЦА ЈОВАНОВИЋ: Како се звала ова добровољачка јединица која је била ту да ли знате?

Сведок ЉУБИША ПЕЈИЋ: Ја сам малоприје рекао било је неких те Жућиних, те Сплићиних, те Пиварског, Нишки, не знам ни ја стварно коме су они припадали, потчињени.

СЛАВИЦА ЈОВАНОВИЋ: А кажете кад сте видели Нишког да носи кесу неку са неким сатовима, јесу ли то били само сатови или је било још ту неких других ствари, новца, накита?

Сведок ЉУБИША ПЕЈИЋ: Па не знам нисам видео новац, али сатова највише тих је било у некој торби, цегер, шта је било.

СЛАВИЦА ЈОВАНОВИЋ: Хвала, немам више.

НАТАША КАНДИЋ: Ја сам хтела да вас питам шта је била каракајска чета?

Сведок ЉУБИША ПЕЈИЋ: Чега?

НАТАША КАНДИЋ: Шта је то, је л' то припада некој институцији или је слично као ови Пиварски, Нишки?

Сведок ЉУБИША ПЕЈИЋ: Ма ово чета територијална као одбрана, ето то је.

НАТАША КАНДИЋ: А ко је био командант Територијалне одбране?

Сведок ЉУБИША ПЕЈИЋ: Не могу да се сетим сад ко је био да ли Чаруга, да ли овај Милан.

НАТАША КАНДИЋ: Не, али овај чекајте где ви мислите на коју територијалну одбрану?

Сведок ЉУБИША ПЕЈИЋ: Чете Каракаја ко је био командир, не знам ко је.

НАТАША КАНДИЋ: Кажете територијална одбрана, па ко је био командант Територијалне одбране у Зворнику?

Сведок ЉУБИША ПЕЈИЋ: Откуд знам ко је био.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Питала сам, рекао је да не зна, ја сам га питала за оптуженог који је сам рекао да је био до тог дана командант Територијалне одбране?

НАТАША КАНДИЋ: Је л' сте ви знали ти добровољци Нишки ти долазе је л' они припадају Територијалној одбрани или су самостални?

Сведок ЉУБИША ПЕЈИЋ: Они су били отприлике слободњаци, тако су деловали, нису никоме припадали, понашали су се како они хоће, бар тад.

НАТАША КАНДИЋ: Кажите ми, они су, ви их видите колико све дана, та три дана кад ви долазите, да ли су они све време ту?

Сведок ЉУБИША ПЕЈИЋ: Нису, били су ови, некад изађу, некад оду па опет некад дођу и тако.

НАТАША КАНДИЋ: А тог другог дана по подне када видите председника Привремене владе овог Грујића, да ли неког има ту од тих Нишки?

Сведок ЉУБИША ПЕЈИЋ: Не могу се сетити, али чини ми се да није било, не знам тачно.

НАТАША КАНДИЋ: Је л' био неко од те ваше команде, командира чете?

Сведок ЉУБИША ПЕЈИЋ: Није, не знам, не верујем.

НАТАША КАНДИЋ: Је л' се сећате како је то изгледало када је Бранко Грујић дошао, где сте ви били?

Сведок ЉУБИША ПЕЈИЋ: За столом седео.

НАТАША КАНДИЋ: Молим?

Сведок ЉУБИША ПЕЈИЋ: За столом седео.

НАТАША КАНДИЋ: За столом?

Сведок ЉУБИША ПЕЈИЋ: Да.

НАТАША КАНДИЋ: Кажите нам када, знате ли где је Герина кланица?

Сведок ЉУБИША ПЕЈИЋ: Знам.

НАТАША КАНДИЋ: Шта знате ви о томе?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ја сам све питала, само ако нешто има ново што нисте рекли?

Сведок ЉУБИША ПЕЈИЋ: Нема, чуо сам да је доле неко убијен, а нисам близу био ту нити је мене интересовало да одем доле да видим, али није близу куће није ни успут негдје.

НАТАША КАНДИЋ: Чекајте, кад кажете то није вас интересовало, ако је неко рекао да се тамо убијају људи, ваљда то произведе неко осећање нешто, да се догађа нешто?

Сведок ЉУБИША ПЕЈИЋ: Па шта да видим шта се ради?

НАТАША КАНДИЋ: Не, само питам да. Јесте ли питали некога нешто?

Сведок ЉУБИША ПЕЈИЋ: Што ћу ја да питам, што ћу ја да питам?

НАТАША КАНДИЋ: Па не, има вас у тој карајској чети најмање 80, је л' тако?

Сведок ЉУБИША ПЕЈИЋ: Не знам колико је бројало бројно стање, али било је велико.

НАТАША КАНДИЋ: А јесте ли са неким разговарали о томе?

Сведок ЉУБИША ПЕЈИЋ: Ма јок шта ћу ја, па није ме интересовало толико.

НАТАША КАНДИЋ: Чекајте сад. Је л' вас није занимало шта се догађа са овим људима, да ли убијају, спаљују, не знам шта или је то била нека забрањена тема, није нико хтео да прича или шта?

Сведок ЉУБИША ПЕЈИЋ: Па ја не знам доле да ли је било какво обезбеђење уопште, ја не знам доле шта је се дешавало и да ли се обезбеђивала та клаоница Герина и шта је било доле, а лично нисам ни био жељан да одем доле да видим, било где, не само ту.

НАТАША КАНДИЋ: А зашто, зато што?

Сведок ЉУБИША ПЕЈИЋ: Једноставно ето дабогда није било овога никако.

НАТАША КАНДИЋ: Е, па тако кажите. Кажите ми је ли могло тамо да буде у Гериној клаоници убијених а да нема неког обезбеђења?

Сведок ЉУБИША ПЕЈИЋ: Не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не можемо тако да претпоставља.

НАТАША КАНДИЋ: Јесте ли чули?

Сведок ЉУБИША ПЕЈИЋ: Нисам чуо никако.

НАТАША КАНДИЋ: Нисте чули да је било обезбеђење?

Сведок ЉУБИША ПЕЈИЋ: Нисам чуо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Рекао је да није чуо, сад да ли је могло да буде.

Сведок ЉУБИША ПЕЈИЋ: Да ли је било уопште нисам стигао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Само ја да вас питам. Је л' та Герина кланица била неко тајно место или јавно место?

Сведок ЉУБИША ПЕЈИЋ: Па ту исто крај пута ово.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, питам је л' то било, ви сте чули је л' то било само за вас познато или је то било нешто јавно?

Сведок ЉУБИША ПЕЈИЋ: Па шта ја знам. За нас Каракајце је било, чуло се да је ту било, а за даље ово из других мјеста откуд ја знам шта је ко знао о томе.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Није била тајна у Каракају, то питам?

Сведок ЉУБИША ПЕЈИЋ: Ма јок, није.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

НАТАША КАНДИЋ: Кажите ми, тад кад сте били дежурни је л' долазила нека комисија која се бавила санацијом, је л' долазила због тих?

Сведок ЉУБИША ПЕЈИЋ: Нисам никога видео ту да је ико дошао.

НАТАША КАНДИЋ: А је л' знате ко води комунално предузеће?

Сведок ЉУБИША ПЕЈИЋ: Не знам ко је тад водио, не знам ко је водио.

НАТАША КАНДИЋ: Је л' неко долазио, јесте ли видели је л' су долазили неки камиони из комуналног?

Сведок ЉУБИША ПЕЈИЋ: Није. Ја сам рекао да нисам видео никога.

НАТАША КАНДИЋ: Никога нисте видели?

Сведок ЉУБИША ПЕЈИЋ: Тад.

НАТАША КАНДИЋ: А кажите ми је л' се уопште о том догађају па до данас је л' неко говори о томе шта се догодило тамо у Каракају код вас, међу онима који су били у чети?

Сведок ЉУБИША ПЕЈИЋ: Па све је то од уста до уста причало ето да су били, да су отишли и ту и ништа више.

НАТАША КАНДИЋ: Кажите ми, је ли Здравко и Араповић, је ли имају децу?

Сведок СВЕДОК ЉУБИША ПЕЈИЋ: Не.

НАТАША КАНДИЋ: Они су најближе ту школи?

Сведок ЉУБИША ПЕЈИЋ: Па да ту малтене двориште.

НАТАША КАНДИЋ: Малтене исто двориште? Кажите ми кад су то људи били ту затворени је л' су долазила нека деца ту?

Сведок ЉУБИША ПЕЈИЋ: Шта ја знам.

НАТАША КАНДИЋ: Јесте ли видели?

Сведок ЉУБИША ПЕЈИЋ: Нисам видео деце, овако сам видео пар жена је било висило горе на тераси.

НАТАША КАНДИЋ: Само је мени остало нејасно шта су те жене радиле горе?

Сведок ЉУБИША ПЕЈИЋ: Па ето жена ко жена радознала. Откуд знам шта су радиле.

НАТАША КАНДИЋ: Оне су дошле да гледају те људе?

Сведок ЉУБИША ПЕЈИЋ: Па ја.

НАТАША КАНДИЋ: И како су се понашале?

Сведок ЉУБИША ПЕЈИЋ: Па ништа шта ће, гледале и изађе.

НАТАША КАНДИЋ: Је л' био неко ко је донео неке цигарете или парче хлеба?

Сведок ЉУБИША ПЕЈИЋ: Па откуд ја знам, не могу да се сетим, нама су делили цигаре.

НАТАША КАНДИЋ: Вама? А онима унутра?

Сведок ЉУБИША ПЕЈИЋ: Чини ми се, не знам, нисам сигуран да је њима ко доносио то.

НАТАША КАНДИЋ: У то време како сте ви знали, ко вам је рекао да их воде према Бијељини?

Сведок ЉУБИША ПЕЈИЋ: Откуд знам, кад сам требао да идем у смену, од куће да кренем, не знам сад тачно ко ми је рекао немој се џаба спремати отишли су.

НАТАША КАНДИЋ: А чекајте, али после ви помињете знате да вам је неко рекао да су одвежени у Пилице?

Сведок ЉУБИША ПЕЈИЋ: Па ја, да су отишли према Пилици.

НАТАША КАНДИЋ: Али помињете и Бијељину и Пилицу?

Сведок ЉУБИША ПЕЈИЋ: Нисам Бијељину спомињао.

НАТАША КАНДИЋ: Јесте.

Сведок ЉУБИША ПЕЈИЋ: Не сећам се, али Бијељину нисам споменуо.

НАТАША КАНДИЋ: Јесте, прво кажете «па чуо сам у причи да је полиција их спровела у аутобусе и да су отишли према Бијељини доле»?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па то је према Бијељини, Пилица је према Бијељини?

НАТАША КАНДИЋ: Па добро, али он после прецизира и каже Пилица.

Сведок ЉУБИША ПЕЈИЋ: Па према Бијељини, можда сам рекао према Бијељини Пилица.

НАТАША КАНДИЋ: Зато што смо овде имали сведоке који кажу према Бијељини па као иду негде малтене у иностранство и тако.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То би било идеално кад би сви причали исто.

Сведок ЉУБИША ПЕЈИЋ: Причају, чули да су у Пилицу доведени.

НАТАША КАНДИЋ: Само да вас питам за оног Марка из Челопека, помињали сте да сте чули да је он извео неког плавокосог младића из Клисе и шта је било?

Сведок ЉУБИША ПЕЈИЋ: Не знам, отишао је са њиме, ја сам отишао кући, не знам кад се вратио и да ли се вратио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Је л' вратио тог дечка?

Сведок ЉУБИША ПЕЈИЋ: Не знам, нисам ја био ту кад се вратио.

НАТАША КАНДИЋ: Немам више питања.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хвала. А је л' знате да је долазио неки Мирокија?

Сведок ЉУБИША ПЕЈИЋ: Познато ми је то Мирокија.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Тај надимак?

Сведок ЉУБИША ПЕЈИЋ: Да, не могу да се сетим, не знам тачно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је то неки ваш мештанин, мислим ту Зворничанин или неки са стране?

Сведок ЉУБИША ПЕЈИЋ: Са стране, мислим да је са стране.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да није неки ту из краја? А међу тима са стране има ли неки да је главни, да ли Пиварски, да ли Жућа, да ли Нишки, да ли тај или су сви они једнаки? Да ли можете да схватите да сви припадају једној јединици па један главни или свако своју јединицу има? Како сте могли то, да ли сте могли то?

Сведок ЉУБИША ПЕЈИЋ: Шта ја знам, неки вичу да су припадали Жући, неки кажу Арканови су били посебно, неки силни четници посебно, неки шта ти ја знам, ваљда је тих неких јединица било, нити ја знам коме, кажем вам ни да станеш пред њега ни да се распитамо око тога, једноставно прођи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Али на пример кад су ту Нишки и Пиварски ко је ту важнији?

Сведок ЉУБИША ПЕЈИЋ: Не бих знао рећи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Је ли уопште била ситуација да су ту и Пиварски и Нишки и Жућо, ви сте прво рекли та три имена?

Сведок ЉУБИША ПЕЈИЋ: Ту су били унутра, то из приче чуо да су ти, али лично не знам ко је био главни од њих.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не знате то? А има ли ту на том списку један сведок број «7», немојте да му читате име?

Сведок ЉУБИША ПЕЈИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта је тај радио? Је л' имао неку функцију у војсци?

Сведок ЉУБИША ПЕЈИЋ: Он је био доле капетан, нешто је био, он је био тенковска јединица чини ми се или је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А да ли знате некога Јосипа Аћимовића из војне полиције?

Сведок ЉУБИША ПЕЈИЋ: Он је доле из Тршића чини ми се.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да. Јесте ли њега виђали ту?

Сведок ЉУБИША ПЕЈИЋ: Не могу да се сетим али знам човека, висок, он је био у војној полицији да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А јесте ли га ту видели у школи не сећате се?

Сведок ЉУБИША ПЕЈИЋ: Не сећам се да сам њега видео никако.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Каже један сведок да је Јосип Аћимовић био ту при одласку, да је он припадао војној полицији?

Сведок ЉУБИША ПЕЈИЋ: Знам да је после био кад се мало стабилизovalo да је био у војној полицији а лично нисам га видео да је био. Нисам никог видео кад су одвежени да је био у пратњи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А добро, можете ли ви нама да кажете да ли је било војне полиције у том периоду, ви сте на Врањачи, па сте ту пар дана у школи, па после идете даље Црни врх, има ли ту војне полиције и ако има ко командује војној полицији, шта ради војна полиција, је л' има ту ситуација као што сте ви, касније кажете, да сте били у затвору у Рогатици, дезертирали за такве случајеве или за случај да неко кривично дело учини војник, ко ту реагује и како у том периоду? Значи, интересује нас ово мало пре и мало после школе?

Сведок ЉУБИША ПЕЈИЋ: Да ли је била формирана војна полиција.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли их има, је л' их виђате, оно да имају опасаче, да врше ту функцију војне полиције?

Сведок ЉУБИША ПЕЈИЋ: Па јес, није тад била комплетна униформа да се каже да се разликује ова од ове.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро функција, пустимо униформе, је л' има ту да људи раде?

Сведок ЉУБИША ПЕЈИЋ: Не знам да ли је формирана војна полиција тад, не могу се сјетити тачно не знам ни кад је формирана каракајска чета.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Многи сведоци кажу да људи с белим опасачима долазе?

Сведок ЉУБИША ПЕЈИЋ: Ја нисам видео лично, не могу да се сетим да ли сам видео икако војну полицију ту да је дошла.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ево Видовић Драган каже кад су дошли ови аутобуси, каже испред иде ауто цивилне полиције с ротацијом, а позади иде војна полиција и каже имали су каже беле опасаче и овај преживели каже да су по њих дошли неки који су исто имали беле опасаче?

Сведок ЉУБИША ПЕЈИЋ: Нисам био присутан ни кад су дошли.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро знам, схватам. Покушавам да вас подсетим да ли је вама тако нешто познато да сте виђали у то време у Каракају негде кад идете кад сте слободни? Ко је обављао тај посао, ви сте војска, је л' има неко да из војске уради неко кривично дело, нешто што би требало да реагује војна полиција у мају и јуну, ко се тиме бавио, је л' се бавио неко тиме, неким изгредима која би направила војска?

Сведок ЉУБИША ПЕЈИЋ: Не знам тачно, не могу да се сетим ко је управљао тим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Је л' има неких реакција?

Сведок ЉУБИША ПЕЈИЋ: Стварно не могу да се сетим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ког ви првог команданта војне полиције се сећате? Кажете били сте војно ангажовани до краја рата па од априла, је л' тако? Кога се ви сећате? Је л' био тај сведок «7», каже био је?

Сведок ЉУБИША ПЕЈИЋ: Да ли је он био, био је онда да ли је он прије био или овај.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Знате ли Матић Владана?

Сведок ЉУБИША ПЕЈИЋ: Да. Да ли је он био не знам ни ја. Матић Владан је имао, после ко је био још, мењали су се.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А за време не можете да вежете?

Сведок ЉУБИША ПЕЈИЋ: Не могу да се сетим ко је управљао тад.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Има ли још нешто чега се сећате?

Сведок ЉУБИША ПЕЈИЋ: Не могу да се сетим више.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Оштећени, да, да изволите?

ОШТ. МЕВЛУДИН ЛУПИЋ: Господине Пејићу, ја ћу вас замолити ако можете да нам кажете у односу на Техничко-школски центар где се налази ваша кућа и отприлике колико је удаљена од Техничко-школског центра, односно на којој страни?

Сведок ЉУБИША ПЕЈИЋ: Моја кућа се налази ако знате сад где је везионица па мало изнад везионице с десне стране крај пута.

ОШТ. МЕВЛУДИН ЛУПИЋ: Сад где је Глобал најновији.

Сведок ЉУБИША ПЕЈИЋ: Да.

ОШТ. МЕВЛУДИН ЛУПИЋ: Хвала. Данас сте у више наврата рекли да сте познавали неке заробљенике ту унутра, односно радне колеге из Глинице, споменули сте господина Гојкића, па вас ја питам да ли се можда сећате још неког од тих људи којих сте препознали тамо, који су вам се можда обраћали и тако нешто?

Сведок ЉУБИША ПЕЈИЋ: Ја стварно не могу да се сетим, знао сам 10 људи рецимо који су радили не само у Глиници већ

једноставно, ви знате добро колико је Каракај бројао радника и колико виђао их у пролазу из Глинице а не могу да се сетим, знам како се звао, он је радио исто у Глиници, а њега нисам запазио ту. ОШТ. МЕВЛУДИН ЛУПИЋ: Да. Да ли можда познајете Агана Селимовића, Мајловић Авдију, Лупић Авду?

Сведок ЉУБИША ПЕЈИЋ: Можда кад бих видео, сад стварно се не бих могао сетити.

ОШТ. МЕВЛУДИН ЛУПИЋ: Агана Терзића на пример или Агана Ђулића?

Сведок ЉУБИША ПЕЈИЋ: Не знам стварно.

ОШТ. МЕВЛУДИН ЛУПИЋ: Изета Топаловића.

Сведок ЉУБИША ПЕЈИЋ: Не знам.

ОШТ. МЕВЛУДИН ЛУПИЋ: Питао сам вас за људе који су радили у Глиници па само да видим да ли сте упознати.

Сведок ЉУБИША ПЕЈИЋ: Глиница је бројала 2.500 радника, једног сам из виђења могуће познавао.

ОШТ. МЕВЛУДИН ЛУПИЋ: Да ли можда знате у ваше три смене значи које сте ви провели тамо не знам тачно колико сати нисам чуо временски укупно све три смене да ли знате колико су ти заробљеници пута дневно имали храну?

Сведок ЉУБИША ПЕЈИЋ: Шта ја знам, мислим да су имали хране, доносили су малтене готово у свакој смени, бар док сам ја био увек је било. Е, сад ко је кога имао неком даш више, неком даш цигара, ко је кога познавао и то.

ОШТ. МЕВЛУДИН ЛУПИЋ: Да вас питам данас сте рекли нешто везано за воду на који начин су пили па ја нисам добро разумео, спомињали сте неко црево па можете ли мало само да појасните на који начин су они пили воду?

Сведок ЉУБИША ПЕЈИЋ: Оно кад су били у малој просторији неко је рекао да се донесе црево, људи су викали да су жедни и то кад сам био напољу. Кад су прошли тамо унутра у велику просторију.

ОШТ. МЕВЛУДИН ЛУПИЋ: Да им се пусти вода?

Сведок ЉУБИША ПЕЈИЋ: Кад су дошли у ту већу просторију тад су имали тамо одвојено WC и то.

ОШТ. МЕВЛУДИН ЛУПИЋ: Добро, хвала. Исто такође данас сте споменули да неки од тих људи које сте ви познавали обрађали су вам се за цигарете или већ нешто друго па сте рекли у једном тренутку хоће да изађу пар пута виша у WC. Хоћете ли молим вас рећи шта сте мислили кад сте то рекли хоће да изађу пар пута више у WC?

Сведок ЉУБИША ПЕЈИЋ: Кога смо познавали лично рецимо шта ја знам ликом подигне «могу ли изаћи да пијем воде у WC». Неко је ишао пар пута, да је омогућено било да иду у WC и кад хоће.

ОШТ. МЕВЛУДИН ЛУПИЋ: А моје следеће питање гласи а шта је било с оних људи које нисте ви познавали?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи, питање је било је л' одређено колико смеју пута или како је л' могу кад хоће?

Сведок ЉУБИША ПЕЈИЋ: Није било, тад кад сам ја био било је омогућено свима да иду нормално.

ОШТ. МЕВЛУДИН ЛУПИЋ: Било је пар питања везано за улазак жена у просторије и да су били затворени људи, па сте члану већа одговорили на питање да је улазила Верица са, односно да сте чули, па вас ја питам да ли је неко још од жена са оружјем улазио?

Сведок ЉУБИША ПЕЈИЋ: Није.

ОШТ. МЕВЛУДИН ЛУПИЋ: Да ли знате или сте можда чули да је прављен неки списак заробљених унутра?

Сведок ЉУБИША ПЕЈИЋ: Не, није ми то познато.

ОШТ. МЕВЛУДИН ЛУПИЋ: Хвала. Да ли сте у ваше три смене, док сте ви значи боравили, да ли сте можда чули да неко дође, значи од тих неких, како сте рекли добровољаца или паравојних формација или неких људи којих сте спомињали овде да дође и да прозива по имену, презимену или надимку некога од заробљених?

Сведок ЉУБИША ПЕЈИЋ: Није ми то познато.

ОШТ. МЕВЛУДИН ЛУПИЋ: Имам још једно питање. Да ли можда знате отприлике ако се можете присетити колико је људи било затворених кад сте ви први пут дошли да стражарите у прву смену и отприлике колики је број људи, ако можете да кажете, значи отприлике, кад сте завршили своју задњу трећу смену?

Сведок ЉУБИША ПЕЈИЋ: Стварно не могу се сетити, они су били овако, она сала читава, неки су сели неки ту не могу тачно рећи ни колико је бројно стање било ни колико је било. Кажем нисам био кад су изведени кад су отишли.

ОШТ. МЕВЛУДИН ЛУПИЋ: Добро хвала, немам више питања.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И само још једно питање. Је л' ви сте чули за ове друге затворе што сам ја на почетку прочитала, значи Челопек, Каракај то је близу, сад имамо Дом културе, Челопек ту, цео јуни, шта се ту догађа?

Сведок ЉУБИША ПЕЈИЋ: Па откуд ја знам шта се ту догађа само из прича чујеш.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То из прича, шта чује се из прича, шта је ту?  
Сведок ЉУБИША ПЕЈИЋ: Једноставно да су долазили ту, доле исто били заробљеници. Е, шта је чињено све.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Из којег су места ту били шта кажу?

Сведок ЉУБИША ПЕЈИЋ: Не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте ли чули за Дивичане да су ту били месец дана 160 људи војно способних мушкараца са Дивича?

Сведок ЉУБИША ПЕЈИЋ: Било је, не знам да ли су били на Економији, да ли су доле не знам тачно где су били.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Каже били у Дому културе у Челопеку. Стражари ови што су их чували кажу ови из Тршића, из Челопека?

Сведок ЉУБИША ПЕЈИЋ: Кажем, нисам био присутан ни близу ту да знам е ту су били.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви је л' знате да су били само не знате одакле су?

Сведок ЉУБИША ПЕЈИЋ: Не знам одакле.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте чули да се тако нешто дешавало убиства, сакаћења, одсецања ушију, полних органа у Дому културе Челопек?

Сведок ЉУБИША ПЕЈИЋ: Не знам. Чуо сам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кад сте чули? Јесте ли чули икад за ово што сам вам ја сад рекла?

Сведок ЉУБИША ПЕЈИЋ: Јесам чуо али то је из прича неких разумеш.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Из прича? Кад сте то чули ово што сам вам ја сад представила?

Сведок ЉУБИША ПЕЈИЋ: Чуо оно на почетку тог рата једног и чемерног, шта ја знам од уста до уста овај рекао, ко је шта рекао не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте ли ви знали ово из Челопека ове резервне полицајце што чувају тамо овај Цетко Јовић па то све, Митровић?

Сведок ЉУБИША ПЕЈИЋ: Па знам неке овако из виђења.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте ли их сретали док су они то радили, чували они и ви, чували овамо школу?

Сведок ЉУБИША ПЕЈИЋ: Нисам се сретао ни са ким.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте ли чули на Економији, кажете не знате да ли су Дивичани на Економији? Ко је био на Економији?

Сведок ЉУБИША ПЕЈИЋ: Не знам, откуд знам ко је био.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не. Ја вас питам за Дом културе, ви кажете не знам да ли су ту били или на Економији Дивичани?

Сведок ЉУБИША ПЕЈИЋ: Не знам тачно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта је било на Економији и у Новом извору, шта је ту било?

Сведок ЉУБИША ПЕЈИЋ: Па не знам где су били.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је ту било затвора за Муслимане, то вас питам?

Сведок ЉУБИША ПЕЈИЋ: Не знам, ево кажем да ли су негде била, не знам шта је била.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Је л' знате да је било затворених у Суду за прекршаје у граду тамо код општине, па у Новом извору, она управна зграда Циглане фабрике, јесте ли чули?

Сведок ЉУБИША ПЕЈИЋ: Чуо сам да је било, али кажем нисам уопште био близу и није ме занимало.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте ви чули ко је затварао све те људе на територији општине Зворник на том почетку маја, јуна?

Сведок ЉУБИША ПЕЈИЋ: И то не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Био нам председник суда, каже он уопште ништа суд нити је радио нити је затварао?

Сведок ЉУБИША ПЕЈИЋ: Ни то не знам ни ко их је затварао ни ко је био одговоран за то, ја стварно не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Хвала вам што сте сведочили.

### **То је све што имам да изјавим.**

Да ли тражите трошкове за долазак?

Сведок ЉУБИША ПЕЈИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

### **Сведок тражи трошкове.**

Господине Миленко, чусте ви овде, много сте ви данас сазнали од овог сведока? Јесте ли ви Миленко? Ви сте? Па ето. Јесте ли сад ово све ново сазнали што исприча сведок? Не гледате ме и даље? Добро, хвала. Хвала, можете да идете. До виђења.

### **Суд доноси**

## **Р Е Ш Е Њ Е**

**Главни претрес СЕ ОДЛАЖЕ, а наставак ЗАКАЗУЈЕ у дане:**

**12, 13, 16. и 17. новембар 2009. године,**  
**са почетком у 09:30 часова.**

- 12. новембра биће саслушан сведок Ђулић Неџад путем видео конференцијске везе.
- 13. новембра - сведоци Јурошевић Дико и Стевановић Драган.
- 16. новембра - Миладин Иванић, Цвјетин Николић.
- 17. новембар - Јурошевић Веселин и Рајко Јурошевић.

**Довршено.**

**ЗАПИСНИЧАР**

**ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА-СУДИЈА**